EKİM

İşçi sınıfının kurtuluşu kendi eseri olacaktır

BÜTÜN ÜLKELERİN PROLETERLERİ, BİRLEŞİN! Sayı:26, Kasım 1989

Birlik sorunu

Sosyalist oldukları iddiasındaki bir kısım sol çevrelerde, son ayların üzerinde en çok konuşulup yazılan konularından biri haline geldi birlik sorunu. Yaklaşık 20 yıldır büyük bir parçalanmışlığı sürekli bir durum olarak yaşayan sol harekette bu tür tartışmalar ve girişimler yeni değil. Birlik sorunu her zaman gündemde belli bir yer tutmuş, ilgi ve tartışma konusu olmuş, "tüm sosyalistlerin birliği" gibi iddialı hedeflerle olmasa bile, hiç değilse birbirine yakın duran bazı grupların birliğini gerçekleştirmek doğrultusunda genellikle başarısız kalan bir dizi girişime neden olmuştur.

Bu sorun üzerine tartışmaların son aylarda böyle aniden yoğunlaşmasında, konunun bir kısmı popüler bazı solcu aydınlar tarafından kamuoyu önünde, "sosyalistlerin birliği"ne bir açık çağrı olarak gündeme getirilmesinin önemli bir payı oldu. İçlerinde değil sosyalist, devrimci bile olmayanların yer alabildiği, reformizmden troçkizme uzanan geniş ve renkli bir yelpazeyi temsil eden, çoğu örgütsüz bu legal aydınlar çevresinin çağrısını, haklı olarak sonuçsuz bir girişim sayıp itibar etmeyenler dahi tartışmalara katılmaktan geri duramadılar. Birlik doğrultusunda bir rastlantı olarak aynı döneme denk gelen başka girişimler de oldu. Devrimci hareketin bu konuda en sekter ve mezhepçi gruplarından biri, bu kez liberal bir cömertlikle, kendine yakın gördüğü bazı grupları, geçmişlerini de kapsamak üzere, "komünist" ilan etti ve "tarihsel önemde" gördüğü bu kararla bu gruplarla birliği acil bir görev olarak saptadı.

Birlik üzerine tartışmalar hızını kaybetmeksizin aylardır sürüyor. Birlik rüzgarının güç kazandığı her dönem olduğu gibi bölünmüşlüğün kötülükleri, buna karşın birliğin önemi ve erdemleri sıralanıyor. Kuşkusuz biçimsel olarak kimse sorunu ideolojik ve ilkesel esaslar dışında sunmak saflığını göstermiyor; "teorik ve tarihsel arka plan"dan, buna dayalı "imkan ve şartlar"dan sözediliyor. Ama bu sözler bir içerik ya da hiç değilse açık ve net bir içerik taşımıyor. Böyle olunca, bölünmüşlüğün teorik ve tarihsel bir tahlilinin yapılamadığı, birlik isteminin bu çerçevede nesnel olanaklara ve esaslara, bunlardan doğacak net ve sağlam perspektife dayandırılmadığı her durumda olduğu gibi, bölünmüşlük bir kötü niyet, bundan kurtulup birleşmek ise kişilerin ya da grupların gösterebileceği bir iyi niyet, bir "özveri" sorunu olarak çıkıyor ortaya. Öyle ki, "solda birlik güdüsünün zayıflığı"nı bölünmüşlüğün"tarihse" etkenleri arasında görenler dahi çıkabiliyor. Öznel ya da psikolojik etkenlere dayalı bu gibi tahliller birlik sorununda duygusal bir zorlamayı olduğu kadar, ideolojik ve ilkesel sorunlarda bir zayıflığı, bu sorunları önemsememek ya da yeterince önemsememek anlamında liberal bir aydın eğilimini de ifade ediyor.

Birlik ihtiyacına gösterilen temel gerekçelerden biri, "sol hareketin" aşırı bölünmüşlüğü, güçlerin çok sayıda grubun bünyesinde parça parça kalışıdır. Aşırı bölünmüşlük bir gerçektir ve birlik doğrultusundaki girişimlere hep bir moral dayanak olmuştur. Ama bu 20 yıldır böyle ve süreç hep yeni bölünmeler üretmiştir. Neden? Önce bunun temelde nesnel etkenlere dayalı bir açıklamasını yapabilmek gerekir. İlginç olan, birlik girişimini hararetle savunanların hareketin geçmişi konusunda böyle bir değerlendirmeden yoksunluklarıdır. Utangaç revizyonistler sınıflamasına giren ve birlik girişimlerini oportünist bir manevra alanı olarak kullanmaya çalışan gruplardan birinin temsilcisi; "Birliğin temelinde yatan nesnel zemin, sosyalist hareketin bugünkü yapay çok

parçalı durumudur', bu bilince çıktıkça birlik eğilimi güç kazanıyor, diyor. Alakası yok! Parçalanmışlık bilinci hep vardı. Bu bilinç bütünleşmeye yetseydi, bu iş çoktan hallolmuştu. Önemli olan bunun nedenleri konusunda açıklığa kavuşabilmek, birliğin koşullarını, olanaklarını ve sınırlarını bu açıklıktan bulup çıkarabilmektir. Bu açıklıktan yoksun olanlar bölünmüşlüğü "yapay", yani öznel kusurlardan doğmuş bir olgu olarak görmekten öteye gidemezler.

Sol hareketin çok parçalı durumu 20 yıllık geçmişi olan bir toplumsal siyasal olgudur. Bunu öznel etkenlerle ya da salt abartılmış düşünce farklılıkları ile açıklamaya kalkmak marksist perspektife yabancı liberal bir masaldır. Bu tür masalların, reformist TBKP'den başıboş troçkist aydınlara uzanan çok renkli bir bulamacı, yeni yeni mücadele bilincine eren ve kendi gerçek sınıf örgütü arayışı içine giren işçilere, "sosyalistlerin birliği" olarak sunan liberal tasfiyeci çevrelerde rağbet görmesi boşuna değil.

Bölünmüşlüğün nesnel esaslara dayalı bir değerlendirmesi demek, bu nesnel siyasal olgunun, iç ve uluslararası tarihsel ve toplumsal koşullarını, sınıfsal ortamını, iç ve uluslararası düşünsel kaynaklarını, ve bu temeller üzerinde, nedenlerini ve anlamını, ideolojik içeriğini ve sınıf mantığını kavramak demektir. Bu hala devrimci hareketin en acil ihtiyacı olan, geçmişin değerlendirilmesinden başka bir şey değildir aslında. Bu yapılabildiği ölçüde, sol hareketteki bugünkü bölünmüşlüğün kötü niyetten, 'birlik güdüsü'nün zayıflığından, grupçuluktan vb. doğmadığı, bu tür öznel etmenlerin olsa olsa bölünmüşlüğü pekiştiren, aşırı noktalara vardıran sonuçlar olarak tali ve kısmi bir rol oynadığı görülecektir. Daha da önemlisi, bu yapılabildiği ölçüde, gündemde olanın ayrışma, saflaşma ve netleşme olduğu; birliğin, ancak bu temelde ve bu sürecin bir uzantısı olarak ele alınabileceği görülecektir.

Geçmişin leninist bir eleştirisi temelinde, ondan kesin ve köklü bir kopuş olarak ortaya çıkan hareketimizin, çıkışından itibaren, Herkes Kendi Bayrağı Altına! şiarını atması bundandır. Bu bir ayrışma ve saflaşma çağrısıydı. Demokrasi ile sosyalizm bayraklarını netleştirmeye bu çağrı, dolaysız olarak bir birlik perspektifi içeriyordu. Buradaki birlik perspektifi, sorunu, küçük-burjuva darkafalılığının ya da aydın sekterizminin ifadesi alışılagelmiş yöntem ve yaklaşımlarla, yani uzlaşma ve karşılıklı tavizi içeren gruplararası ilişki ve görüşme diplomasisi şeklinde değil; mevcut grup yapılarını aşan, bu yapılarda kaçınılmaz olarak parçalanma ve ayrışmaları gerektiren bir ideolojik ve ilkesel içerikte ortaya koyuyordu. "Birleşmeden önce ve birleşebilmemiz için, her şeyden önce sağlam ve kesin sınır çizgilerini çizmemiz gerekir", leninist ilkesinin, günümüz Türkiye'sine uyarlanmış biçimiydi bizim şiarımız.

Son 20 yılın devrimci hareketinde, karışık ve bulanık bayrakların toplumsal ortamı ve temeli küçük-burjuvazi, düşünsel kaynakları ise sol hareketin reformist mirasının yanısıra, esas olarak, iki başlıca evrensel akım olan modern revizyonizm ve çağdaş popülizm idi. Bunlarla araya "sağlam ve kesin sınır çizgileri" çizebilenler, grup kaynaklarından bağımsız olarak, proleter sosyalizminin güçlerini oluşturur ve bizim birlik perspektifimiz içinde yer alırlar. Kuşkusuz bu çok genel bir teorik ve ilkesel çerçevedir. Ama bu gelişmeyi başarabilenlerin, Türkiye devriminin programatik sorunlarında, proleter sınıf mücadelesinin temel ve taktik ilkelerinde ve örgüt sorununda leninist bir konuma ulaşmakta güçlük çekmeyeceklerine, ve işin doğası gereği, ideolojik atılımı net ve kararlı bir sınıf yönelimi ile birleştirebileceklerine inanıyoruz.

Birlik sorunu sözkonusu olduğunda bu sonuncu nokta, net ve kararlı bir sınıf yönelimi, ayrı ve özel bir önem taşır. Zira gerçek komünistlerin birliği kadar, hatta bundan da önemli ve acil olan komünistlerin sınıfla birliğidir. Komünistlerin birliği, komünistlerin sınıfla birliği sorununa ve sürecine bağlı ele alınmalıdır. Bu hem birliği kolaylaştıracak ve hem de kalıcı ve sağlıklı kılacaktır. Sınıf hareketiyle kararlı ve militan bir birlik kurma çabası içinde değil de, aydın ya da sınıf dışı çevre ve örgütlerin görüşme diplomasisine, bu nedenle de kaçınılmaz olarak ideolojik uzlaşma ve tavize dayalı olacak bir birlik istemi kolay gerçekleşmeyecek, gerçekleşse bile ne sağlıklı ne de uzun ömürlü olabilecektir.

'70'li yıllarda sol hareket başlıca iki ana

kesimden oluşuyordu. Bir yanda, uluslararası modern revizyonizmin yörügesinde bulunan ve başlıca TKP-TİP- TSİP tarafından temsil edilen reformist kesim; öte yanda ise, değişik özgünlükte çok sayıda devrimci-demokrat gruptan oluşan devrimci kesim. Bazı ara oluşumlar ile, birinden diğerine karşılıklı akışlar da kuşkusuz vardı. Örneğin, '70'lerin ikinci yarısında, devrimci yükselişin dolaysız baskısıyla, reformist kesimin bünyesinden bazı kopmalar ve devrimci yönelişler yaşanabilmiştir. Bazıları bugün, her iki kesimi ayıran esas farkın, "politakada şiddeti bir yöntem olarak kullanıp kullanmamak" olduğunu iddia ediyorlar. Fakat bunun hiç de teknik ya da salt pratik bir fark olmadığını, siyasal ve sınıfsal bir içerik taşıdığını, düzen ve devlet karşısında devrimci ve reformcu konumların önemli bir ayrım noktası olduğunu karartıyorlar, ya da daha iyimser bir yorumla, geçiştiriyorlar.

Devrimci kampı oluşturan ve '70'li yıllara egemen olan devrimci-demokrasi, küçük-burjuva sosyalizmi, dünyanın ve Türkiye'nin özgün tarihsel ortamında demokrasi ve sosyalizm düşünce ve ideallerini bulanık bir içiçelikle temsil etme olanağı bulmuş, eklektik ve çelişik bir hareketti. Bir yandan olayların genel evrimi, öte yandan hareketin kendi iç gelişimi ve olgunlaşması, bu çelişik ara konumda bir çözülme ve ayrışmanın, ileriye ve geriye, liberalizme ve proleter sosyalizmine yönelecek güçler çıkarmanın koşullarını ve potansiyel olanaklarını besliyordu.

Karşı-devrim dönemi, yıkıcı sonuçlarına rağmen, küçük-burjuva demokrasisinin kusurlarını ve sınırlılıklarını görmeyi de kolaylaştırdı. Hareketi bir çözülme ve ayrışma sürecine soktu. Liberal öğeler yenilgi döneminin uygun atmosferinden aldıkları muazzam güçle, hareketin zaaflarını onu geriye çekmek için kullandılar. Doğal olarak önemli bir başarı sağladılar. Ama hareketteki iç çözülme, hareketin en diri ve Marksizme en yakın öğelerinin halkçı konumdan marksist-leninist bir kopma yaşamalarını da olanaklı kıldı. Bu yöndeki gelişmenin zayıf ve hareketin belli bir kesimi ile sınırlı kaldığı bir gerçektir. Bunda, devrimci hareketin kendini tam da toparlamaya ve sorgulamaya çalıştığı bir dönemde, Sovyet modern revizyonizminin Marksizm-Leninizme ve devrimci komünizm davasına karşı tarihin en büyük ve en aşağılık saldırı kampanyasını başlatmasının büyük rolü oldu. Bu gerici kampanyanın gücü karşı-devrim döneminin henüz kırılmayan yıkıcı etkisiyle de birleşince, devrimci hareketi bir kez daha geriye itti. İdeolojik planda yeni bir tahribata ve kan kaybına uğrattı. Güçlü bir anti-leninist akım oluştu. Bu akım devrimci hareket üzerinde dolaysız bir ideolojik baskı kurdu. Bu ideolojik baskının esas içeriğini, burjuva demokratik ilke ve değerleri sosyalist ilke ve değerler karşısında yüceltmek ve sosyalizmin tarihini birinciler temelinde yargılamak oluşturuyor. Bunun tek sonucu, yalnızca liberal akımın yeni güçler kazanması değildir; belki de daha dikkate değer olanı, devrimci harekette zaten yerleşik bulunan burjuva-demokratik önyargıların, bu saldırının etkisiyle taze kan bulmadır. Bu halkçılığın ve demokratizmin aşılmasını zorlaştıran yeni bir etken olarak rol oynuyor.

Yaşadığımız anın bu gerçeklerine rağmen biz iyimseriz. İyimserliğimizi güncel olumsuz etkenler karşısında, temel ya da tarihsel önemde bir dizi iç ve dış gelişmeden alıyoruz:

Birincisi; milli kurtuluş devrimlerinin hızının kesilmesine de bağlı olarak, çağdaş popülist akımın evrensel etkisi hızla gerilemiş, siyasal ve düşünsel cazibesi kaybolmuştur. Bu Türkiye'de güçlü olan sosyalizmin küçük-burjuva yorumunun evrensel ideolojik kaynaklarının zayıflaması demektir. Küçük-burjuva demokrasisinin halen yaşamakta olduğu ideolojik bunalımın temel nedenlerinden biri durumundadır.

İkincisi; Gorbaçovculuk kısa dönemli olarak büyük bir yıkıcı etkide bulunmuş olmakla birlikte, revizyonist kampın yaşadığı yeni süreçler, bu rejimlerin gerçek niteliklerinin anlaşılmasını kolaylaştırmaktadır. Nitekim dün yalnızca "maocu" bir jargon sayılan "kapitalist restorasyon" kavramı, bugün, "reel sosyalizm"in dünkü bağnaz savunucuları tarafından yeni gelişmeleri anlama ve yorumlamada anahtar kavramlardan birine dönüşmüştür. Bunların bir kısmı Polonya ve Macaristan'ı daha şimdiden gözden çıkardılar bile. " İnatçı gerçekler" buna yenilerini ekletecektir. Burjuva ideologlar revizyonist kamptaki gelişmelere "yaprak dökümü yasası" (M.Duverger) ışığında

bakıyorlar ve yanıldıklarını düşünmek için bir neden yok. Birbirini izleyen gelihmeler bu umutları doğruluyor. Bu arada, birlik tartışmalarıyla bağlantılı, hatta "Birlik ve Ciddiyet" başlıklı yazılara konu olduğu için, bir noktayı vurgulamamız gerekiyor. Dünya komünist ve işçi hareketini muazzam bir yıkıma uğratan, sosyalizmin tarihsel kazanımlarını zaman içinde parça parça yokeden, bunların bir toplamı ve sonucu olarak, dünya burjuvazisine ve kapitalist sisteme nefes aldırtan çok boyutlu tarihsel süreçleri, üzerinde görüş ayrılıkları olabilecek özel ya da tali sorunlar sayabilmek, bu görüş "ciddiyet" adına ileri sürülse bile, gerçekte ancak hafiflik olabilir. Modern revizyonizme karşı açık ve kesin bir tavır alınmadan, onunla her türlü bağ koparılıp atılmadan, Marksizm-Leninizm savunulamaz. Bu temel ve ilkesel bir sorundur. Revizyonist çürümenin en kaba ve uç biçimlerine sınırlı bir eleştiriyle yetinerek bu temel ve ilkesel tutumdan kaçınınak, ince ve bu dönem için özellikle tehlikeli bir oportünizmi ifade ediyor.

Revizyonist kamptaki gelişmeler konjonktürel değil, teorik bir çerçeveye ve iktisadi-toplumsal bir mantığa oturan tarihsel bir değerlendirme gerektiriyor. Gelişmelerin bunu kolaylaştıracağını gösteren belirtiler daha şimdiden var.

Üçüncüsü; Türkiye'nin bir devrim ülkesi olmasıdır. Keskinleşen sınıf çelişkileri ve bunun beslediği toplumsal hareketlilik, reformist-liberal eğilimlerin etki alanını daraltacaktır. Devrimci Kürt hareketi kendi alanında daha şimdiden bu gerçeği yaşıyor; reformist-liberal eğilim tecrit olmuş bulunuyor.

Dördüncüsü; Türkiye'nin yeni devrimci hareketliliğinde, küçük-burjuva yığınlar işçi hareketini gölgeleyebilecek bir politik aktivite gösteremeyeceklerdir. Hareketimizin başından beri vurguladığı ve son iki yıllık gelişmelerin doğrulandığı bu tespit, küçük-burjuva politik ortamdan beslenen halkçı ve liberal eğilimlerin toplumsal yaşam ortamının zayıflaması bakımından önem taşıyor.

Beşincisi; bir öncekinin tersi bir gelişme olarak, işçi hareketi öne çıkıyor ve militan bir eğilimin belirtilerini taşıyor. Bu ihtilalci bir komünist hareketin gelişmesi bakımından uygun bir toplumsal-siyasal zemin demektir.

Tüm bu gelişme ve etkenlerin içiçe geçen karmaşık etkisi, devrimci hareketin mevcut yapısını tekrar tekrar zorlayarak onu yeni arayışlara ve değerlendirmelere, bu temelde, yeni ayrışma ve saflaşmalara itmekle kalmayacak, bu süreçlerden proleter sosyalizmin güçlenerek çıkmasını kolaylaştıracaktır. Bu sonucun olayların etkisiyle kendiliğinden yaşanacağını düşünmek boş bir avuntu olur elbet. Bu kararlı ve enerjik bir teorik ve pratik mücadele sürecini gerektirir. Devrimci hareketin sosyalizm adına biriktirdiği güçlerin en iyi ve diri kesimleriyle, leninist esaslara dayalı bir program ve politik hat etrafında ve leninist ilkelere dayalı olarak proleter sınıf tabanı üzerinde örgütlenmiş gerçek bir sınıf partisinde birleşebilmenin, bu zorlu mücadele sürecinden başka yolu yoktur.

Bu mücadele, bugün liberal ve tasfiyeci çevrelerin legal platformlarda estirmeye çalıştığı liberal birlik rüzgarlarını göğüslemeyi ve içyüzünü sınıf bilincine eren işçiler önünde sergilemeyi de kapsamalıdır. Bu rüzgar, yalnızca sol hareketteki köklü konum farklılıklarını, ayrışma ve saflaşmada katedilen mesafeyi, "genel sosyalist hareket" gibi liberal bir kavram içinde karartmaya çalışarak değil, fakat aynı zamanda, "yasal sol parti projesi" gibi tasfiyeci girişimlerle, işçi sınıfının bugün en acil ve en temel ihtiyacı olan ihtilalci bir komünist sınıf partisi fikrini geri plana iterek ve gölgeleyerek de bir kısım samimi, devrimc ve işçileri aldatıyor, yanlış yola ve çözümlere sürüklüyor.

Büyük bir bölümüyle, örgütlenmek konusunda isteksiz ve yeteneksiz aydınlar ile, sınırlı örgütlülüklerini bile erimeye ve tasfiyeye terkederek birer tartışma kulübüne dönüşmüş yeni dönem liberallerinden oluşan bu sözde sosyalistlerin, proletaryanın gerçek politik örgüt ihtiyacını karşılamada yapabilecekleri bir şey yoktur. Kendi aralarındaki birlik girişimleri ise, zayıflıklarının ve iddiasızlıklarının ifadesi bir yeni meşgaledir yalnızca.

EKİM

Pilsa'da yemek boykotu eylemi ve bazı gelişmeler

Sabancı Holding'e bağlı Pilsa fabrikasında toplam 500 kişiye yakın işçi çalışıyor. Fabrikada Laspetkim- İş sendikası örgütü. Yaklaşık bir hafta önce fabrikada çalışan bütün işçiler sendikanın çağrısı üzerine 2 günlük yemek yememe eylemi yaptılar. Yemek boykotuna fabrikada çalışan tüm işçiler, istisnasız katıldı. Ve desteklediler. Yemek boykotu eyleminin nedeni ve gelişmesi şöyle oldu: Fabrikanın terzihane bölümünde çalışan bayan işçilere -ve tüm fabrika işçilerine- oldukça uzun süredir zorla fazla mesai yaptırılıyordu. Ve işçilere zorla mesai yaptırma uygulaması, son dönemde daha da yoğunlaşarak sürdü. Terzihane bölümünde çalışan bayan işçiler sendikalaşmadığı için, üzerlerindeki baskı ve istekleri dışında fazla mesai yaptırma uygulaması daha da ağırdır. Bütün bunlara ek olarak, bu bölümde çalışan bir bayan işçi işten çıkarılmak istendi. İşçilerin işten çıkarmaya duyduğu tepki ve eylemlerle işten çıkarmayı durdurma istek ve eğilimleri sonucu; Laspetkim- İş Adana Şube Başkanı Ahmet Zeki Özer yukarda anlattığımız baskıları protesto etmek için 2 günlük yemek boykotu kararı almak zorunda kaldı. Ve fabrika işçileri, bütün vardiyalar yemek boykotuna aktif bir şekilde katıldılar. Arkadaşlarının işten atılmasına eylemle karşı durdular. Eylem sonucu bayan işçinin işten atılması durdurulmuş durumda.

Yemek boykotu eyleminin daha iyi anlaşılması için, eylem öncesi ve sırasındaki gelişmeleri anlatmak istiyorum: Pilsa'da son iki yıl için toplam 8 işçi çeşitli bahaneler ve gerekçelerle işten atıldı. İşten atılmalara şu anki Laspetkim- İş Şube Başkanı hiç bir tepki göstermedi. Hatta, çeşitli gerekçelerle onayladı. En son Mayıs ayında, sendika şube yönetim kurulu üyesi fabrikada çalışan bir sendikacı arkadaş, Zeki Özer ve işverenin ortak çaba ve girişimiyle tazminatsız olarak işten atıldı. Sendika yönetim kurulu üyesi arkadaş, Zeki Özer'in ve yönetim kurulunun sınıf sendikacılığı yapmadıkları ve işverenle anlaşmalı hareket ettiklerini söylüyor ve gelişmeleri işçi arkadaşlara açıklayarak anlatıyordu. Gerçek yüzünün açığa çıktığını gören sendika başkanı Zeki Özer, arkadaşı işverene ihbar etti ve işten attırdı. Hatta, işveren "ihbarlı atarak tazminatlı çıkışını verelim" dediğinde, Zeki Özer "bu adam bir gün bile fabrikada beklemesin. Hemen atılmasını istiyorum" diyerek tazminatsız işten attırdı. Ve bugün övünerek her yerde anlatıyor. Hatta işveren "sendikacısını işten attırmak isteyen sendikacıyı ilk defa görüyorum!" diyerek zevkten yerinden uçacak hale gelmişti.

Arkadaşın işten tazminatsız olarak atılmasından sonra, işçilerin birçoğu buna tepki gösterdiler. Ve çeşitli protestolarla karşı çıkılması gerektiğini söylediler. Sendikayı eyleme zorladılar. Fakat Zeki Özer ve sendika yönetim kurulu çeşitli bahanelerle "eylem yapılamaz", "ne olmuş yani, bir adam için işi mi bırakalım", "işveren işçiyi atabilir, yapabileceğimiz hiçbir şey yok" sözleriyle kıllarını kıpırdatmadılar. Hem niye işten atmaya karşı çıksınlar ki, sendika yönetim kurulu üyesi arkadaşı attıran Zeki Özer'in ta kendisiydi.

Gelişmeler sonraki dönemde hızlanarak sürdü. Fabrikada zorla fazla mesai yaptırma, işten atmayla tehdit vb. vb. baskılar yeni değil ve bir kaç aydır sürüyor. Ne var ki, son günlere kadar sendika yönetim kurulunun baskılara karşı en ufak bir tepkisi ve karşı çıkışını görmedik. Aksine, işçiler tehditle, gözdağıyla, sövme ve dövmeyle çalışma biçiminde yıldırılmaya çalışıldı Zeki Özer tarafından. Zeki Özer bir işveren gibi, Pilsa'nın sahibiymiş gibi hareket ediyor, ve işvereni savunuyordu.

Peki bütün bunları yapan bir sendikacı nasıl olur da işçilere 2 günlük yemek boykotu çağrısı yapıyor? Altında daha başka şeyler mi yatıyor? Bir de buna bakalım.

Ekim ayının son günlerinde Laspetkim- İş 3.genel kurulu yapılıyor. Sendika Genel Başkanı Vahdet Karabay ve genel merkez yönetimi, ve onların has adamı Zeki Özer oldukça teşhir oldular. Pilsalı işçiler bir bekleyiş içinde. Vahdet Karabay ve Adana Şube Başkanı Zeki Özer'den kurtulmak istiyorlar. Ancak işveren ve şube başkanı Özer'in baskılarından ve işlerinden olacakları korkusu yüzünden çoğu, onlara açıkça karşı da çıkamıyor. Genel merkezin kongrede değişeceği ve şimdiki yönetime muhalefet eden devrimci muhalefetin kazanma umudu

içindeler. Kısacası, Zeki Özer oldukça teşhir olmuş durumda. Fakat güçlü bir muhalefet olmadığı için de işçiler güvensiz ve genel bir bekleyiş içinde.

İşte Zeki Özer tüm bunları çok iyi biliyor. Yeniden prestij toplamak ve işçiler nezdinde sarsılan güveni yeniden kazanmak istiyor. Dahası, 10 gün sonra 3.Kongre var. Ve muhalefet ta.-rafından köşeye sıkıştırılmış durumda. İşlediği suçlar yüzüne vuruluyor, bu onların kongrede durumunu da zorlaştırıyor. Peki, o zaman ne yapması gerek? Şunları: Önce, kongre delegesi olan işçilere içkili ziyafet çekti. Hem de bir iki defa değil... Daha sonra üst kurul üyesi delegelere çeşitli vaadler. Buna üst kurul delegesi olan ve "ziyafetler"e katılan delegelerin ifadesine göre, para vermek de dahil. Yetmedi mi? Sırada dolaylı ve dolaysız yollardan tehditler var. Sırtını sıvazlama var. Aynen Adnan Kahveci'nin "havuç-sopa" politikası.

Ve işi sağlama bağlamak için haklı bir gerekçeye dayandı. Terzihane bölümünde bayan işçilere yönelik baskı ve bir bayan işçinin işten atılmak istenmesine karşı 2 günlük yemek boykotu çağrısı yaptı. Ne var ki, hesap yine de bozuldu. Nasıl mı? İşçiler hemen ona geçmişi ve olanları hatırlattılar. Daha önce işten atılan sendika yönetim kurulu üyesi arkadaşın çıkışını engellemek için neden kılını kıpırdatmadın? Arkadaşımızı işten attıran sen değil miydin? Peki, şimdi nasıl oluyor da yemek boykotu çağrısı yapıyorsun? Zeki Özer ve sendika yönetim kurulu, baştemsilci Mehmet Pelit bütün işçiler içinde soru yağmuruna tutuldu. İşçilerin çoğu bu ikiyüzlülüğe kin ve öfkeyle, hoşnutsuzlukla tepki duydular. Bazıları bu sahtekarlığı ve ikiyüzlülüğe açıkta onların suratına haykırdı. Tüm işçiler içinde teşhir ettiler. Sorulara, dün yaptığı işçi düşmanlığının hatırlatılmasına hemen hepsi suskunlukla cevap verdi. Daha doğrusu cevap bile veremediler.

Ve bununla yetinilmedi. İşyerinde daha bir dizi baskının olduğu hatırlatıldı. Ve yemek boykotu ile yetinilmemesi, en geç 2 gün içinde toplu viziteye çıkma eyleminin yapılması önerisi götürüldü. İşler yine bozulmuştu. Ve hesapta "bu aşırı eylemler yoktu". Bunu Zeki Özer yapamazdı. Ve oyalama taktiğine başvurdu. Öneriyi götüren işçi arkadaşlar, engeç bir iki gün içinde olmazsa, pazartesi günü - 16 Ekim- eyleme başlanması ve bütün baskılar kalkana kadar sürdürülmesini istediler. Şube başkanı Özer, görüşeceklerini ve perşembe eyleme başlanabileceğini söylüyordu. Fakat beklenildiği gibi toplu vizite eylemini engelledi. Ve geçiştirdi. Başkasını da yapamazdı. Çünkü, eylemler hem talepleri hem de biçimleri bakımından büyüyecekti. Ve onu aşacaktı. Dolayısı ile hesapları tümü ile bozulmuş olacak ve işçiler tarafından bizzat eylem içinde bir kenara atılabilirdi.

Evet, Pilsa'da yemek boykotu eylemi, öncesi ve eylem sonrasında olanlar bunlar. Zeki Özer'in hesapları da anlatıldığı gibi. Gelecekte Zeki Özer ne yapacak, işçiler ve biz ne yapacağız? Hepsini yaşayarak göreceğiz. Ve gazetemize gelişmeleri yazacağ ız.

19 Ekim 1989
Y.Aydeniz
Adana

Emek Düşmanları...

(Baştarafı s. 32'de)

bilimi komünizmle savaşıyor. Bu yüzden, onun için her yol ve yöntem, her türlü alçaklık mübahtır.

Elleri insanlığın kanına bulanmış burjuvazi, revizyonizm ve onların her tür uşaklarının saldırısıyla değil de, övgüsüyle karşılaşsaydık, asıl o zaman Marksizm-Leninizm adına utancımız büyük olurdu. Katiller, savaş kundakçıları, rüşvetçiler, sömürücüler, kan emici emek düşmanı haydutların düşmanı olmaktan onur duyuyoruz. Onların bu saldırıları bize doğru yolda olduğumuzun, bu haydutlarla hiçbir ortak, benzeşir taraflarımızın olmadığının, bu haydutlar tarafından onaylanmasıdır da. İnsanlığın düşmanları tarafından düşman ilan edilmek sanıldığı kadar korkunç değil. Ancak bu, bizim bu saldırıları sineye çekeceğimiz anlamına gelmez; tersine, onlara karşı savaşmamızın gerekliliğini, onları yeryüzünden silene kadar gerekliliğini haklı kılar. Bu hak iradi değil; sınıf mücadelesinin özü tarafından belirlenen doğal bir haktır, tarihi bir haktır.

Bu çok yönlü ideolojik-politik saldırı kampanyasının sanat ve edebiyat alanındaki etkisini ve tahribatını, gelecek bölümde ele alacağım.

Aliağa'dan görüntüler

...

Petkim işçileri 1989'un ilk aylarında grev haklarının geri verilmesi, ücretlerin artırılması, sosyal haklarının tam olarak uygulanması talepleriyle çeşitli eylem biçimleri gerçekleştirdiler. Bu eylemler sonucunda %30 zam alabildiler. Birkaç ay sonra Petkim işvereni %70 dolayında beklenmedik bir zam daha yaptı. Bu durum Petkim işçilerinin sendikaya karşı güvensizlik duymalarına yolaçtı. İşçiler, "sözleşme döneminde sendikanın istediğinden fazlasını şimdi işveren kendiliğinden veriyor. Peki öyleyse, bu sendika ne işe yarıyor? Biz neden buraya üyeyiz ve aidat veriyoruz?" diyorlardı.

%70 ek zam yapan Petkim işvereninin politikası açıktı. İşçilerin sendikalarına karşı güvenini daha da sarsmak için sözleşme dışı zam yaparak onları kendine bağımlı hale getirmek istiyordu. İşverenin bu politikası ne yazık ki bazı işçiler içinde rağbet buldu. "Hak aramak iyi ama öne çıkmak doğru değil", şimdiye kadar grev yaptık, mahpuslarda yattık, çeşitli eylemler düzenledik. Sonuç ne oldu?... vb. moral bozucu söylentiler yayıldı ortalığa.

Bu tür söylentiler özellikle demir-çelik işçileri arasında yaygınlaştı. Geçtiğimiz aylarda Türk Metal-İş olağanüstü kongresinde yeniden eski üyelerin seçilmesi sözkonusu moral bozukluğunun yarattığı dağınıklık yüzündendir.

Türk-Metal-İş İzmir Şube Başkanı Çetin Bağ, kongrede yaptığı konuşmada şunları söylüyordu; "Biz güçlüyüz. Bizimle birlikte hareeket eden işçiler hiçbir zaman mağdur olmaya-caktır. Siyaseti ne olursa olsun yeterki bizim dediğimizi yap-sınlar"...

Burjuva politikacılarının dillerinden düşürmedikleri bu söyleve yazık ki bir çok solcu geçinen reformist işçi de alkış tuttu. Dahası bu soysuza oy verildi. Türkiye'de "demokrasi" de işçilerin siyaset yapma hakları da vardır. Ama, burjuva politikacılarını ve sendika ağalarını desteklemek şartıyla!

Türk-Metal üyesi (özellikle ileri) işçilerden beklenen, sendikaları içinde oynanan oyunları açığa çıkarmak, sendika ağalarının işçilerin aidatlarıyla beslendikleri halde siyasal alanda işverenin saflarında olduğunu her fırsatta geri işçilere anlatmaktır. Dahası sendika içinde örgütlü muhalefet yaratmaktır.

Bunların yapılamadığı koşullarda, Habaş, Çebitaş, Çukurova ve Küçük-Metal'de hiçbir neden gösterilmeden onlarca işçi sokağa döküldü. Bunun karşısında ne sendikadan ne de işçilerden ciddi bir karşı koyma olmadı. Zira işten atılma gayet doğal, günlük bir olay haline getirildi.

Çebitaş'ta geçtiğimiz ayda pota temizliği yapan 3 işçinin üzerine demir lavı düştü. 2 işçi hafif, 1 işçi de ağır yaralandı ve bu arkadaş şimdi SSK Hastahanesinde bitkisel hayat yaşıyor. Tutulan raporda suç bütünüyle işçilerin üstüne yıkılıyor. Sanki kendileri isteyerek yakmışlar! Bu tür kazalarla her işçi her zaman karşılaşabilir. Yüzbinlerce işsizin olduğu bir ülkede, bir kaç işçinin iş kazasında ölmesinin kapitalist patronlar açısından hiçbir önemi yoktur. Nasıl olsa aynı koşullarda çalışmak için sıra bekleyenler var.

Çocuk harçlığı bile yapılmayacak ücretlerle çalışmaya katlanmak, işten atılmak, karşı koyduğunda polisi, işkenceyi, mahkemeyi ve mahpusu boylamak, hiçbir güvencesi olmayan yaşam koşulları nedeniyle aile düzeni kuramamak veya varsa koruyamamak!

Bütün bunlar neden sineye çekiliyor? Neden beklenen tepki gelmiyor? İşçiler isyan edeceklerine neden susuyorlar? Neden kendi dışında kurtarıcı arıyorlar...?

Bütün bu sorulara verilecek cevaplar, işçilerin ve kaderlerini onlarla paylaşan aydınların bilinç düzeyini ortaya koyuyor. Kimi küçük-burjuva aydınların ve aynı dili konuşan işçilerin yukardaki tabloya bakınca içi kararıyor. Umutsuzluğa kapılıyorlar. Yüreklerine korku düşüyor. Ve işçileri suçlamakla sorumluluktan kurtulacaklarını sanıyorlar.

Olaylara ve insanlara sosyalizm bilinciyle bakan işçiler ve komünistler ise bu tablodan zerre kadar ürkmüyorlar. Bugünkü sessizliğin temel nedeni işçilerde siyasal bilinç yetersizliği ve öncü bir örgütlenmeden yoksun olmalarıdır. Ve bu sessizlik aynı zamanda güçlü bir patlamanın şartlarını olgunlaştırıyor. Komünistler ileri işçileri ve yığınları ve her türlü baskının ve sömürünün kaynağı olan kapitalizme karşı, üretimin ve yönetimin işçi

(Devamı s. 28'de)

Otomobil-İş muhalefetindeki işçilere

Arkadaşlar,

Otomobil- İş Kongresi yaklaşıyor. Bugün sendika yönetiminde bulunanlar, reformist bir ideolojinin savunucusu olarak, burjuvaziye karşı mücadelede uzlaşmacı, teslimiyetçi bir çizgi izlediler. İşçi sınıfının ideolojisinden, bilimsel sosyalizmden uzak yönetim, reformist bir çizginin savunucusu olarak mücadelemizin önünde engeldir. Sendikamıza üye işçiler, bugünkü yönetime güven duymuyorlar. Güvensizlik ve hoşnutsuzluk, bir yandan yönetime karşı bir muhalefetin oluşmasını sağladığı gibi, önemli bir kesimin de sendikalarına yabancılaşmasına ve pasif bir konuma çekilmesine yolaçtı. Bugün her ne kadar muhalefet, üretim birimlerinden başlayan yeterli bir örgütlülüğe sahip olmamasına, hazırlanan muhalefet programı önemli hatalar ve zaaflar taşımasına rağmen, biz **Ekimciler** olarak, devrimci bir sınıf sendikacılığını hedefleyen muhalefeti destekliyor, ona başarılar diliyoruz.

Bu vesile ile, muhalefetin eksikliklerine ve zaaflarına dikkat çekmeyi vazgeçilmez devrimci bir görev sayıyoruz. Çünkü biz inanıyoruz ki, eğer bugünkü eksikliklerimizi ve zaaflarımızı doğru bir şekilde anlar ve devrimci bir temelde aşarsak, muhalefetimiz sadece reformist sendika bürokratlarına karşı değil, burjuvaziye karşı da sağlam temellere kavuşacaktır.

Muhalefette gördüğümüz zaaf ve eksiklikler şunlardır:

1) Şu anda yönetimde bulunan reformcu sendika yöneticilerine karşı hoşnutsuzluk uzun süredir var. Teslimiyetçi ve uzlaşmacı yöneticilerin uygulamaları her devrimci, mücadeleci işçinin dikkatini çekmiştir. Ne var ki muhalefet baştan bu yana planlı, tutarlı bir çizgi izleyerek, varolan hoşnutsuzluğu üretim birimlerine dayanan devrimci bir muhalefet hareketi olarak örgütlemede başarılı olamamıştır.

2) Muhalefetin örgütlenme süreci kendiliğinden bir şekilde gelişmiştir. Muhalefet, sendika yönetiminin uzlaşmacı ve teslimiyetçi bir çizgi izlemesinin temelinde yatan nedenin, onların kapitalizmin sınırları içinde küçük kazanımlarla yetinme şeklindeki reformist anlayışından kaynaklandığını ortaya koymada ve bilimsel sosyalizmin ışığında bu tutumları teşhir ederek bugünkü yönetimin gerçek yüzünün açığa çıkarılmasında başarılı olamamıştır. Reformizm ile işçi sınıfının ideolojisi bilimsel sosyalizm arasındaki uzlaşmaz karşıtlık anlaşılmadığında, sendika yönetiminin teslimiyetçi, uzlaşmacı çizgisi de anlaşılamaz.

3) En önemlisi de, muhalefeti oluşturan arkadaşların, öncü işçiler olmalarına rağmen, işçi sınıfının bugünkü temel eksikliğinin ve görevlerinin yeterince bilincinde olmamalarıdır. İşçi sınıfının gücü örgütlü olmasından gelir. Bu ise en başta parti örgütlülüğü demektir. Sendikalar, işçi sınıfının iş ve yaşam koşullarını düzeltme mücadelesinde önemli bir araçtır. Ne var ki, işçi sınıfının davası sadece iş ve yaşam koşullarını iyileştirmek olamaz, çünkü kapitalizmin koşullarında işçi sınıfının iş ve yaşam koşullarını köklü bir çözüme kavuşturmak olanaksızdır. Kapitalizm sömürü demektir. Sömürüyü ortadan kaldırabilmek için bize, kapitalizme karşı kafa tutacak, sınıfın birleşik mücadelesini istikrarlı bir rotaya oturtacak bir örgüt gerekir. Bu da doğası gereği partidir. İşçi sınıfının ideolojisini rehber alan doğrudan işçi önderlerinin içinde yer alarak örgütüne kan ve can verdiği devrimci bir parti ancak kapitalizme ve sendika bürokrasisine karşı muhalefeti devrimci ve istikrarlı bir rotaya oturtabilir. Çoğu kez işçi arkadaşlar günlük ekonomik-sendikal mücadele içinde bu görevin gereğine uygun davranmıyor, devrimci bir partinin yaratılması görevini kendilerinin dışında bir iş olarak görüyorlar. Bu hata, muhalefeti oluşturan arkadaşlarda da gözlenmektedir. Unutmayalım ki devrimci bir işçi partisinin önderliğinde gelişmediği sürece, işçi hareketi, ya doğrudan burjuvazinin, ya da burjuvazinin koltuk değneği olan reformizmin kuyruğuna takılınaya devam edecektir.

Biz, **Ekimciler** olarak bu vesile ile Otomobil- İş muhalefetini yürüten devrimci işçileri, işçi sınıfının devrimci partisinin yaratılması için mücadele etmeye, böyle bir partinin yaratılmasında doğrudan görev almaya, " İşçi sınıfının kurtuluşu kendi eseri olacaktır" devrimci şiarının gereklerine uygun davranmaya çağırıyoruz!

Yaşasın Devrimci Bir İşçi Partisi Yaratma Kavgamız!

Yaşasın Sosyalizm!

Ekim 1989

Ekimciler

Kazanan biz olacağız

Kutlutaş-Dillingham Buca Şantiyesinde çalışan bir grup Ekim okuru devrimci işçiyiz.

İşyerimizdeki baskıları ve bu baskılara karşı gelişen bazı olayları Ekim'de dile getirmek istiyoruz.

İşyerimizde binin üzerinde işçi çalışmaktadır. Çok geniş bir alana yayılmış iş makinaları arasında gün boyuncu toz yutmaktayız. Yetersiz olsa da, ülke genelinde işçilerin sahip olduğu bir çok sosyal haktan mahrumuz. Bu zor ve sağlıksız çalışma koşullarına rağmen ücretlerimiz çok düşük. Örneğin kendi içinde dört ayrı ücret alan kalıpçıların en yüksek ücreti aylık 200 bin Liradır.Acımasız ve yobaz patron bunu bile bize çok görmüş olacak ki, çalışma koşullarımızı daha da zorlaştırıcı tedbirlere yöneldi. Daha önce işlevde olan bazı servislerin geri alınması, işçi lokallerinin yatakhaneye çevrilerek, yemekten sonra verilen çay saatinin kaldırılması bu tedbirlerden bazıları...Patronlar, kölelere özgü bu çalışma koşullarını bize reva görürken, işçilerin sınıf bilincinin yoksunluğundan ve örgütsüzlüğünden yararlanıyorlar. Ancak böyle de olsa, bizler bu yoğun sömürüyü, hiçe sayılmayı kin ve nefretle karşılıyoruz. Nitekim patronun bu son tedbirleri işyerinde çalışan tüm işçileri harekete geçirmiş, patrona duyulan kin ve öfkenin eyleme dönüşmesine yol açmıştır.

Patronun mevcut haklarımıza göz dikmesine ilk tepki, servislere binilmeyerek şantiye ile Buca arasındaki 5 km. lik yol topluca yürünerek ortaya kondu.

Patronun uşakları kendilerine tahsis edilmiş özel araçlarla yürüyüş halindeki işçilerin yanından umursamaz bir biçimde geçiyorlarken, işçilerin yuhlu protestolarıyla yüzyüze kalmaları çılgına çeviriyordu kendilerini. Servis araçlarının yürüyüş boyunca boş olarak işçileri Buca'ya kadar izledikten sonra yine boş olarak şantiyeye dönmesi kararlılığımızı gösteriyordu. Ertesi gün şantiyede kalan işçilerle dışardan gelen işçiler Buca'da buluşarak topluca şantiyeye yürüdüler. Yürüyüş sonunda konuşan bir arkadaşın önerisi üzerine yemek boykotuna gidilmesi kararlaştırıldı. Menfezlere yapılan yemek servislerinin gittikleri gibi geri dönmesi, şantiyede kalan işçilerin boykotu kararlılıkla yürütmesi sonucu korkuya kapılan uşakların işçileri işten atmakla tehdit etmesine yol açıyordu. Ancak bizler kararlılığımızla bu tehditlere aldırmadığımızı gösterince patronun çanak yalayıcıları işçilerin temsilcileriyle görüşmeyi kabullenmek zorunda kaldılar.

Bu arada işçilerin yemediği yemekler yetiştirme yurduna götürülmüştü. Ancak, durumu öğrenen yurt öğrencileri, işçilerin yemediği yemekleri reddederek dayanışmanın güzel bir örneğini göstermiş oluyorlardı.

Tehdit ve şantajlarının kararlılığımız karşısında boşa çıktığını gören patronun sözcüsü idari işler müdürü geri adım atarak sözkonusu kısıtlamaların kaldırılmasını kabul etmek zorunda kaldı.

Sözkonusu kısıtlamaların kaldırılmış olmasının maddi açıdan fazlaca bir önemi yok. Esas önemli olan, hakkın verilmeyip mücadeleyle alınacağını bizzat yaşayarak öğrenmiş olmamızdır.İşçiler olarak birlik ve beraberlik içinde kararlıca haklarımıza sahip çıktığımızda kapitalist parababalarının gücümüz karşısında nasıl da korku ve paniğe kapıldıklarını görmüş olmamız birlik ve mücadele isteğimizi daha da pekiştirmektedir. Kuşkusuz en büyük kazancımız bu olmuştur.

İşyerimizde örgütlü bulunan Yol-İş Sendikasının bu berbat çalışma koşullarına seyirci kalması, onun kimden yana olduğunu açık seçik gösteriyor. Patronun tüm keyfi ve zorba tutumu karşısında sus pus olmuş bu baylar bu sendikada patronlara karşı işçileri savunmak için değil, işçilere karşı patronları korumak için bulunuyorlar. Sermayeye sırtını dayamış olan bu satılmışlardan bunun hesabını sormak boynumuzun borcudur.Bilinçli ve örgütlü bir mücadeleyle bu borcumuzu mutlaka ödeyeceğiz.

Bu düzen ayakta durduğu sürece, tek başına kurtuluşun mümkün olmadığına, kurtuluşumuzun bu düzenin yıkılıp yerine kendi iktidarımızın kurulmasıyla olacağına inanan biz devrimci işçiler, bu uğurda daha çok, daha azimli olarak çalışacağız. Sınıfımızla kaynaşarak önümüze çıkan engelleri bir bir aşarak ilerleyeceğiz.

Kahrolsun sermaye düzeni!

Yaşasın Sosyalizm!

M.Ünlü-G.Sarı

Not: Konu ile ilgili olarak iki ayrı yoldaştan mektup aldık. Birleştirerek yayınlıyoruz.

Amasra kömür havzasında delege seçimleri

Amasra Zonguldak ilinin yeni ilçe olmuş, sahil şeridinde turistik beldelerimizden biridir.

Amasra kömür alanları, Zonguldak T.T.K (Türkiye Taş Kömürleri) ne bağlı bölge müdürlüğü olarak faaliyetini yürütür. 4 bin civarında işçi çalışmaktadır. Lavvar (kömür ocaktan çıktıktan sonra taşı ayıklanıp havuzlarda yıkandığı yer) bölümü hariç sendika yönetimi bu işçiler tarafından seçilmektedir. Bölgemiz, reformizmin hakim olduğu alanlardan biridir. Gerek yerel yönetim, gerekse sendika yönetimlerine bu niteliklere haiz kişiler getirilmektedir.

Seçim takvimine bağlı olarak Eylül ayı başında delege seçimleri yapıldı. Biz Ekim okurları olarak siyasal bir perspektif temelinde çalışmalara katıldık. Geçmişte öne çıkan gruplardan biri olan Dev-Yolcular ise, geçmişteki mücadele perspektifinden de uzak bir şekilde, tam bir reformist çizgi izleyerek, amaç olarak sendika şube yönetimine girmeyi benimsediler. İki liste olarak çıktıkları yetmiyormuş gibi, birbirlerini devrimci ilkelerden uzak bir şekilde karalama kampanyasına giriştiler. Biz Ekimciler seçilme olayını mutlaklaştırmadık. Sınıf bilincinin gelişmesi ışığında, işçilerin kendi sorunlarına sahip çıkarak yönetimde söz sahibi olması gerektiğini işledik. Ancak böyle bir çalışmayla sendika bürokrasisini yıkmanın olanaklı olduğunu söyledik. Sendikal çalışmanın yanısıra, Ekim çizgisi temelinde ilişkileri derinlemesine geliştirmeyi hedefledik ve önemli kazanımlar da elde ettik. Açık şekilde devrimci tutum takınmamız TBKP'li sosyal-demokratlar tarafından hedef gösterilmemize neden oldu. Sınıf mücadelemizin gelişmesinin TBKP'li reformistlerin uzlaşmacılığına karşı mücadeleden geçtiğini işleyerek propagandamıza hız verdik. Bir birimde TBKP-ANAP-Doğru-Yol işbirliğiyle karşımıza bir liste çıkarılmasına rağmen, doğru tavrımız sayesinde açık farkla seçimleri kazandık. Delege seçimlerinde sınıf bilinçli, mücadeleci arkadaşlarımız farklı birimlerdeki listelerde yer aldılar ve delege olarak seçildiler. Amasra sendika şube yönetimi, "devrimci ilkeler" adına bölgecilik yapanlardan oluştu. Böyle bir yönetimden sağlıklı, ileriye dönük işler yapan, işçilerin bilinç düzeyini yükseltecek faaliyetler beklemek saflık olur.

Bölgemizdeki delege seçimleri ile ilgili gelişmeleri aktarmaya çalıştık. Her gelişme bizleri daha çok yaşam içine çektiği gibi, mücadele içinde de pratiğimiz gelişiyor. Çıkarttığımız derslerden ileriye dönük olanları geliştirmek gerektiğine inanıyoruz.

Amasra'dan Ekim okurları
1 Kasım1989

Dev-Genç gecesi...

(Başlarafı s.13'de)

etmekle, iktidarı proletaryanın ellerine bırakmakla en iyi şekilde kurulacaktır.

Birlikte çekilen halaylar, Açık Hava Tiyatrosu'ndaki coşku, gerçekten görülesi güzel bir olaydı. Bunu reddetmek mümkün değil... Gençliği yozlaştırmada başvurulan bütün yöntemlere, onca baskıya, son on yılda yaşanan bütün işkencelere, düşüncenin zincire vurulmasına rağmen, yepyeni genç insanların şimdilik salonlarda bile olsa devlete ve onun temsilcilerine nefretlerini haykırmaları geleceğe umutla bakmamızı sağlıyor. Bu umudun pratiğe dönüştürülmesi ise sosyalizm hedefi güden bir proletarya partisi çatısı altında toplanmaktan geçiyor.

Elif Deniz

Devrimci gençlik...

(Başlarafı s.11'de)

malıyız.

Amacımız, kitlesel, militan bir gençlik hareketi yaratmaktır. Amacımız, Marksizmi, sosyalizmi geniş kitlelere benimsetebilmektir. Bunun için disiplinli çalışma grupları oluşturularak Marksizm öğretilirken, pratik faaliyet içinde de gençlerin militan-devrimci yönleri geliştirilmelidir.

Her somut duruma ilişkin sağlıklı perspektifler sunmalı, tavırsız kalmamalıyız. Yanlış tavır alma korkusuyla tavırsız kalmak bizim tavrımız olamaz. Yoğun ve yaygın bir bildiri, pul, afiş, (ajitas-yon-propaganda) faaliyeti yürütülmelidir. Gençliğin işçi sınıfının yanında mücadeleye çekilmesi ancak böyle bir çalışma sonunda mümkün olacaktır.

H.Can
28 Eylül '89
İstanbul

Devrimci gençlik hareketi ve görevlerimiz

Üniversitelerde yeni bir öğretim yılı başlarken bu alanda bugünkü durumu değerlendirerek, önümüze koymamız gereken görevleri ve bunu gerçekleştirme yöntemlerini belirtmemiz gerekiyor. Ekim'de daha önce devrimci gençlik hareketini değerlendiren, doyurucu bir yazı çıkmıştı. Bu yüzden mümkün olduğunca, kendi somut pratiğimiz ışığında yazmaya çalışacağım.

Bugün gençlik hareketi mücadele perspektifi ve örgütlenme konusunda bir kısırlığın içinde.Bunu yaratan en büyük neden kuşkusuz, demokrat ve reformist çevrelerin öğrenci hareketi içerisindeki etkisi. Bu akımların mücadele hedefleri "akademik-demokratik mücadele" ya da "özerk üniversite" mücadelesi adı altında ifadesini buluyor. Bu anlayış, özerk demokratik üniversite, mevcut düzen, kapitalist sistem sınırları içinde de mümkün olduğundan kitleleri düzen içi çözümlere, reformizme itiyor. Özerk demokratik üniversite istemi kuşkusuz demokratik bir talep olarak gençliğin mücadelesine ivme kazandıracak, onun daha iyi koşullarda müdadelesini sürdürmesine neden olacaktır. Bu yüzden bu istemin kendisi yanlış değildir. Yanlış olan, kitleleri reformist bir anlayışla eğitmek ve onları düzen içi konumda tutmaktır. Biz reformlara karşı değiliz, reformizme karşıyız. Çünkü o, kitlelerin beynini bulandıran, kitleleri burjuvazinin yedeği konumuna getiren bir ideolojidir.

Kısırlığın bir yönü ise örgütlenme sorununda. Dernekler aktif çalışır bir hale getirilememiştir. Sığ tartışmaların yapıldığı yerler haline getirilen derneklerde kitlelerin siyasi seviyesini yükseltecek tartışma ve çalışmalar yapılamadı. Dernek kitleleri siyasileştirmede bir araç olarak kullanılamadı ve kitleselleşemedi. 4-5 bin kişilik fakültelerde 50-100 kişiyle dernek çalışması yürütüldü.

Yakın geçmişle ilgili belirtilmesi gereken olumlu bir konu ise devrimci gençliğin militan eylemlerinin artmasıdır. İstenilen kitleselliğe ulaşamasa da, gençlik militan eylemlerini çoğu zaman birlik içinde gerçekleştirebilmiştir.

Devrimci demokrasi uzun yıllar gençliği etkisi altında tuttu.Gençlik onların çalışma alanı oldu. Devrimci demokrasi gençliğin sosyalizme olan sempatisini köreltti, kafaları bulanıklaştırdı. Öyleki bugün bile "Yaşasın Sosyalizm" sloganını atmayan bir sürü devrimci genç var.

Oysa devrimci mücadele içinde yer alan gençlerin çoğu sömürülen kesimlerden gelmekte. Kapitalist sömürüyü hissetmekte ve kapitalizm gençliğe ilerisi için de umut vermememekte, onun yeteneklerinin gelişmesini önlemekte, bilincini köreltmektedir. Bu durum gençliğin kapitalizm karşısında olmasını gerektiriyorken devrimci demokrasi onlara daha başka hedefler gösteriyor. Sosyalizm idealinin önü karartılıyor. Yerini, küçükburjuva sınıf konumuna uygun özlemler alıyor.

Bugün devrimci demokrat çevreler gençliğe eskisinden daha fazla yöneldiler. Zaten gençlik de bu tür anlayışlara açık olduğu için, kolay kazanabilecekleri bu kesime yöneldiler ve kendi örgütsel toparlanışlarını hızlandırmaya çalıştılar. Kendi liberal, devrimci-demokrat çizgilerini gençliğe de yaymaya çalıştılar.

Gençlik bizim için de önemlidir. Geleceği, enerjiyi temsil eder. Çağımızın tek ve biricik tutarlı devrimci sınıfı işçi sınıfıdır. İşçi sınıfı son sömürü düzeni olan kapitalizmi yıkacak ve sömürüsüz-özgür düzeni, sosyalizmi kuracaktır. İşçi sınıfı ve sosyalizm gençliğin gerçek özlemlerini dile getirir. Gençlik işçi sınıfının yanında, sosyalizm kavgasındaki yerini almalıdır. Gençliği işçi sınıfı yanında onunla beraber mücadele eder hale getirmek için demokrat ve reformist çevrelerin gençlik üzerindeki etkilerini kırmamız gerekir. Bunu sağlayabilmek için öğrencilerin günlük sorunlarıyla ilgili çalışmalar bir yana bırakılmadan okul ve yurtlarda genel siyasi sorunlarla ilgili ajitasyon ve propaganda çalışmasına özel bir önem vermeliyiz. Devrimci demokratlarla sürekli siyasi tartışma ortamı yaratıp onların tutarsızlıkları kitlelere gösterilmelidir. Ayrıca kitlelerin sürekli politikleşmesi için derneklerde ve mümkün olan her yerde tartışma ortamları yaratılmalıdır. Pratik eylemlilik sürecinde ön saflarda ve örnek bir konumda bulun-

(Devamı s.10'da)

Mücadelede kararlıyız

Üniversitelerin '89-90 öğretim yılına girmelerinin üzerinden bir aylık bir süre geçti. Bu süre içinde, öğrenci hareketi yoğun olarak tekrar gündeme geldi.

Alternatif açılışlar, forumlar, Marmara Üniversitesinde polisin saldırısı sonucu yaralanan öğrenciler ve son olarak yurtlardaki uygulamalara ilişkin gelişen olay. Üniversiteyi kazanmış ve maddi durumu iyi olmayanlar yurtlarda barınmak zorundalar. Bu herkese nasip değil. Çünkü yurtlara başvuranlardan belli bir kısmı alınıyor. Bunu çözmek için yeni yurtlar yapılacağına ranza sistemi uygulanıyor. Yurtlarda kalmak oldukça zor ve çekilmezdir. Banyo yapmak, yemek vb. ihtiyaçlar, sosyal etkinlikler, her an yurttan atılma korkusu öğrenciyi tam anlamıyla bunaltır. Kantin ve yemekhane özel işletmeye devredilmiş, zaten kıt kanaat yaşamını sürdüren öğrenci, tamamen kar hırsından gözü dönmüş bu işletmecilerin insafına terkedilmişlerdir. Daha bir sürü olumsuzluğa son olarak depozit ücretlerinin 5.000 TL.'den 50.000TL.'ye yükseltilmesi öğrenciyi tam anlamıyla şaşkına çevirmiştir. Burjuvazi, gençliği kişiliksizleştirmek ve bunaltmak amacıyla hiç bir fırsatı kaçırmıyor.

Depozitlerin arttırılmasıyla fakülte ve yurtlarda çeşitli çalışmalar başlatıldı. (İmza, forum) Toplanılan 3.000 imza 31 Ekim günü Kredi ve Yurtlar Kurumu Bölge Genel Müdürlüğüne iletilmek üzere, bir grup öğrenci Genel Müdürlüğe gitti. Burada düzenin temsilcisi sıfatındaki Aydın Albayrak öğrencilerle görüşmeyi reddederken, polisle görüşmeyi tercih etti. Kafası örümcek bağlamış bu aşağılık adam, daha önce de Kadırga Yurdu'nda müdürken, bir grup öğrenciyi yurttan atmış ve genel müdürlükle ödüllendirilmişti. Sonuç alamayacaklarını anlayan öğrenciler dışarı çıkarken, sermayenin paralı köpeklerinin saldırısıyla karşılaştılar. 6 kişi gözaltına alındı. Bu olay polis-idare işbirliğini bir kez daha somutladı.

Ertesi gün (1 Kasım) İstanbul Üniversitesi'nde bir öğrenci kapıda yapılan aramada, piyasada satılan yasal bir dergiyi taşıdığı için gözaltına alındı. Aynı gün düzenlenen bir forumda yurtların durumu özetlendi. Toplanan 3.000 imza yakıldı. Ayrıca üniversitelerdeki polis işgali anlatıldı. Öğrencilerden alınan paraların nerelerde kullanıldığı anlatıldı. Yaklaşık 8 gündür süren polisi ve idareyi teşhir kampanyası (afişler, fotoğraf, karikatür, yazı vb. yollarla) forumda da sürdü. Daha sonra sloganlarla rektörlüğe ve ana kapıya yürünüldü. Buradaki polisler Beyazıt Meydanı'na inmek zorunda kaldılar. Kapılar açılarak dışarda toplanan kitleye herkesin kimlik göstermeden ve aranmadan içeri girebileceği belirtildi ve bu insanlar içeri davet edildi. Forum şarkılarla ve halay çekerek bitirildi.

Yaşasın Özgürlük, Yaşasın Sosyalizm!

2 Kasım '89
Y.Dost

Almanya PKK Davası...

(Başlarafı s.37'de)
dan böyle dünyanın neresinde olunursa olunsun gerçek devrimci ve kurtuluşçu güçlerin takibata uğrayacağının ve ezileceğinin açık mesajı veriliyor.

Devrimci ve kurtuluşçu güçler olarak bu ve benzeri saldırılar karşısındaki alternatifimiz; devrim yapma hakkına sımsıkı sarılmaktır. Birlikte devrimi örgütlemek, asıl görevimiz budur.

Mevcut dava koca bir ulusun özgürlük mücadelesini "terör" olarak göstermesi bakımdan da tam bir skandaldır.

Sözkonusu davayı kendi davamız olarak görmeli, bu skandal davanın derhal durdurulması ve devrimci Kürt savaşçılarının serbest bırakılıp, Kürtlerin, terör olarak lanse edilen özgürlük mücadelesinin tanınıp aklanması mücadelesinde her an ve her vesileyle Kürt devrimci savaşçıla-rıyla birlikte olmalıyız. Sadece dayanışmak için değil, kendimizi savunmak, devrim hakkını savunmak üzere...

Yakın geçmişe genel bir bakış

•

Platform Taslağı

Mayıs 1987

Dev-Genç gecesinden izlenimler

Ekim ayında 12 Eylül öncesi kutlamaları anımsatan görkemli bir törenle Dev-Genç'in 20. kuruluş yıldönümü kutlandı.

Anımsanacağı üzere, 10 Ekim 1969'da FKF'nin kongresinde örgütün adı değiştirilerek Devrimci Gençlik Dernekleri Federasyonu (Dev-Genç) kurulmuş oldu.

Bir gençlik gecesi olarak duyurulan gece bir anlamda Dev-Genç ya da Dev-Sol'un gövde gösterisine dönüştü. Öyleki ertesi gün burjuva renkli basını, "Yeni M.Ç'ler olmamalı." puntolarıyla devlet güçlerinin dikkatlerini çekmeye çalıştılar. Türkü söyleyen, gösteride bulunan liseli gençlerin fotoğrafları yayınlanarak basınımız "samimi" üzüntülerini belirtti, bir kez daha devleti uyarma görevini başarıyla yerine getirdi.

Baştan sona devlete ve hükümete bir meydan okuma tavrını sergileyen tertip komitesi ve görevliler ardından gelecek baskıları sanırım göze almışlardı. Nitekim 69 kişinin gözaltına alınmasıyla gece son buldu.

Görevlilerin tek tip kırmızı Dev-Genç armalı tişörtleri, gecenin başlamasıyla birlikte sahneye ellerinde meşalelerle çıkan gençler, Dem-Kad'lı kadınların Kürdistan'lı köylü kadınları canlandırmada gösterdikleri çaba ve daha bunun gibi bir çok etkinlik tertip komitesinin estetik açıdan da belirli bir kaygı içerisinde olduğunun kanıtı idi.

Ancak burada bazı gözlemlerimi de yazmadan geçemeyeceğim. Dev-Genç'in 20. kuruluş yıldönümünde ne yazık ki bütün gece boyunca sahnede ölüm kol gezdi. Amacım 1960'lardan bu yana devrimci mücadelede yiğitçe ölen, bu uğurda savaşırken ölüme gülerek giden insanların anısına saygısızlık etmek değil.

ABD'yi temsil eden bir oyuncu, general rolündekine devrimcileri öldürme emri verdi. Generaller derhal kendi alt kademelerindeki dalkavukları bu iş için görevlendirdiler.Devrimciler yok edildi. Böylece ilk gösteri bitmiş oldu. Ardından liseli gençler gerici-faşist eğitime karşı duyarlılıklarını belirten bir gösteri sundular. Burjuvazinin yozlaştırma politikalarından meyhanecilik, kahvehanecilik, disko vb. gibi yöntemleri teşhir etmeye çalıştılar. Gösterinin akışı gereği önder konumundaki liseli gençler öldürüldü, yerine yeni gençler katıldı, onlar da yiğitçe öldü.

Kürt kadınlarının bir düğün eğlencesinde başlarına bomba yağdı, öldüler. Sanki devrimcilerin ölmesi mutlaktı, sanki bu yolda yalnızca ölüm vardı. Ne varki, yiğitlikte baskıya karşı gelmekti. Ancak devrimci mücadele, hele bir de sosyalist olma kaygısını taşıyorsa, marksist-leninist değerlere sahip çıkıp, bunları yaşama geçirme çabasıdır.Objektif koşulları değerlendirme, bilimsel olma çabasıdır. Burjuva devlet mekanizmasını yıkarak, yerine proletarya diktatörlüğünü koymaktır. Bu uğurda verilen mücadelede elbette bir çok devrimci militan yaşamlarını ortaya koymak zorunda kalabilecekdir. Nitekim bu yolda yüzlerce şehit şimdiden verilmiştir bile.Ancak hedefi ölüm değil, iktidardır.Sanıyorum gecede unutulan konu da bu idi.

Doktorların, avukatların, basın mensuplarının, öğretmenlerin vb. kutlama mesajları okunurken bir grup Dev-Genç'li işçinin sesini duyabildik. Bu mesajda, Dev-Genç'in işçilere sahip çıkmadığı söylense de bunun böyle olmadığı belirtiliyordu.

"Dev-Genç halklarımızın tarihinde ilk kez işçi, köylü, emekçi ve öğrenci gençliği aynı çatı altında birleştirmeyi başarmış ..." deniyor. Bu şekildeki bir örgütlenmenin doğru bir örgütlenme biçimi olduğu çeşitli vesilelerle vurgulanıyor. Bu daha baştan salt anti-faşist bir yapılanma olmayı kabullenmek demektir. Sosyalistlerde kitlesel örgütlenme sınıf temelindeki örgütlenmelerdir. Parti ise bu örgütlerin beynidir. Kitle örgütlerinin en ileri ve dinamik unsurlarını kendi bünyesine alır ve bu örgütlenmeleri siyasal bakımdan yönlendirir, onlara doğru politikalar sunar. Farklı sınıflara mensup unsurları aynı örgüt çatısı altında toplamak ve bu örgütün bir kitle örgütü olduğunu iddia etmek, bizi olsa olsa geçmişte olduğu gibi profesyonel devrimci öğrenci örgütüne götürür. Hukuk fakültesi öğrencisi, fabrika işçisi, yoksul köylünün nihai kurtuluşları komünizmde bile olsa, şimdilik sınıfsal konumları, beklentileri ve mücadele yöntemleri birbirinden çok farklıdır.

Nitekim "gençlik gelecektir", ancak Dev-Genç (yada Dev-Sol) gençliği ve geleceği temsil edemiyor. Çünkü gelecek salt baskılara, zulme, faşizme karşı olmakla değil, sosyalizmi inşa

(Devamı s.10'da)

İşçilere, devrimcilere merhaba

Çoğunuzla hiç karşılaşmadık, görüşmedik,yüzyüze konuşmadık. Ama ben sizi tanıyorum.

Alınterinizin, fiziksel ve zihinsel emeğinizin ürünlerinden, ürettiklerinizden tanıyorum sizleri.

Ekim'de yansıyan; bana da ait olan duygu ve düşüncelerinizden, özlem ve istemlerinizden, kininiz ve öfkenizden biliyorum sizleri.

Sizlerle bu tanışmışlığım, fabrikalar, makinalar, sermaye ve patronlarla olan ortak ilişkimizden, onlar karşısındaki durumumuzdan, üretimdeki rolümüzden geliyor.

Bizler ki, Mısır'ın piramitlerini; Babil'in asma bahçelerini; Çin Seddini; Amerika'nın Özgürlük Heykelini, Beyaz Sarayını; Moskova'nın yazlık ve kışlık saraylarını; Pembe Köşkü; Taç Mahali; Drina Köprüsünü; birinci ve ikinci boğaz köprülerini; velhasıl dünyanın tüm harikalarını emeğimizle yaratanlarız.

Madenleri ve petrolü çıkaran; bütün hammaddeleri işleyen, kullanıma hazır hale getiren, taşıyan biziz.

Biziz, fabrikaları yapan ve işleten; rayları döşeyen, dağları delip yol eyleyen.

Trenler, gemiler, dev uçaklar, lüks otomobiller; konutu, camisiyle, villası, gökdeleniyle tüm yapılar bizim eserimiz.

Biz, Türkiye'nin, bütün ülkelerin işçi ve emekçileriyiz. Doğa bizimle güzeldir, yaşam bizimle vardır. İçinizden biri olarak bu yazdıklarımı patronlar ya da onların savunucuları okurlarsa büyük ihtimalle şöyle diyecekler: " İşte aldatılmış, beyni yıkanmış biri daha Üstelik başka işçileri de etkilemek istiyor". Onlar böyle düşünürler ancak. Çünkü onlar biz işçileri hep aldatılan, sömürülen sağmal inekler olarak görüyorlar. Dünyanın her yerinde ve ülkemizde bizleri hep aldatıp sömürüyorlar.Emeğimizin, alınterimizin eseri olan her şey onların mülkü oluyor. İşçilerin üretimdeki rollerinin farkına varmaları, kandırılmak, beyinlerinin yıkanmasıdır onlara göre.

Kendi gerçeğimizin farkına varmak; üretimdeki rolümüzü anlamak, üreten ve yaratan olduğumuzu söylemek beyin yıkanmaksa eğer; haydin hep beraber beyin yıkamaya!...

Bütün yiyecek ve giyecekleri biz üretiriz. Ama en azı, en kötüsü bize düşer. Bütün yapı malzemelerini biz üretiriz, biz inşa ederiz tüm konutları. Ama tüm gecekondular bizim ve büyük çoğunluğumuz gecekondularda yaşarız.

Kağıdı biz üretiriz, matbaaları biz çalıştırırız ama okumak, yazmak onlara özgüdür. Düşündüklerimizi yazmak da, okumak da yasak bize. Yalnızca onların fikirleri yazılıp okunabilir.

Hastahaneleri biz yaparız. Biz çalıştırırız ilaç fabrikalarını, ama hastalıklardan kırılıp dökülen biziz.

Grevler toplumsal işgücünün kaybıdır ve günahtır! Ama grevdekinin kırk misli işgücü kaybına yolaçan iş kazaları ve sağlıksız çalışma koşullarının lafı bile edilmemelidir.

Eserimiz olan tatil köylerinin yanına bile gidemeyiz ömrümüz boyunca. Eğlenmek sadece onlar içindir.

Üreten ve yaratan biziz. Ama bölüştüren ve yöneten onlar. Söz ve karar hakkı onlara ait.

Bütün bunları kabullenmemek, emeğimizin eseri olan her şeyin şu veya bu kadarını değil, tümüne sahip olmak, istemek suçların en ağırıdır onlara göre. Dışarıya satılmaktır, vatan hainliğidir.Kendi yaptıkları yasalarına böyle geçirmişlerdir.

Ama biz yine de emeğin en yüce değer olduğunu söylüyor ve emeğin sermaye üzerinde zaferi için çalışıyoruz.

Biz işçiler her zaman üretim faaliyetinin baş aktörleri olduk. Üretim kapsamı içindeki rolümüzü çok iyi oynadığımız için dünya bugünün teknolojik çağını yaşıyor. Biz olmasaydık modern teknolojiden sözedilemezdi. Ama iktidarda hem sömürücüler olduğu için ve üretim senaryolarını hep kendi karları çıkarına yazdıkları için, afişlerde bizim isimlerimiz yazılmadı. Sömürücü egemen sınıflar isimlerimizi ancak figüran rollerde yazmayı kabul edebilirler. Senaryoyu onlar yazıyor, filmi onlar yönetiyor.

İşçi arkadaşlar bizler daha ne zamana kadar gerçekleri tersyüz eden, bize ayaktakımı rollerini veren bu sahte filmde oynamayı kabul edeceğiz.Bugün Türkiye'de kapitalistlerin yönettiği bu filmde oynamayı kabul etmek, sömürüyü,yoksulluğu, itibarsızlığı, hiçe sayılmayı, aşağılanmayı kabul etmek olacaktır.

Kabul edecek miyiz?

Kendi sınıf gerçeğinin farkına varmış, üretimdeki belirleyici

rolünü anlamış, ilkokul mezunu da olsalar kendini az çok bilinçlendirmiş olan biz işçiler, boyun eğmek yerine kafa tutmayı, razı olmak yerine karşı koymayı, korkmak yerine cesur olmayı, aşağılanmak yerine onurlu olmayı seçtik. Patronların çizdiği bize sömürülmek rolünü layık gördükleri sınırlar içinde, bu pis oyundarol almayı reddediyoruz.

Hakettiğimiz için daha mutlu, daha onurlu yaşamayı, üreten olduğumuz için yönetimde dolaysız olarak doğrudan yer almayı, patronların kapitalist sistemine karşı, sömürünün, yoksulluğun,ayrıcalıkve imtiyazların, alçalmanın ve yozlaşmanın olmayacağı bir düzen kurmak için, üreten yaratan işçi sınıfının lafta değil, gerçekten iktidarda olacağı sosyalist sistemi bütün görkemi ve üstünlükleriyle geliştirerek kurmak için mücadele etmeyi istiyoruz. Burjuvazinin utanç sistemi içinde kalmak yerine onu yıkmayı kabul ediyoruz.

İşçi arkadaşlar! Tarihsel rolleri bakımından işçilerin birinci ortak yanı üretmek, yaratmaksa, patronların çizdiği kaderleri yüzünden ikinci ortak yanları da sömürülmek olmuştur. Sömürüden kurtulmaksa işçi sınıfının asıl tarihsel görevini anlayıp, kendi kaderini kendisinin çizip kendisinin yöneteceği o büyük devrim filminde baş aktör rolünü sorumluca oynamasıyla mümkün olacaktır. Bunu başarmak, burada yazıldığı kadar kolay ve çabuk olmayacak elbette.

Bunu başarmak, zor, zahmetli, belkide uzun süren bir iş olacaktır. Ama başaramayız şüphesine kapılmanın hiçbir haklı gerekçesi yok. Bir kötülükler sistemi olan kapitalist sistemden kurtulmamız gerektiğini anlayıp benimsediğimiz zaman, bilinçli, kararlı, yürekli işçiler olarak sosyalist işçi hareketi örgütümüzü kurmayı başardığımız zaman, örgütümüz içinde her zaman birbirine sahip çıkan, destekleyen, güvenen, saygı duyan, birbirini seven insanlar olabilmeyi, mücadele etmekten zevk alan mutluluk duyan insanlar olabilmeyi; neşeli, olgun, ciddi insanlar olabilmeyi, her haşarıdan sevinç duymayı, yenilgilerden sonra yılmamayı, her zaman yeniden başlama cesaretini gösterebilmeyi, birey olarak yaşantımızı devrimin yaşantısıyla birleştirebilmeyi başarabildiğimiz zaman, ki bunlar çokta zor şeyler değil. Yaşantımıza bu doğrultuda yeni bir yön vermeyi gönüllü olarak seçersek kapitalizmden tam bir kurtuluşu başarmak çok da zor olmayacaktır.

Sömürüden kaynaklanan, yoksulluktan rahatsızlık duyanların, yoksul olunduğu için de adam yerine konulmamaktan, hesaba katılmamaktan, hiçe sayılmaktan, itibarsız olmaktan nefret edenlerin birey olarak kendi kaderlerini gönüllüce devrimin kaderiyle birleştirmekten başka çareleri yoktur. Kapitalizm bu gönüllülüğe bizi zorluyor. Çünkü kurtulmak isteyenler kaderlerini birleştirmeden kurtulamazlar.

Ayrıca ülkemizde giderek olgunlaşan, ne yaptığını bilen, bilgi ve kültür düzeyini hızla yükselten, dostuna can, düşmanına yaman olabilen, hoşgörülü, esnek, nazik ama aynı zamanda kararlı ve inatçı insanlar olan devrimcilerle, özellikle de bu olumlu nitelikleri daha da geliştirecek olan Ekimcilerle birlikte aynı davanın savunucuları ve mücadelecileri olmak, insanın kendisini gerçekten insani olana değer verilen, içten olunan bir ortamda bulması bakımından mutluluk vericidir.

Bir başka yanıyla da, daha devrim gerçekleşmeden bile içtenlikli devrimci ortamlarda bulunmak, insanın manevi-ruhsal sağlığını, yalnızlık, güvensizlik, bireycilik, çaresizlik gibi, ve başka iç bunalımlardan dejenerasyonlardan koruması, kapitalist dünyanın vahim boyutlara ulaşan bu hastalıklarından, insani erozyondan korunmak, devrimcilerin sıcak, coşkulu, devinimli, dinamik, içten ortamlarına sorunları ve sevinçleri paylaşarak katılmak, insanın manevi-ruhsal dünyasını zenginleştirmesi, insani özünü koruması bakımından muhakkak yararlı olacaktır.

Bütün kötülüklerin kaynağı, bütün kötülüklerin nedeni olan, dolaylı dolaysız her türlü sömürüyü ortadan kaldırmak için;

Yoksulluğa, aşağılanmaya, azarlanmaya, hakaret görmeye, zulme, işkenceye son vermek için;

Her bakımdan haksızlık üzerine kurulmuş olan, zor ve yalanla ayakta duran kapitalistlerin iktidarını temellerinden yıkmak için;

Bugün dünyada önemli ölçüde revizyona uğramış, yozlaştırılmış, prestij kaybetmiş olsa da, insanı ve doğayı bütün kirlenmelerden temizleyecek olan; insanı yüceltecek olan, sosyalist sistemi her bakımdan kapitalizme alternatif olabilecek yetkinlikte geliştirerek yeniden kurmak için mücadele eden ve edecek olan Türkiye'nin ve dünyanın bütün işçilerine, devrimcilerine merhaba.

B.Özgün

İzmir, 13 Ekim 1989

Bir sarı sendikacının itirafları

F.Kemal

14.5.1989'da "Teksif sendikası Adana-Karşıyaka Şubesi" 10.Kongresi yapıldı. Kongrede 6 yıldır "sendikacılık" yapan sarı sendikacı Saadet Erdem seçimleri kaybederek seçilmedi. Neki, yönetim değişikliği işçiler açısından pek önemli bir farklılığı anlatmıyor. Çünkü, işçi düşmanı Saadet Erdem devrildi ama, seçilen yönetim ve sendika başkanı Mükerrem Yenertaş onu aratmadı ve aratmıyor. En nihayet sözkonusu olan, sendikanın, iki burjuva sendikacı arasında el değiştirmesidir.

Elimizde, "Teksif Sendikası Karşıyaka Şubesi Başkanı -şimdi eski başkan- Saadet Erdem'in kongre açış konuşması!" var. Hamasi nutuklar, "ipe sapa gelmez" yalanlar ve deli saçması zırvaları bir kenara bırakırsak, hiç olmazsa, kısa da olsa, üzerinde durulması ve eleştirilmesi gereken bazı veriler de mevcut.

Sarı sendikacı Saadet Erdem "hizmetin en iyisini vermeye çalıştı"ğı iddiasında. Doğrudur; Saadet Erdem vb.leri burjuvaziye hizmetin en iyisini verme çabasındalar. Teksif Federasyonu ve Türk-İş'in tarihi, sözü edilen "en iyi hizmetin" ne olduğunu çok güzel sergiledi, ve sergiliyor. Burada ülkemiz işçi hareketinde Türk-İş yönetiminin oynadığı gerici, karşı-devrimci rolü hatırlatmak yeterli olur kanısındayız. Dahası, konumuz açısından, Saadet Erdem'in sendika başkanlığı yaptığı 6 yıl ve kongre açış konuşmasın da, övünerek bahsettiği ama, onun için yüzkarası ve utançı verici olan burjuvaziye "en iyi hizmet"in yadsınamaz kanıtları. O, "o günün Türkiye'sindeki politik şartların ağırlığını ... içinde bulunulan zor şartları... elverişsiz koşulları...", gerici ve işçi düşmanı faaliyetlerinin kılıfı ve gerekçesi olarak kullanmaya çalışıyor. Ve sözü edilen dönemin, 12 Eylül'ün, işçi hareketine ve devrimci harekete yönelttiği karşı-devrimci saldırıları, verdiği maddi-manevi zararları onlara yapılan en iyi yardım olduğunu gizlemeye çalışıyor. İşçi hareketinin bilinen zayıflık ve güçsüzlüklerinin yanısıra, 12 Eylül ve sonuçlarının, onların ömürlerini uzatmalarında bulunmaz bir yardım ve destek olduğunu saklayacağını umuyor.

Dolayısı ile Saadet Erdem, "zor koşullar" bahanesiyle işçi hareketi ve sendikalardaki gerici ve burjuvaziye uşak rolünü gizlemeye çalışıyor. 12 Eylül'ün sendikalar yasası, grev ve toplu sözleşmeler vb. saldırlar ile, dahası, işçi ve devrimci harekete çok yönlü saldırıları ile yöneldiğini gizleme ve kendilerine sunulan her türlü desteği örtbas etmeye yöneliyor, ve bu yalanı yayıyor.

Ve yalan söylemeye devam ediyor: "Hem yasalar aleyhimize değildi, hem de siyasal iktidarların bize bakış açısı çok uzak, ama çok uzaktı..." Yasaların burjuva ve sarı sendikacıların aleyhine olduğu düpedüz yalandır. Ve bunu kanıtlamak, anlatmak için pek fazla çaba sarfetmeye de gerek yok. Şunları söylemek yeterli: Mevcut grev, toplusözleşme ve sendikalar yasası tümü ile burjuva sendikacılar için ve onlar lehine düzenlenmiştir. Ve 12 Eylül generalleri her vesile ile bu amaçlarını ayan beyan açıkladılar, gizlemediler. Yine 12 Eylül rejiminin anayasası ve yasaları kapitalist sınıfın ve onların işçi hareketi içindeki uzantıları burjuva sendikacılar lehine düzenlenmiştir. Zira, 12 Eylül'ün başlıca hedeflerinden biri de buydu. Sendikal mücadele içinde yer alan her işçi, eylül saldırılarını yaşayan işçiler bilirler bunları. Bildikleri içindir ki, Saadet Erdem sunulan bütün olanaklara rağmen alaşağı edilmiştir.

Saadet Erdem'in erdemsizliğini okumaya devam ediyoruz: "Bir tarafta yasalar, bir tarafta hükümet temsilcileri Türk işçisine ve Türk- İş'e karşı tutumu bizleri her gün zor koşullarda sizlere hizmete zorluyordu." Saadet Erdem'i Adana Karşıyaka Şubesi işçileri tanırlar. O erdemsizliği, Sabancı'ya uşaklığı ve her türlü yol ve yöntemle işçilere saldırı ve düşmanlığıyla bilinir, tanınır. Öyle ki, en basit haklarını savunma ve isteme girişiminde bulunan işçiler dövdürmeden tutalım, Sabancı'yla elele ve birlikte, işten attırmaya kadar olan yolları kullanmıştır. Ve arkasında yasaları, polis ve askeriyle Türk devleti bulunmuş, Türk-İş olmuştur. Erdem'in "başım dik alnım açık"tır sözlerine bakılmamalı. Onun ne başı dik, ne de alnı açıktır. Karşıyaka Şubesinin yetkili olduğu 5 fabrikanın işçileri ve Adana işçisi, onu erdemsizliği ve alnındaki işçi düşmanı damgasıyla tanıyor, biliyor.

Burjuva sendikacılar bütün gerici ve düşmanca eylemlerine rağmen, "alnımız ak, onurla, şerefle

bu günlere geldik" demeyi unutmazlar. Bu yüzsüzlüklerini de gösteriyor ama, aynı zamanda, sermaye karşısında alın aklığını, onuru, şerefi!! Burjuvaziye yeminli hizmet!... Bu onların dünü ve bugünüdür.

Burjuva sendikacılar ahlaki kavramlara sarılmayı ve öyle konuşmayı severler. Bunun nedeni, sınıfın siyasal geriliğine seslenme ve öyle etkilemeye çalışma olduğu gibi, işçi sınıfının canalıcı sorunlarından kaçma ve tartışmama isteğidir de. Saadet Erdem de öyle yapıyor. Ve ahlaki vaazlarına, yalanlarına devam ediyor. "Göreve geldiğimiz günden beri kendime dürüstlüğü destur edindim." Onun kendisine, ahlaki kavramlarla yargılarsak, dürüstlüğü destur almadığı kesin. Ve sendika başkanı olduğu Mart 1984'ten Mayıs 1989'a kadarki "icraatı" bunu sergiliyor. Nedir "icraatı"! Şudur: " İş güvenliği ve asayişi"nin sağlanması, "milli gelirin artması" için işverenle işbirliği; işçiyi işten attırma, sendikaya bile sokmama, sendikanın her türlü maddi olanağını kişisel amaçları için kullanma ve toplu sözleşmeler dahil, en küçüğünden büyüğüne, işverenle işbirliği, işçi düşmanlığı. Nerede dürüstlük?

Asıl işlev ve rolünü açıklıyor: **"Sendikamızın tüm uğraşısı ve çabası işbarışının teessüsüdür."** İşte burjuva sendikacıların bütün işlevi budur. Ve sarı sendikacılığın, burjuva sendikacılığın asıl ve canalıcı rolünü tüm açıklığı ile ortaya seriveriyor. Gerçekte burjuva sendikacılar kurulu düzenin, sermaye düzeninin devamı ve sürekliliği için uğraşır ve çalışırlar. Onların siyasal ve pratik eylemleri ve işlevi de bunu anlatır. Türk- İş bir devlet sendikası durumundadır, bugünkü egemen politikası ve yapısıyla burjuvazinin hizmetindedir. Hakeza Teksif Federasyonu da böyledir. Ve bütün olanakları kullanarak, bu sendikalar, kapitalist sınıfla birlikte işçi hareketini dağıtma, ezme ve yozlaştırma çizgisini izlemişlerdir. Bundan dolayı burjuva sendikacılığın ilk hedefi, işçi hareketini dizginleyerek kontrol etmek, düzene yönelmesini engelleme ve düzen sınırları içinde tutmadır. Bunun ismi burada "işbarışının teessüsüdür", başka bir yerde "nifak tohumları ekenlere karşı mücadele", daha başka yerlerde ise "üretimden gerçek paylarını almaları"dır. Ama hedef aynıdır. Sendikaların işçi sınıfının örgütlenmesinin merkezleri, birleşme ve mücadele merkezleri olmalarını engelleme; "bizzat ücretli emek sisteminin ortadan kaldırılmasının örgütlü teşvik araçları olarak" gerçek devrimci işlevlerini oynamalarını önlemedir. Ve onlar için, "emeklerinden başka hiçbir şeyi olmayanların toplum içinde mutlaka üretimlerinden gerçek paylarını almaları" esasıdır. Sendikacımız zır cahil olduğundan, ve gerçek niyetini de itiraf etmek istemediğinden dolaylı yollardan söylüyor. Yani bütün derdi şudur: İşçi sınıfı siyasal iktidar için mücadele etmemeli, tam kurtuluşları için örgütlenerek savaşmamalıdır. Günün istemi, sermayenin saldırılarına karşı ekonomik talepleri için, kısaca, ücret ve işgünü sorunları için "üreten ellerin sağlam sıhhatli ve güçlü olması" için uğraşdır.

Burjuva sendikacılar ve sözcüleri, sendikaları salt iktisadi örgütler olarak görürler. Ve bunu varolan burjuva devlet mekanizmasını savunma ile birleştirirler. Ve "üreten ellerin sağlam sıhhatli olması" cümlesi, Saadet Erdem vb.lerinin ne denli işçi dostu olduğunu göstermeye yeterlidir.

"Parçalanmış ve birbirleriyle rekabet eden işçilerin ortak ortaklaşa hareket etmeye başlamalarının" (Marx) ve "bu rekabetin ortadan kaldırılması ya da en azından sınırlandırılması, onları en azından salt köle konumunun üzerine çıkaracak sözleşme koşullarının elde edilmesi amacıyla işçilerin giriştikleri kendiliğinden çabalardan" (Marx) doğdu sendikalar. İşçi sınıfının gelişerek, bağımsız sosyalist bir sınıf haline gelmesi, sendikaların dönüşmesinin nedeni oldu. Politik mücadelede bir silah, sınıfın örgütlenme ve birleşme merkezleri, "ücretli emek sisteminin ortadan kaldırılmasının örgütlü teşvik araçları olarak" önem kazandılar. Sosyalistler "sendikaların önüne, işçi sınıfının tüm kurtuluşu için mücadele görevlerini, her **türlü toplumsal** ve **politik** hareketin desteklenmesi" görevini koyarlar. Ve "işçi sınıfının mücadele konumunda, onun ekonomik hareketi ile politik faaliyeti birbiriyle kopmaz şekilde bağlıdır." (Marx). İşçi sınıfının ekonomik mücadelesi, sınıfın ellerinde sermaye sınıfına ve kapitalist iktidara karşı mücadelede destek görevini görmeli, kaldıraç rolünü oynamalıdır. Dolayısıyla, salt ekonomik mücadele, "üreten ellerin sağlam sıhhatli ve güçlü olması" sınıfın kurtuluşunu getirmez, getirmiyor. En nihayet sermaye iktidarı altında, maddi yaşam koşullarında geçici ve kısmi bir düzelmeyi ifade eder. Bu ise, bugünkü koşullarda, kazanılmış ekonomik hakların kısa sürede yeniden yitirilmesi demektir. Sonuçta, kapitalist sınıfın sınırsız

baskı ve sömürüsü altında yaşamak demektir. Ve sarı sendikacıların "üretimden pay alma", "işbarışının teessüsü" dediği de tam da budur.

Bize gerekli olan, yalnızca daha uygun maddi koşullarda yaşama değil; sermaye iktidarını devirerek ücretli köleliğin son bulması, sömürünün olmadığı ve işçi sınıfının iktidarda olduğu sosyalizm için mücadeledir. Siyasal iktidar için savaştır. Zaten "çalışanların verimli olması" için, işveren de -sermaye sınıfı da- zaman zaman bazı fedakarlıklar yapmaya hazır olabilir. Ve Saadet Erdem, "işçinin verimli olması için neler yapılması gerektiği işverenlerce araştırılmış ve saptanmıştır" diyerek amaç ve meram ortaklığını açıklıyor. Ve akıl veriyor; "işçinin daha verimli olması için evinin kirasını, bakkalın borcunu, çocuğunun masrafını düşünmeye dalan işçi kaliteli üretim ortaya çıkarmaz". "Onun sadece üretimini ve işini düşünmesini sağlamalıyız", bunları yapmazsanız "aksi taktirde büyük ekonomik çöküntüler meydana gelir, ekonomik çöküntülerde sosyal patlamalara sebep olur". İşte bütün sarı ve reformist sendikacıların tarihi misyonu budur. "Yaşamakta oldukları sıkıntıları anlatmak", ekonomik talepler ve kırıntılar için dilenmek, mümkünse sermaye sınıfı ile elele bunu çözmek. Ve işçi sınıfının bağımsız sosyalist bir sınıf olarak politik iktidar için savaşını böylece engellemek. Zira, ötesi de olmaz, onlar için felakettir.

Saadet Erdem yalvarıyor kapitalist sınıfa. Siz "aldığımız ücreti düşünmeden üretimden yüksekçe pay alıyorsunuz". İşçiler "ülke ekonomisini kalkındırma çabası verirken, bazı sermaye grupları vergi kaçırıyor. Biz emekçiler -sarı sendikacılar okuyun- vatandaşlık görevini tam olarak yerine getirmekteyiz. Peki hileli iflaslarla kapanan fabrikalarda işsiz kalınca ne olacağız?" Ve alçalarak "değerli hükümet yetkililerinden" yardım talep ediyor. Ve ekliyor arkasından, "haklı isteklerimize bilinçli işverenlerin uyacağı inancındayız". Onlardan "fedakarlık ve hoşgörüyü esas prensib" almalarını istiyor.

Biz, onun sendika başkanlığı döneminde "bilinçli, fedakar ve hoşgörülü" işverenleri bulup bulmadığını bilmiyoruz ama yukardaki sözleriyle de kabullendiği gibi, sermaye sınıfı ile ve onlardan biri olan Sabancı'yla ortaklaşa işçi düşmanlığı ve sendikayı sermeyenin eklentisi ve işçiye karşıt, işçi sınıfına karşı kullanan saldırı merkezi olarak kullandığını biliyoruz.

Yılların demagojisini tekrarlıyor ve siyaset yapmadığını söylüyor, Saadet Erdem. Nasıl? "Türk- İş partiler üstü kuruluştur" yalanıyla. Bu "tarafsızlık" demagojisi yeni değildir, ve 1860'lardan bu yana çeşniliklerle dolu bir dizi akım ve sözcüleri tarafından tekrarlanıp durmuştur. Ve hatta, Marx'ın bir tarafsızlık yanlısı, komünist partinin sendika hareketi içindeki önder rolüne karşı olduğunu iddia edenler de çıkmıştır. Bütün ülkelerdeki reformistler ve burjuva sarı-sendikacılar, komünistlerin sendika ve işçi hareketinin içine girerek etkin bir güç haline gelmesini engellemek için bu yalana sarılıyorlar. Ve böylece, sendikaların politikadan bağımsız olduğunu, yani kapitalizme bağımlılık içinde bulunması gerektiğini kanıtlamaya çalışıyorlar. Ve Saadet Erdem, Türk- İş'in partilerüstü ve tarafsız olduğu demagojisiyle gerçekte, kapitalizme ve sermaye sınıfına hizmet ettiklerini gizlemeye çalışıyor. Bu çarpıtılmış mantık, "amacımız politika yapmak değildir... ekonomik mücadelenin başarıyla verilmesidir" parlak cümlesi ile güçlendirilmeye çalışılıyor ve devletin "işverenlerin yandaşı olmaktan kaçınmak zorunda", "zayıf olanın yanında yer almak mecburiyetinde" olduğu yalvarışlarıyla devam ediyor. S.Erdem alçaklıkta doruğa varıyor ve hükmünü veriyor. "En uysal insanlara sahip ülkemiz acaba neden kalkınamamaktadır. Acaba bizler mi, bizi yönetenler mi dürüst değiller. Acaba biz mi hain, bizi bugüne kadar yönetenler mi beceriksizler?" Ve biz de soruyoruz: "Ülkemiz neden kalkınamıyor? Ve kim hain? Bizler mi, kapitalist sınıflar ve Saadet Erdemler mi? Cevabı siz verin. Evet, soru işçilere sorulduğuna göre cevabı da onlar verecektir.

S.Erdem, işçi düşmanı olduğu gibi sendikaların da düşmanıdır. Ve "işyerlerinde sendika lafı eden hemen derhal işten uzaklaştırılır" diyor. Doğrudur. Ne var ki, eksiktir de. Sendika lafı edeni işten uzaklaştıranlar yalnızca işverenler değildir. S.Erdem vb.leri de işçileri işten uzaklaştırıyor, atıyorlar. Ama küçük bir farkla. İşçiler onun gibilerinin sendika patronluğuna karşı çıkmaya ve itiraz ederek, muhalefet etmeye başladıktan sonra. Günlük sınıf mücadelesi ve sendikal hareket içinde, her gün, bunu kanıtlayacak onlarca örnek bulmak mümkündür. Dolayısıyla sarı sendikacıların dilinde "sendika lafı eden hemen uzaklaştırılır" sözü kendi suçunu gizlemeye yöneliktir. Ve "işçisini işten attıran sendikacılar"ı

korumayı amaçlıyor.

Ve sendikacımız baklayı ağzından çıkarıyor. "Aranıza nifak sokmaya çalışan insanları dıştalayarak onlara itibar etmeyin". "Nifak sokmaya çalışanlar" derken kimleri kastettiğini biliyoruz. Bu demagoji onyıllardır burjuvazinin dilindedir ve alçakça kullanılmaya devam ediyor. Sermaye sınıfı ve sözcüleri, komünistleri ve devrimcileri "nifak tohumları eken", "bölücü", "birliği bozucu" unsurlar olarak gösterdiler, ve göstermeye devam ediyorlar. S.Erdem yeminli bir uşak olarak, bu yalanı tekrarlamamazlık edemezdi.

Gerçekte olan nedir?

Komünistler işçi sınıfına doğru olanı, kurtuluşun yolunu gösteriyorlar. Burjuvazinin bütün kurum ve araçları, sözcüleri ile yürüttüğü demagoji ve propagandanın gerçek içeriğini, iki yüzünü işçilere gösteriyorlar. Komünistler işçilere şu çağrıyı yapıyor. Ekonomik haklar için mücadelenin bir anlamı var mıdır? Evet. İşçiler bütün ekonomik talepleri için savaşmalı ve elde etmeye çalışmalıdırlar. Ne var ki, sözkonusu olan yalnızca ekonomik mücadele ise, hiçbir ekonomik mücadele, kapitalizm koşulları altında en iyi ekonomik ve siyasal haklar işçi sınıfını ücretli köle olmaktan kurtarmaz. Peki o zaman ne yapmalıyız? İşçi sınıfı, kapitalist sınıfın iktidarına, kapitalist devlete karşı kendi komünist partisinin oluşturulması için savaşmalı ve parti önderliğinde örgütlenmiş, siyasal iktidar için savaşan bilinçli bir sınıf olarak hareket etmelidir. Sömürünün ortadan kalkması ve nihai hedef komünist topluma, sınıfların ortadan kaldırılmasına ulaşmak için bu zorunludur.

İşçi sınıfının ekonomik mücadele aracılığı ile elde edilmiş bugünkü birliği, sınıfın ellerinde kendisini sömüren kapitalist devlete karşı kaldıraç olarak kullanılmalı ve buna hizmet etmelidir. Sendikaların -sınıf sendikalarının- işçi hareketi içindeki asıl rolü ne olmalıdır? Sendikalar, işçi sınıfının elinde "kendini sömürenlerin politik iktidarına karşı kaldıraç olarak hizmet etme"lidirler.

İşçi sınıfı, bugünkü sendikaları, olanak varsa değiştirerek kendisi için kullanmalı, yoksa örgütlenip bilinçli işçi hareketi haline gelerek sosyalistlerin önderliğinde onları dağıtarak sınıf sendikalarını kurmalıdır. Zira, işçi sınıfı "politik iktidarın zaptedilmesine çalışan sınıf" olarak davranmaz ve komünistlerin öncülüğünde sınıf sendikalarını yaratarak, bu büyük davaya koşturmazsa sömürülen bir sınıf olarak yaşamak zorunda kalacaktır.

Dolayısı ile, bu görevin bugün gerçekleştirilmesinde **ilk adım sendikal hareket içinde ilk adım**; işçilerin olduğu bütün sendikalarda istisnasız çalışmak, bilinçli politik bir destek ve örgütlenme-muhalefet yaratmak olmalıdır. Akabinde sendika ağalarının, sermaye uşağı sarı reformist-revizyonist sendikacıların politik etkinliğini kurarak, onları tecrit ve teşhir etmek temel görevlerimizden biridir.

Bu görev, sınıfın ekonomik-siyasal temelde gelişen bütün eylemlerinde sınıfın birliğini sağlamayı şart koşar. S.Erdem gibileri bölücü ve zararlıdır. Onlar, birlik adına işçi sınıfı hareketinin birliğini engelliyor, güçten düşürüp parçalamaya ve zaafa uğratmaya çalışıyorlar. Birlik demagojileri sahte ve ikiyüzlüdür. Sarı sendikacıların, reformistlerin bölücülüğünü ve gerici, işçi sınıfına düşmanlık temelinde birliği, sarı sendikalarda birliği hedefliyor.

Komünistler işçilere şunu söylüyor. İşçi sınıfı birleşmelidir; bütün burjuva sendikacılara, reformist ve revizyonist sendikal akımlara karşı gerçek sınıf sendikaları için savaşmalı,ve burada birleşmelidirler. Bugün görev, bütün sendikalarda **devrimci işçi muhalefeti** için mücadele ve sosyalist temelde, işçilerin gerçekten bütün eylem ve hedeflerde devrimci amaçları için mücadele ve birliktir.

İşçiler; ileri, sınıf bilinçli işçiler, komünistlerin çağrısına cevap vereceklerdir. En büyük silahımız komünist örgüttür; ihtilalci işçi partisidir. Komünist işçi partisi ise, *bugün* Ekim Hareketi etrafında birleşmek ve kenetlenmekle, proleter sosyalistlerin ihtilalci işçi partisini kurma savaşına destek vererek ve içinde bilfiil yeralarak yaratılabilir.

Ekim 1989

(*) Saadet Erdem'i eleştirmek için yapılan alıntılar "Teksif Sendikası Karşıyaka-Adana Şubesi Faaliyet Raporu" adlı broşürden alınmıştır.

Örgütsel sorunlar üzerine

Yoldaşlara mektuplar

Sevgili Yoldaş,

Sürekli ve düzenli olmasını istediğim ve büyük yararlar sağlayacağını düşündüğüm bir diyaloğun ilk girişimi olarak bu kısa mektubu yazıyorum.

Varolan ve düzenli periyodlarla süregelen olanaklara rağmen, seninle bugüne kadar böyle bir diyaloğa girmemiş olmamız hiç normal değil.(...)

Dolayısıyla, bundan böyle, acil ve özel bazı ihtiyaçlar dışında, şu ana kadarki ilişki biçimini terketmemiz ve düzenli yazışma yolunu seçmemiz gerekiyor.

Bir başlangıç, bir ilk girişim saymak koşuluyla, gazeteye yapmış bulunduğun katkıları sevinçle karşıladık. Bunu geliştirmeni, zenginleştirmeni ve sürekli kılmanı bekliyoruz.

Gazetenin ilgi gördüğü ve beğenildiği değişik yoldaşlar tarafından ifade ediliyor. Fakat biz henüz yeterli bulmuyor, özellikle işçi hareketinin somut durumunu ve sorunlarını yansıtma noktasında ciddi eksiklikler taşıdığını düşünüyoruz. Gazete, genel devrimci hareketin ve özellikle de işçi hareketinin temel teorik-siyasal sorunlarını olduğu kadar, güncel sorunlarını, mücadelelerini ve deneyimlerini de kucaklayabilmeli ve yansıtabilmelidir. Yeni bir hareket için, örgütlenmesinin başlangıcında, ilişkileri yeni ve sınırlı bir hareket için bu kuşkusuz kolay değil. Ancak belirli sınırlar içinde gerçekleştirilebilir bir şey. Fakat biz işte, bu "belirli sınırlar içinde" yapılabileceklerin ihmal edilmemesini, ihmal bir yana, azamisinin yapılmasını istiyor ve sizin de bu konuda üstünüze düşeni yapmanızı bekliyoruz. Senin son bir iki ayda gerçekleşmiş katkıların hariç, yoldaşlardan henüz bir yardım göremedik. Bunu sükunetle, anlayışla karşılamanın, mazur görmenin koşulları giderek ortadan kalkıyor. Düşün ki, gazetenin 6.sayısı çıkmış bulunuyor.

Gazetenin işçiler içinde ne ölçüde dağıtılabildiğini henüz bilmiyoruz. Fakat dağıtıldığı kadarıyla, okuyucu işçilerin düşünce, eleştiri, uyarı, öneri ve taleplerini bilmek istiyoruz. Bunun doğrudan onların kaleminden çıkmasının ayrı bir önemi var. (...) Sen ayrıca, gazetenin genel olarak ve özellikle işçi okuyucular tarafından nasıl karşılandığı konusunda bilgi ve gözlemlerini -mümkünse her sayıdan sonra- kısa notlar halinde yazmalısın.

Dolaylı ya da dolaysız ulaşabildiğimiz fabrikalarda durum ve gelişmelerin, özellikle grev, direniş, sendikal hareket vb. olayların bize sürekli iletilmesi gerekiyor. Bunlar, gazete için kullanılmaktan öte, işçi hareketinin nabzını daha derinden kavrama olanağını verecektir.

Yeni bir hareketiz ve tek -üstelik aylık- bir yayın organına sahibiz. Gazetenin içeriği, konuları, işlevi vb. açılardan bunun yarattığı bazı sorunlar ve güçlükler var. Gazetedeki bazı yazıların ağır ve uzun olduğunu, buradaki bazı işçiler ifade ediyorlar. Sanırım, benzer yakınmalar orada da var. Fakat bu, gazetenin farklı işlevleri bir arada omuzlamak zorunda olmasından kaynaklanıyor. Bunu gidermek üzere, geleceğe dönük bazı tasarılarımız var. Gazeteyi, özellikle ileri işçileri kazanma, eğitme ve örgütleme temel işlevine uygun bir içeriğe kavuşturmak istiyoruz. Bu konuda size de büyük sorumluluk ve görevler düşüyor. Zira, gazete işçilerle, fabrikalarla köprüler kurabildiği ölçüde bu işlevini layıkıyla yerine getirebilir.

Önümüzde, hiç değilse belli başlı büyük fabrikalarda güç olmak illegal komünist çekirdekler yaratmak görevi duruyor. Gazete bu hedefe ulaşmada aynı zamanda temel örgütleyici bir araç olarak düşünüldüğüne göre, bu doğrultuda sağlanacak ilk ilerlemeleri, ortaya çıkacak sorunları ve güçlükleri sürekli iletmeniz gerekiyor. Gazetenin bu işlevi nasıl ve ne ölçüde yerine getirdiği konusunda somut bir fikir sahibi olmamız önem taşıyor. Gelişmeleri bilinçli olarak yönlendirmek, illegal bir sınıf örgütü yaratmak ana hedefi doğrultusundaki gelişmeleri somut olarak izlemek böylece olanaklı olacaktır.

Senden -ve elbetteki diğer yoldaşlardan da-, işten atılmalar konusunda yazdığın yazı örneğinde olduğu gibi, işçi hareketinin çeşitli sorunlarını, zaaflarını, ihtiyaçlarını, olumlu ve olumsuz tecrübelerini toparlayıp değerlendiren yazılar bekliyoruz. Bunların bir çoğu doğrudan gazetede yer alacak şekilde kaleme alınacağı gibi, bir kısmı bizlere materyal olarak sunulabilir.

Çeşitli siyasal grupların işçiler içinde çalışmaları ve başarı ölçüleri konusunda somut bilgi sahibi olmak istiyoruz. Neler düşündüklerini yayınlarından izleyebiliyoruz; fakat neler yaptıklarını ve ne ölçüde başarılı olduklarını ancak sizlerin yardımıyla öğrenebiliriz.

Yoldaşça selamlar
F.
4 Mart 1988

Sevgili yoldaş,

Genel sorunlarımızdan ve görevlerimizden sözetmeme gerek yok. Zira önemli ve acil gördüklerimizi yazmış bulunuyoruz. Sanıyorum bu mektubum sana ulaşana kadar onları incelemiş olacaksın. Varsa konuyla ilgili görüşlerini mutlaka yazmanın yanısıra, gerekenlerin yapılmasına azami insiyatif ve katkıyla katılmanı bekliyoruz.

İşçiler ve gençlik kaynaşıyor. Konuyla ilgili görüş ve değerlendirmelerimiz gazetede yer alıyor, alacak. Ben böyle bir kaynaşma döneminde ilinizin taşıdığı özel öneme dikkat çekmek istiyorum. İliniz çok önemli. Hep önemliydi, hep önemli kalacak. Bugünkü genel kaynaşmanın odağı orası, gelecekte de orası olacak. Bütün bunlarla sözü, bu ilde en kısa zamanda ve en iyi şekilde örgütlenme acil görevine getirmek istiyorum.

Herhalükarda bu konuda sana ve M'ye büyük sorumluluklar düşecek. Daha doğrusu bu iş esas olarak sizin omuzlarınıza kalacak. İkiniz de yıllardır bu ildesiniz, bir bakıma yakından tanıyorsunuz. Ortamma ve sorunlarına aşinasınız. Bu büyük avantaj. Biz, hemen kolları sıvamalısınız görüşündeyiz. Kuşkusuz genel düzenlemeler ve görevlendirmeler, merkezi düzeyde karara bağlanacaktır. Benim önerim bu yetkiye müdahale anlamında değil. Ben yalnızca ilin genel dökümünü yapıp sorunlarını tartışmaya hemen başlamanızdan sözediyorum. Zira merkezi karar henüz belli olmamakla birlikte bu görev ve sorumluluğun esas olarak sizde kalacağını şimdiki genel eğilimden çıkarabiliyorum. Bu nedenle vakit kaybetmemek, işe fiilen başlamak gerekiyor.

Bu ilde çok iyi çalışmak ve kökleşmek bizim için hayati bir önem taşıyor.

Diğer yoldaşlardan bu sefer daha kesin ve inandırıcı sözler almış bulunmakla birlikte, henüz pratikte senin katkılarınla sınırlıyız gazete sorununda. Fakat sen de yazılarını zamanında göndermeye özen göstermelisin. Yayın periyodlarımız düzenli olduğuna göre kendini ayarlayabilirsin. Biraz erken elimizde olmalı ki, gözden geçirme imkanımız olabilsin. Yazılarınla ilgili şimdilik söyleyeceğim en önemli nokta şudur: Mümkün mertebe genel, klasik girişlerden kaçın. Konuya dosdoğru gir. İyisi de, doğrusu da budur. Lenin'in makalelerini çek önüne, rastgele bir bak; büyük çoğunluğunda konuya dosdoğru girilmiştir. "Genel bir giriş", bizim memleketin bir alışkanlığıdır ve hiç de hoş değil.

İkincisi, geneldeki gelişmeleri, özellikle de başlıca siyasal güçleri izle. Darlığa düşmemenin, gözlemleri ve yorumları nesnel bir zemine oturtmanın yolu buradan geçer.

Bu aynı şey, siyasal-örgütsel çalışmayı doğru ve sağlam bir perspektifle ele alabilmek ve yürütebilmek bakımından da önemli. Kendi dar ilişkilerimizle, özel sorunlarımızla, sınırlı faaliyetimizle yakından ilgili olacağız ama; siyasal mücadelenin genel sahnesini, bu sahnedeki genel gelişmeleri, başlıca siyasal sınıf güçlerini, bu güçlerin görüş, politika ve çabalarını bir an bile gözden kaçırmayacağız. Nesnel olmak, genel hedefleri ve amaçları hep gözönünde bulundurmak ancak buna özen gösterildiği ölçüde olanaklıdır. Yine, bugünün dar ve sınırlı güç ve ilişkilerinden, yarının siyasal sınıf hareketi ve örgütü düzeyine ulaşmak, başka bir çok şeyin yanısıra ancak bu geniş görüşlülüğe hep sahip olmakla mümkündür.

Gençlikle ilgilenmeye, bazı şeyler yazmaya başladık. Az bir çabayla, örneğin bir grup enerjik genç arkadaş yardımıyla gazeteyi gençlik içinde dağıtmakla, belirli bir etkinlik geliştirebiliriz. Bu hiç de fena olmaz. Şu dönem şaşmamamız gereken sınıf yönelimini zayıflatmak bir yana, bize çeşitli imkanlar da sağlar.

Öğrenci hareketinin gelişimine dair somut ve pratik bilgileri, kendi gözlem ve yorumlarıyla birlikte bize iletecek, bizimle bu konuda yazışacak genç taraftarlarla aramızda direk ilişkiler kuramaz mısınız?

Aynı şey durumu uygun ve çalışma birimleri (fabrikaları) önemli işçi arkadaşlarla yapılabilirse, çok daha iyi olur. (Bu konuyu sana daha önce yazmıştım.)

Daha önceki bir başka istemimi tekrarlıyorum: Çeşitli grupların sınıf içindeki çalışmalarını ve

sonuçlarını, çok kısa notlar halinde de olsa, bize zaman yazmalısın.

Grev dalgası yayılıyor. İlişkilerimiz olsun olmasın, bu grevler hakkında sürekli bilgi almaya ve bize iletmeye çalışın. Gazete bu grevlerin havasını, sorunlarını ve seyrini sürekli yansıtabilmeli.

(...)

Yoldaşça Selamlar
F.
5 Mayıs 1988

Sevgili Yoldaş,

1.) En son dışarıdan gönderdiğin de dahil tüm mektuplarını almış bulunuyoruz. İstemlerimizi yazılı bilgilendirme yoluyla karşılamanı ve yazılı diyalog için istekli olmanı sevinçle karşılıyoruz. Bu sana ilk yazılı karşılığımız. Diyaloğumuzun sürekli ve düzenli olmasını istiyor, bunun hem size hem bize büyük yararlar sağlayacağınıza inanıyoruz.

Biraz başlangıç döneminin zorunluluklarından, fakat sanıyoruz daha çok da işin kolayına kaçma eğiliminin etkisiyle, bugüne kadar sağlıksız diyalog araçları kullanıldı. (...)

2.) Bize yazdıklarınla, ilinizdeki genel durum ve kendi durumumuz hakkında bir ölçüde bilgi sahibi olduk. Bizim için hayli yararlı oldu. Fakat belirtmeye gerek yok, bu bilgiler henüz çok yetersiz. Kendi ilişkilerimiz ve gazete dağıtımı dışındaki somut faaliyetimiz konusunda çok bir şey biliyor sayılmayız. Zaman içinde bunun giderileceğine inanıyoruz.

Biz yeni bir örgütüz. İlişkilerimiz ve faaliyetimiz doğal olarak dar ve sınırlı. Sizin ilinizde de bu böyle. Fakat olduğu kadarıyla bu ilişkilerin ve faaliyetin bilgisine, sorunlarına, güçlüklerine, ihtiyaçlarına hakim olunmadan, bütün bunlardan haberdar olmadan, merkezi önderlik görevleri layıkıyla yerine getirilemez. Bu gerçek, özel olarak gaztenin kendi önderlik işlevi için de geçerli. Mahalli örgütsel faaliyetin içinde olan yoldaşlar, bunun bilincinde oldukları ve bilgilendirme konusunda üzerlerine düşeni yaptıkları ölçüde, merkezi önderlikten ve gazeteden beklentilerine karşılık bulabileceklerdir.

Bunları sürekli ve kapsamlı bir bilgilendirmenin önemini vurgulamak için belirtiyoruz. Bilgilendirmeden elbette salt durumun ham bilgisini iletmeyi kastetmiyoruz. Düşünce, eleştiri, uyarı, öneri, tecrübe vb. her şey dahil buna. (Haziranda yazdığın mektup olumlu bir örnek olarak verilebilir.) Sonuncusuyla birlikte toplam 12 sayı gazete çıkarmış bulunuyoruz. Yazık ki, henüz pek az düşünce ve eleştiri aldık. Oysa kendini yenilemek, aşmak, yanlışlardan ve yetersizliklerden kurtulmak, gerçek ve somut ihtiyaçlara daha isabetle yönelebilmek vb., başka şeylerin yanında ve düşünce ve eleştirilerin çokluğu ve sıklığı ölçüsünde mümkündür. Bu görev senle ya da çevrendeki bir kaç yoldaşla da sınırlanamaz. Tüm ilişkilerimiz, ulaşabildiğimiz tüm insanlar bu doğrultuda harekete geçirilebilmeli ki, istenilen yarar sağlanabilsin.

3.) Gazetenin dağıtımı konusundaki son açıklamaların, Haziranda yazdıklarını eksik ve yanlış anladığımızı gösteriyor. Yazdıklarına yeniden bakınca hatalı olduğumuzu anladık. Bu konudaki hassasiyetimiz, genelde gazetenin çok sınırlı dağıtılıyor olmasından kaynaklanıyor. Bu sınırlılık salt ilişkilerimizin sınırlılığından gelmiyor. Esas olarak illegal bir yayının dağıtımında gerekli yaratıcılık ve girişkenliğin gösterilememesinden kaynaklanıyor. Bundan rahatsız olmamak mümkün değil. Büyük çabalar ve maddi fedakarlıklarla hazırlanan gazetenin olanaklarımız ölçüsünde en geniş dağılımını yapabilmek gerekiyor. Bu konudaki rahatsızlığımızın etkisiyle olmalı, senin farklı ve özgün durumlar için haklı olarak belirttiğin bazı şeylerde, biz olmayan bir darlığın ve sekterliğin belirtilerini bulmuşuz.

4.) Sizlerle siyasal ve örgütsel faaliyetin çok değişik yönlerini ve sorunlarını ilerki dönemlerde tartışma olanağı bulacağız.Çok genel ya da belirli vesilelerle gazetede zaten ifade etmiş olduğumuz şeyleri şimdi burada yinelemek gereksiz. (...)

5.) Gazetenin zamanında iletilmediğinden haklı olarak yakınıyorsunuz. Bizim bu konuda, eleştirilerimizi iletmekten öteye; yapabileceğimiz bir şey yok. Maalesef yoldaşlar dağıtımın bu kademesini bile henüz düzene sokabilmiş değil. Sorunun bir an önce ve kalıcı bir biçimde çözülmesi gerektiği bizim de talebimiz. Bu arada size alternatif bir çözüm önerebiliriz.(...)

6.) Gazeteyle sürekli yazışmanın önemine daha önce değindik. Şimdi gazete konusunda senden ve belirli bir düzeyi olan ve yazma yeteneği olan diğer yoldaşlardan ek istemlerimize geliyoruz. Bize, yalnızca mektup değil gazete yazıları

yazmalısınız. Bizim önerilerimiz olabilir, fakat asıl olarak konularını siz seçmeli ve belirli bir ön hazırlıkla bu tür yazıları kaleme almalısınız. Bu yazılar siyasal mücadelenin çeşitli sıcak ve canlı sorunlarına yönelik olduğu ölçüde, bizim için makbule geçer. (Örneğin sınıf hareketinin ya da gençlik hareketinin çeşitli sorunları; devrimci hareketteki çeşitli yanlış eğilim ya da zaaflar; devrimci sendikal muhalefetin sorunları; kamuoyunda yankı yapan bazı grev ya da direnişlerin değerlendirilmesi vb. vb.)

Aktüel sorunlara cevap verebilmek ihtiyacı, bizi, teorik çalışmanın gereklerinden alıkoyabiliyor. Bu tür ihtiyaçlara oradan yoldaşlar cevap verebildiği ölçüde, biz de daha temel olan diğer ihtiyaçlara yönelebiliriz. Kaldı ki, aktüel, siyasal sorunları en iyi, bunları içinden yaşayan yoldaşlar değerlendirip yazabilirler.

7.) Sanat ve edebiyat konusundaki istemlerinize şimdilik cevap verebilecek durumda değiliz. Bu konuda eğilimi, iddiası ve yeteneği olan yoldaşlara sayfalarımızı ayırmaya hazırız. (...)

8.) Eskinin devrimci, bugünün yorulmuş çevrelerinden uzak durmanızı öneriyoruz. Dikkatimizi yeni ve diri güçlere yöneltmeli, bu kesimlerden güç ve destek aramalıyız. Eski çevreler bugün için mücadelemize güç katamayacakları gibi, örgüt güvenliğimiz için sorun da yaratabilirler. Bu yalnızca düşmanın bu çevrelere kolay sızabilmesinden dolayı değil, dahası, bu çevrelerin gevezeliğe ve boşboğazlığa fazla açık olmasından dolayı da böyle.

Öte yandan, tüm devrimci grupları izlemekle birlikte, esas dikkatimizi sınıf içinde çalışan ve belirli bir ciddiyeti ve düzeyi olan gruplara yöneltmeliyiz. (...) Zira sınıfı kazanmak mücadelesinde gerçek muhataplarımız onlar olacaktır.

9.) Bitirmeden önce, yazışmalarımızda gizliliğin gereklerine değinmeliyiz. Maalesef bu açıdan bakıldığında mektupların özensiz.. Hele sonuncusu ürküntü verici. Bir sürü ismi, şifreleme ihtiyacı duymadan açık açık yazmışsın. Bu kimselere elden gazete verdiğimiz bilgisiyle içiçe olunca, bu her şeyden önce o insanlara karşı sorumsuzluktur. Buna hakkımız yok. İlke ve kurallara da aykırı bu. (...) İllegalite ve gizliliğin gerekleri konusunda, öyle sanıyoruz ki kendinizi derli toplu bir gözden geçirmeniz ve hatalarınızı düzeltmeniz gerekiyor.

Yoldaşça Selamlar
F.
14 Eylül 1988

Halk cumhuriyetinden...

(Baştarafı s.36'da)
devrimci başkaldırısı ile karşı karşıya kalmazsa, Macaristan'ın bugün varmış bulunduğu yer olacaktır.

Dubçek, İmre Nagy "güler yüzlü sosyalizmi" savunuyorlardı. Takipçileri bu gün ilk iş olarak sosyalizmin sembollerine saldırmakla başladılar. Macaristan'da "Kahrolsun komünizm!" çığlıklarıyla sosyalizm çağrışımı yapan ne görürlerse ona saldırıyorlar. Bayraklarındaki kızıl yıldızı hemen söküp attılar. 1956'da İmre Nagy de aynı şeyi yapmıştı! Onunla da yetinmediler, fabrika kapılarında Macar proletaryasının mücadelesini anımsatan anıtlar sökülüyor, meydanlardaki kızıl yıldız anıtları kampanyalarla çöplüklere taşınıyor. "Sosyalizm pekişiyor" diyenler acaba *Kapital*'in Macar iktisat fakültelerinde ders programlarından çıkartılışı hakkında ne düşünüyorlar?

Sosyalizmin manevi anısına yöneltilmiş bu sınır tanımaz vahşilikler ve bayağılıklar, onu kurtuluş yolu olarak görenlerde hüzün ve isyan duyguları yaratacak nitelikte. Fakat bir burjuva düzende proletarya davasının soylu sembollerinin caddelerde, parklarda birer maskot gibi kalması, burjuva düzeninin birer kenar süsü ya da yıllardır olduğu gibi bir asma yaprağı olarak kalması, onların değerini düşürmekten, yozlaştırmaktan başka, ne kazandırırdı!

Ekim Devrimi'nin izinde...

T.Göker

Ekim Devrimi'nin bir yıldönümünü daha geride bırakıyoruz. Ekim Devrimi'ni anlamak, ondan dünya ve Türkiye devrimi için sonuçlar çıkarmak, onun hangi koşulların ürünü olarak doğduğunu ve ne gibi sonuçlar yarattığını kavramak, bugün dünya ve Türkiye komünistleri açısından yaşamsal bir önem taşıyor.

Dünya burjuvazisinin Ekim Devrimi ideallerinin, komünizmin düşünce ve pratiğinin iflas ettiğini kulakları yırtarcasına bağırdığı; revizyonizmin bugün açıktan burjuvazi ile elele Ekim Devrimi ideallerine saldırdığı, dünya burjuvazisi önünde diz çöktüğü koşullarda, Ekim Devrimi'nin ideallerini kararlılıkla savunmak, güncele aldırmadan tarihsel iyimserliği koruyabilmek, sınıf perspektifinde sarsılmadan direnmek büyük bir öneme sahiptir. Çünkü, bugün Türkiye işçi ve devrimci hareketi burjuva-revizyonist propagandanın etkisi altında bulunuyor. Sağlam bir tarih bilincine ve teorik perspektife sahip olmayanlar yollarını şaşırabiliyor, esen rüzgar karşısında sağa sola savrulabiliyor, bazen farkında bile olmadan burjuva-revizyonist propagandanın aleti olabiliyor. Bir çok hareketin son bir kaç yıllık evrimine kabaca gözatmak bile bunu görmek için yeterlidir.

Ekim Devrimi'nin deneyleri burjuva-revizyonist propagandaya karşı durabilmek, onu etkisiz hale getirmek için yeterli olanakları sunuyor. Sözde sosyalist ülkelerin yaşadığı sefalet ve çürümenin, Ekim Devrimi'nin ideallerine sahip çıkmanın, ona sonuna dek bağlı kalmanın değil, tersine ihanet etmenin sonuçları olduğunu göstermek, komünistler için her zamankinden daha fazla olanaklıdır.

*

Ekim Devrimi, kısa süren Paris Komünü deneyi sayılmazsa, dünyada ilk kez özel mülkiyete karşı bir daha diriltmemek üzere savaş ilanıydı; insanları modern köleliğe, ücret köleliğine mahkûm eden kapitalist mülkiyet ilişkilerine son vermeyi ve insanlığın yeteneklerini özgürce geliştireceği bir toplum kurma idealini gerçek haline getirmeyi hedefleyen, insanlık tarihinin ileriye doğru yürüyüşünde büyük bir dönüm noktasıydı.

Ekim Devrimi, kapitalizmin ebediliği, burjuvazinin iktidarının yıkılmazlığı, yarı aç yarı tok, kültürsüz ve cahil bırakılan insanların, işçi sınıfı ve emekçi köylülüğün hiç bir zaman iktidarı alamayacağı şeklindeki burjuva propagandanın geçersizliğini ve kaba bir yalandan ibaret olduğunu kanıtladı. İktidara gelen işçi sınıfı bütün olumsuz koşullara rağmen ayakta kalabildi, yönetim görevlerini burjuvaziyle karşılaştırılmayacak düzeyde daha iyi bir şekilde yerine getirdi. Sosyalizm ideallerinin daha iyi yaşama geçirilmesi bakımından nesnel koşulların getirdiği sınırlılıklar ve öznel kusurlar ne olursa olsun, tarihte ilk kez Ekim Devrimi, sosyalizmin kapitalizme üstünlüğünün kanıtlanmasına vesile oldu. Diğer şeyler bir yana, Ekim Devrimi, tarihsel olarak burjuva devriminin görevleri olan, ama yüzyıllardır burjuvazinin çözmeyi başaramadığı bir dizi demokratik sorunu, ulusal sorunu, toprak sorununu vb. "on hafta içinde" çözdü.

Bu özelliği ile Ekim Devrimi, bir yandan dünya burjuvazisinin nefretini üzerinde topladı, ona korku kaldı, öte yandan ise, dünya işçilerine, ezilen halklara kurtuluş yolunu gösterdi, güç ve moral verdi.

Dünya işçi sınıfı Ekim Devrimi'nden aldığı güç ve cesaretle, dünya burjuvazisinin Ekim Devrimi'ne yönelik fiili saldırısına, abluka altına alarak çökertme girişimine karşı koydu. Bir çok ülkede işçi sınıfı, Sovyet işçilerini örnek alarak kendi burjuvalarına karşı ayaklandı, birçok yerde ülke düzeyinde ya da yerel Sovyet iktidarları kuruldu veya kurulması için eyleme geçti.

Birinci Dünya Savaşı içinde her tarafı harap olan Rusya'yı yeniden ayağa kaldırma görevini üstlenen Sovyet işçi sınıfı, tam bir seferberlikle ülkeyi yeniden inşa etti, dünya burjuvazisi 1929 büyük ekonomik bunalımın etkisiyle kıvranırken, Sovyet işçi sınıfı burjuvaziyi şaşkına uğratacak şekilde hızlı bir ülke kalkınmasını gerçekleştirdi, teknolojik gelişmişlik bakımından kapitalist ül-

kelerle arasındaki uçurumu hızla daraltti, Sovyetler Birliği bir çok üretim dalında dünyanın bir numaralı ülkesi haline geldi. Tarihte ilk kez kitlesel, gönüllü ve ücretsiz çalışma seferberliğini, Komünist Cumartesileri; emek verimliliğini bir kaç kat arttıran üretim yöntemlerini, Stahanovist Hareketi; bolşevik işçi iktidırının içte ve dışta yıkılmasını bekleyenlerin çoğaldığı dönemde, Avrupa'nın bir çok ülkesini yıldırım hızıyla yerlebir ederek Moskova önlerine dayanan Hitler faşistlerini sınırların ötesine sürerek insanlığı büyük bir yıkımdan kurtaran, büyük yurtsever direnişi, tüm bunları Sovyet işçi sınıfı, Sovyet halkı gerçekleştirdi. Maddi olanaklar bakımından o günlerle karşılaştırılamayacak düzeyde daha geniş olanaklar sunan bir de bugünün Sovyetler Birliği'ne bakalım: Gorbaçovlar, Komünist Cumartesileri, Stahanovist hareketi yaratan işçi sınıfının bugün tembelleştiğinden yakınıyor, üretim verimliliğinde düşüklüğün Sovyetler Birliği'nin ekonomik bunalıma girmesinde başrolü oynadığını söylüyorlar. Dün, kardeşlik şarkıları söyleyerek sosyalizmin kuruluşunu, büyük antifaşist direnişi gerçekleştiren Sovyet ulusları, bugün birbirlerinin kanını akıtabilmek için birbirlerinin boğazına sarılıyorlar. Oysa o gün "Stalin'in diktatörlüğü" vardı, bugün "Gorbaçov'un demokrasisi" var! Tarihsel gerçekleri altüst eden, Stalin'e küfretmeyi marifet sayan dünya burjuvazisi, revizyonistler, küçük-burjuva reformizminin savunucusu budalalar bugün tarihi yeniden yazmaya girişerek sadece kendi sefaletini sergilemiş oluyorlar.

Dünya burjuvazisi insanlığın bellek zayıflığını da kullanarak tarihsel gerçekleri yok sayıyor, unutturmaya çalışıyor. Sovyet işçi sınıfının kapitalist zorbalığı yıkarak, sömüren ve sömürülenin olmadığı, insani yeteneklerini özgür bir ortamda geliştirme idealini yaşama geçirmek için verdiği kavgayı tarihin kara sayfaları olarak göstererek, insanlığı modern köleler haline getiren; bir yanda yaşamı yaratan insanların aç ve sefil bırakıldığı, ama öte yandan bir avuç asalak, üretimden kopuk insanın lüks içinde yaşadığı, tüm insani değerlerin parayla alınıp satıldığı kendi düzenini haklı çıkarmaya, tozpembe göstermeye çalışıyor. Oysa işçi sınıfı bu tozpembe gösterilen düzenin çözümsüzlüğünü, ikiyüzlülüğünü, kendisi için dünyayı cehenneme çeviren kapitalist baskı ve sömürüyü hergünkü yaşamında görüyor.

Bugün burjuvazi Ekim Devrimi'ni tarihsel bir hata, bir insanlık trajedisi olarak sunuyor. Oysa Ekim Devrimi, tarihsel gelişmenin kaçınılmaz evriminin Rusya somutunda patlak vermesiydi. Sovyet işçi sınıfı Ekim Devrimi ideallerine bağlı kaldığı sürece bir dizi alanda başarılara imzasını attı. Kapitalizm ise, insanlığın hiç bir sorununu çözemediği gibi, her geçen gün de yeni sorunlar ekliyor. İnsanlığın, sosyalizmin üstünlüklerine şahit olduğu bir tarihsel dönemde, kapitalizmin üstünlüğü yalanı kimi, ne zamana kadar inandırabilir? Burjuvazi bugün Ekim Devrimi ideallerine ihanetin sonuçları olan revizyonist yozlaşma ve çürümeyi kanıt göstererek Ekim'in ideallerinin iflasını ilan ediyor. Bu, tarihle alay etmektir. Bırakalım marksist tarihçileri, biraz bilim adamlığı dürüstlüğünü koruyan burjuva tarihçilerinin yazdıklarına bakmak bile bunun bir ikiyüzlülük ve hilakarlık olduğunu göstermeye yeter. Sosyalist Sovyetler Birliği tarihsel başarıları ile Sovyet halkına, Sovyet işçi sınıfına sosyalist kuruculukta devrimci heyecan vermekle kalmıyordu, dünya işçi sınıfı ve halkları da bu gelişmelere umut ve heyecanla bakıyordu. Oysa bugün, Sovyetler Birliği'nde olanlar, ona umut bağlayanlarda sadece burukluk ve hayal kırıklığı yaratıyor, insanların gururunu rencide ediyor. Bugünün Sovyetler Birliği vahşi emellerini yaşama geçirmesi için yalnızca dünya burjuvazisine heyecan veriyor.

Ekim Devrimine saldıranlar, onun tarihsel bir hata olduğunu, insanlığa acı vermekten başka bir şey getirmediğini söyleyenler sadece dünya burjuvazisi değildir. Bu alanda revizyonistler de dünya burjuvazisi ile eleledir. Sovyetler Birliği'nde yeni kapitalist sınıfın temsilcileri Gorbaçovlar, Yeltsinler belki de burjuvaziden daha etkin bir şekilde Ekim Devrimi ideallerine saldırıyor, dünya burjuvazisinden yapılan "hata" için özür diliyor. 1920'lerde, 30'larda, 40'larda başarıları ile haklı olarak onur duyan Sovyet işçi sınıfının gururunu, revizyonistler burjuvazinin önünde diz çökerek beş paraya sattılar. Dün Ekim Devrimine ve onun öncüsü Bolşevik Parti'ye, Lenin'e, Stalin'e kudurmuşçasına saldıran dünya burjuvazisinin, şimdi Gorbaçovları göklere çıkartması, her fırsatta başarı dilekleri iletmesi ve destek vermesi anlayan için yeterince şeyi anlatıyor. Bu bile dünya burjuvazisi ile modern revizyonistlerin Ekim Devrimi ideallerine

saldırmadaki ortaklığını göstermeye yetiyor. 72 yıldan bu yana ilk kez bu yıl binlerce insan "Kahrolsun Ekim Devrimi" diye Moskova sokaklarında gösteri yaparak slogan atabiliyorlarsa, bu nankör haydutlar, bu kapitalizm hayranları, bunu bugün başta olan Gorbaçovlara borçlular.

Yeni Ekimler için

Ekim Devrimi, dünya komünist ve işçi hareketinin en zor dönemlerinden birini yaşadığı, yıkım, çürüme ve zayıflık içerisinde olduğu, umutsuzluğun zirveye çıktığı, II.Enternasyonalin güçlü partilerinin komünizmin ilkelerine ihanet ederek emperyalist savaşta burjuvaların yanında yer aldığı, çevreye koku salan çürümüş bir ceset haline geldiği bir dönemin arkasından patlak verdi. Dünya burjuvazisi, bir yandan ekonomik ve askeri gücüne dayanarak yeni pazarlar için talan savaşına girerek işçileri cephelere sürerken, diğer yandan, işçi sınıfını etkisi altında bulunduran partilerin kendi saflarına geçmesi sayesinde toplumsal devrim korkusunu atlatmanın sevincini yaşıyordu.

Burjuvaziye karşı savaş ilanını savunan, komünizmin ilkelerine kararlılıkla sahip çıkan enternasyonalistlerin sayısı parmakla gösterilecek kadar azdı.

Dünyada yaygın kanı Marx'ın sosyalizm idealinin artık bir gerçek olmaktan çıktığı, kapitalizmin sorunlarını çözerek istikrara kavuşacağı idi. Tam da bu koşullarda, proletarya devrimi Rusya gibi geri bir ülkede patlak verdi. Proletarya devrimi Rusya'da patlak vermişti, ancak etkisi dünya çapındaydı. Devrim, burjuvazinin sevincini kursağında bıraktı, kapitalizmin mezarının kazılmasında devrimci savaşa yeni bir ivme kazandırdı, umutsuzluk rüzgarını havaya savurdu. Bir çok ülkede işçi sınıfı burjuvazisine karşı ayaklandı, ezilen halklar emperyalizme karşı kurtuluş savaşına girişti, bir ceset haline gelmiş II. Enternasyonal partilerinin yerine, komünizmin ilkelerine sadık genç ihtilal partileri kuruldu ve III. Enternasyonal bu partilerin işbirliği temelinde doğdu.

Bugün Marksizmle az çok tanışmış herkes bunları biliyor. Fakat çoğu kez unutulan da, böyle bir tarihsel dönüm noktasının ne pahasına ve nasıl yaratıldığıdır.

Dünya çapında etki ve sonuçları olan Ekim Devrimi'nin öncüsü, örgütleyicisi Rusya Bolşevikleriydi. II. Enternasyonalin başlıca partileri içinde sadece Rus Bolşevikleri komünizmin ilkelerinde direnmiş, içten ve dıştan çok yönlü baskıya rağmen, emperyalist savaşa karşı iç savaş sloganına uygun davranmış, Ekim Devrimi'ni adım adım hazırlamıştı. Açıktır ki Bolşevikler o zor koşullarda ihtilal fikrine sahip çıkmasalar, ilkelerde sonuna kadar direnmeseler ve diğer II.Enternasyonal partileri gibi kendi burjuvalarının yanına geçselerdi, Ekim Devrimi bir hayal olurdu. Zafer, kendi konumlarını korumak için burjuvaziye yaslananların , devrimci ilkeleri ayaklar altına alarak kapitalizmi kutsayanların değil, Bolşeviklerin oldu. Marksist-leninist teori ve pratik kendini sınıf savaşımı içinde kanıtladı. Bolşevizm bu başarıyı sadece burjuvazi karşısında kararlı bir tutum takınarak kazanmadı, aynı zamanda II. Enternasyonal partilerinin Marksizm adına öne sürdükleri sosyalşoven, reformist görüşlere karşı kararlı bir savaşımla, onlarla bağları kesmede tereddüt etmemesiyle de kazandı. Bolşevikler II. Enternasyonalin yalnızca burjuvazi ile işbirliğini açıktan savunan kesimiyle değil, aynı zamanda, emperyalist savaş karşısında "ne savaş, ne zafer" sloganı ile merkezci tutum takınan Kautsky vb. leri ile de savaştı. Bu hiç de kolay değildi. Bu partiler, başta Alman partisi ve Kautsky, dünyada ve Rusya'da Marx ve Engels'den sonra Marksizmin en büyük otoritesi olarak görülüyordu. Özellikle de Kautsky, Rusya devrimine yakından ilgisi nedeniyle Bolşevikler tarafından bir otorite olarak kabul edilmişti. İhanet, dünyada olduğu gibi Rusya'da da hayal kırıklıkları, moralmen sarsıcı etkiler yaratmıştır, işçi hareketini güçten düşürerek bölmüştür. Ama bütün bu olumsuz koşullara rağmen, Bolşevikler Marksizmin ilkelerini savunmadaki tavizsiz tutumlarıyla, oportünizmle bağları kesmede kararlılıklarıyla Ekim Devrimi gibi dünyada çağ açan bir devrimin öncülüğünü yaptıkları gibi, dünya çapındaki yozlaşmaya karşı da barikat oluşturdular. Bu başarıda II.Enternasyonal içindeki merkezci akıma karşı takınılan kararlı tutumun özel bir rolü oldu. Lenin," en ince oportünizm en tehlikeli oportünizmdir" diyerek savaşımı Kautskyciler üzerinde yoğunlaştırdı.

Ekim Devrimi'nden öğrenmeliyiz.Sadece devrimin kendisinden değil, onun hangi koşullarda, nasıl hazırlandığını da öğrenmeliyiz. Açıkça tarih

bilincimizi yenilemeliyiz. Bugün dünya burjuvazisi, devrim ve sosyalizm idealini top ateşine tutuyor, marksizmin, sosyalizmin iflasını yüksek sesle ilan ediyor, yığınları çarpıtılmış bir tarih bilinci ile zehirlemeye çalışıyor. Burjuvazi bunu yaparken, kanıt olarak bugün Sovyetler Birliği ve Doğu Avrupa ülkelerindeki çürüme ve yozlaşmayı gösteriyor. Modern revizyonistler bu burjuva propagandaya teori ve pratikleriyle her fırsatta destek veriyorlar. Adeta tarih yeniden yaşanıyor. Ekim Devrimi öncesinde de dünya burjuvazisi II.Enternasyonal partilerinin ihanetini kanıt göstererek, Marksizmin iflas ettiğini ilan ediyordu. Oysa tarih, burjuvaziyi yalanladı.Ekim Devrimi, II.Enternasyonaldeki çürümenin nedeninin Marksizmin ilkelerine bağlılıktan değil, ona ihanet etmekten kaynaklandığını kanıtladı.

Tarih bilincine ve sağlam bir teorik perspektife sahip komünistler de, bugün ortalığı kaplayan karanlığın geçici olduğunu, karanlığın şafağın sökmesiyle geride kalacağını, zaferin bunalım içinde mayalanarak daha güçlü bir silkinişle gerçekleşeceğini biliyor. Sovyetler Birliği sosyalizm idealine sahip olunduğu sürece büyük başarılara da sahne oldu, sosyalizm ideallerine yüz çevirmenin, giderek ihanet etmenin yarattığı çürümeye de şahit oldu. Bu gerçeği bazıları yeni anlamış olsa da, yıllar öncesinde dile getirenler olmuştu. Tarih, yeterli bir derinlikle ifade edilmemiş olsa da, bu öngörüyü doğruladı. Sovyetler Birliği'nin bugünkü durumundan en az etkilenerek ikelere bağlı kalanlar da, yine bu öngörüye sahip akım ve kişilerden çıkıyor. Revizyonizmin pis kokusunu yeni hissedenler en fazla şaşkınlığa uğrayanlar durumunda. Bu kesimden birçok grubun "sosyalizmin sorunlarına çözüm bulmak" adına Kautskyzme yeniden dönmesi, Ekim Devrimi'nin tarihsel başarısı konusunda kuşkular dile getirmesi, daha ötesi ona saldırması tesadüf değildir. Revizyonizm karşısında ortayolculuk, revizyonizmin dümen suyuna girmeyle sonuçlanıyor.

Özellikle Türkiye gibi, kapitalizmin zayıf halkası ve devrim ocağı ülkelerde, Ekim Devrimi'nden öğrenmek, onun hangi koşullarda hazırlandığını anlamak can alıcı bir öneme sahiptir. Çünkü Türkiye, koşulları ve potansiyel olanaklarıyla, yoğunlaşmış çelişkileriyle dünya emperyalist sistemi içindeki yeri ve konumuyla yeni bir Ekim Devrimi'ne aday ülkelerden biridir. Türkiye burjuvazisi bugün kronik ekonomik ve politik açmazlarla karşı karşıya bulunuyor. Neredeyse her on yılda bir sistemi tehdit edecek boyutlarda devrimci yükseliş yaşanıyor. 12 Eylül'ün ağır yıkımına rağmen, bugün de eksenini işçi hareketinin oluşturduğu yeni bir devrimci dalganın başlangıç dönemi yaşanıyor. Devrimin hareket halindeki iki temel dinamiği, işçi hareketi ve Kürt ulusal hareketi, sermaye düzenini zorluyor. Bu sorunların geçici olarak hafifletilmesinde, burjuvazi bugün fazla rezervelere sahip değildir. İktidardaki ve muhalefetteki burjuva partileri geleçekle ilgili olarak yığınlara güven veremiyor. Sermaye egemenliğine karşı proletarya devrimi tek alternatif olarak her geçen gün kendini daha fazla dayatıyor.

Bu koşullarda, Türkiyeli devrimcilerin, komünistlerin, Ekim Devrimi'nden öğrenecekleri önem kazanıyor. Bugünün acı gerçeği şudur ki, Türkiye nesnel koşulları bakımından devrime ne kadar yakın bir ülkeyse, öznel koşulları bakımından da o ölçüde uzaktır.

Yeni bir Ekim Devrimi'ne aday Türkiye'de, devrimin nesnel koşulları ile öznel koşulları arasındaki uçurumu gidermek, proletaryaya öncülük görevini yerine getirecek komünist işçi partisini örgütlemek komünistlerin en önemli görevidir.

Devrime hazırlık teori, politika ve örgütsel sorunlarda bütünsel bir kavrayışa ulaşmayı, daha da ötesi, bütün bunların ifadesi olarak teori ile pratik arasında birliği sağlamayı zorunlu kılıyor.

Devrim yapmak, iktidarı almak demektir. Sağlam bir iktidar perspektifine sahip olmayanların devrime gerçek bir hazırlık yapması beklenemez. Program, iktidara gelindiğinde nelerin gerçekleştirileceğinin kısa ve özlü anlatımıdır. Sermaye egemenliğinin toplumun bütün dokularına yayıldığı bir ülkede, sosyalist iktidar ve proleter devrim programıyla yola çıkmayan hiç bir partinin kelimenin gerçek anlamıyla bir devrim yapma şansı yoktur.

Ancak program ve iktidar sorunlarında sağlam bir kavrayışa sahip olanlar, kendilerini reformizmin, revizyonizmin ve halkçı küçük-burjuva devrim anlayışının yozlaştırıcı, saptırıcı tahribatından koruyabilir.

Gerek dünyada ve gerekse de Türkiye'de devrimci ve işçi hareketinin bugünkü güçsüzlüğünün temel nedeni uluslararası revizyonist hareketin saflarda yarattığı tahribattır. Revizyonizm, önce

sistemler arası barış ilan ederek devrimci saflarda burjuvaziye karşı hayaller yaymış, daha sonra, adım adım dünya komünizminin kazanımlarını tasfiye ederek yeni tipte bir sömürücü sınıf olarak iktidara yerleşmiş, dünya komünist ve işçi hareketini dünya burjuvazisi karşısında güçsüz düşürmüş, gelinen yerde ise açıktan sosyalizmin karşısında kapitalizmin üstünlüğünü ilan ederek, burjuvazi karşısında diz çökmüştür.

Bugün asıl olarak komünistlerin çabasıyla olmasa da, yıllar önce girilen yolun kaçınılmaz evrimiyle iktidardaki revizyonizm dünya burjuvazisi ile açıktan bütünleşme yoluna girerken, burjuvazi ile elele devrimlere karşı savaş yürütürken, muhalefette yer alan revizyonist partiler, açıktan kapitalizmin, burjuva demokrasisinin savunucusları haline gelmiştir.

Bu gelişme, bu zamana kadar revizyonizmle bağları koparınayan bir kısım devrimci akımların umutsuzluğa kapılarak liberalizme ve revizyonizme savrulması, diğer bir kısmında ise tersten bir etkiyle, radikalizme, proleter sosyalizme yönelme süreçlerini beslemektedir.

Geçmişte şu veya bu şekilde revizyonizmin etkisinde olan bir çok kişi ve akım, gelinen yerde, muhalefette yeralan revizyonist partilerin açıktan düzen savunuculuğuna tutum alarak, radikalizme yönelmiştir. Fakat, bu kesimler henüz revizyonizmden köklü bir kopuşu gerçekleştirememiş, bunlar şahsında revizyonizm karşısında merkezci-ortayolcu bir akım doğmuştur. Ortayolcu ("merkezci") akımın revizyonizm karşısında gelinen noktadaki tutumunu, "ne savaş, ne kabul" olarak özetlemek olanaklıdır. Bunların, bir eli revizyonizmde, diğer eli marksizmdedir. Bunlar ne uluslararası ve tarihsel kaynakları ile revizyonizme savaş açıyorlar, ne de devrimden vazgeçiyorlar.

Şunu bütün açıklığı ile belirtmek gerekiyor: Bugün Gorbaçovculuğu eleştirmek, revizyonizme karşı savaşımda gerçek bir ilerleme olarak görülemez. Revizyonistlerin çürümüşlüğünü, yozlaşmasını, normal bir insanı bile iğrendirecek düzeyde ortaya koyduğu, burjuvaziyle kucaklaştığı bir ortamda "bunlar da iyi yapmıyor" demek bir ilerleme olarak görülemez. Revizyonizm karşısında yılan eğrisi bir politik tutumu benimseyenler, haftalar ve aylar geçmeden her gelişme karşısında tutum almaya zorlananlar hiçbir devrimciye güven veremez; işçi sınıfına gerçek bir öncülük görevini yerine getiremez. Öncü olmak, güncellikten kurtularak ileriyi görmek demektir. Açık konuşmak gerekiyor: Türkiye'nin yeni bir Ekim Devrimi'ne aday ülke olduğunu söyleyenler, gerçekten bu iddiaya uygun bir pratik geliştirmek istiyorlarsa, Lenin'in II. Enternasyonal oportünizmine karşı tutumunu örnek alarak, lafı dolandırmadan revizyonizme cepheden savaş açmak zorundadırlar. Ancak böyle bir savaş devrimci hareketteki kan kaybını önleyebilir, liberal dalga karşısında bir barikat oluşturabilir ve burjuvazinin karşı-devrimci politikasının etkisini sınırlayabilir. Bugün revizyonizme karşı kararlı bir tutum takınmadan, Sovyetler Birliği ve Doğu Avrupa ülkelerindeki çürüme ve yozlaşmanın, yıllar önce girilen revizyonizmin, kapitalist yolun kaçınılmaz sonucu olduğu gerçeği inandırıcı bir şekilde ortaya konmadan burjuvaziye karşı kararlı bir savaşım geliştirilemez.

Yeni bir Ekim Devrimi'ne hazırlık, politikada revizyonizmle, sosyal-demokrasiyle, liberalizm vb. ile her türden bağları koparark, devrimci ilkelere dayanan tutarlı bir sınıf çizgisi hakim kılınarak adına layık bir şekilde yapılabilir.

Ekim Devrimi'ne hazırlık, Leninist bir ihtilal örgütünü sınıfın bağrında adım adım inşa ederek yapılabilir. Ekim Devrimi'nin öncüsü bolşevikleri örnek alan bir işçi sınıfı ihtilalcileri olarak, kendimizi hazırlamadığımız sürece, proletarya devrimi kendiliğinden olmayacaktır.

Ancak bu görevleri kendi bütünlüğü içinde yerine getirdiğimiz ölçüde, uluslararası etki ve sonuçları olan yeni bir Ekim Devrimi'nden gönül rahatlığı ile sözedebiliriz. Parolamız: Ekim Devrimi'nin İzinde Yeni Ekimler İçin! olmalıdır.

Aliağa'dan..

(Baştarafı s.7'de)

sınıfının tekelinde olduğu sosyalizm yolunda militanca eğitiyor, örgütlüyor.

Bir takım içi geçmiş eski solcuların boş gevezeliklerine ve laf cambazlıklarına karşı devrim ve sosyalizm düşüncelerini işçiler arasında yaygınlaştıralım. Burjuvazinin önünde diz çökenlerle değil, bu kapitalist devlete kafa tutma cesareti ve kararlılığı olan komünistlerle birleşelim.

Gelecek işçi sınıfımızındır.

A.Çakmak

Emek düşmanlarının insanlığa karşı seferberlik ilanı

Ahmet Can

Asıl "konumuz" kültür ve onun çeşitli dalları olmasına karşın, yazımın bu ilk bölümünde kısa bir politik genelleme yaparak konuya girmeyi uygun buldum. Dünyada ve Türkiye'de, insanlığın gelişmek, daha ileriye gitmek isteyen kesimlerine karşı "yeni kılıklar" altında devam ettirilen savaşın amacının ne olduğuna, kimler tarafından nasıl yürütüldüğüne, biçim ve yöntemlerine değinmek önem taşıyor. İdeolojik bir içeriğe, politik-pratik bir amaca sahip olan kültürün, konusu insan olduğuna, insanları ilgilendirdiğine göre; böyle bir genellemeden geri durulamaz.

Dün olduğu gibi bugün de: " İnsan Hakları", "Özgürlük", "Demokrasi" üçgeni içine oturtulan, malzeme olarak sürekli bu konuları seçen "entellektüel faaliyetlerin" gözboyamacılığını açığa çıkartmak, proletaryanın tuzağa düşürülmesini teşhir etmek açısından; Marksizm-Leninizmin kesinkes tanıtladığı bu konuların, burjuvazi ve proletarya açısından taşıdığı birbirine zıt anlamları açısından; açıklığa kavuşturulmuş tüm bu konuların üstünün nasıl yeniden örtülmek istendiğini göstermek gerekiyor. Çünkü bugün, dünyada ve tek tek ülkelerde mevcut statükoyu korumak için, silahsızlanmadan barışa, hümanizmden insan haklarına varıncaya kadar, insanlığın ilgisinin "odağını" oluşturan onlarca konu, yani, burjuva topluma denk düşen ve sürekli olarak da *burjuvazi tarafından* çiğnenen bu haklar, sanat ve edebiyatın has malzemesi olmaya devam etmektedir. Daha ötesi, sanat, edebiyat aracılığı ile, bu konular daha da soysuzlaştırılarak mutlaklaştırılmak isteniyor. Zor ve her türlü hilebazlıkla kendini ayakta tutmak mücadelesine bir bütünlük kazandıran burjuvazi, bu kavramları insanlığın gelişmesinin önüne dikmekte. Burjuva ideologlar, " İnsan Hakları", "Özgürlük", "Demokrasi" sopasını, proletarya ve insanlığın tepesinden eksik etmiyorlar; insanlığı bu hukukun sınırları içine hapsetmek istiyorlar.

Uluslararası sermaye ve modern revizyonizm, çoğu kez kaba kuvvetle yapamadığını, kültürle yapmak için her türlü yola başvurmaktadır. Burjuvazi için, sanat ve edebiyat tam biçilmiş kaftan. O, insanlığın burjuva sistemi içinde hareket etme serbestisini meşrulaştırarak, (ki bu, çoğu kez burjuvazinin bizzat bu haklara saldırısıyla da sağlanmakta), proletarya ve insanlığı, kendi toplumsal varlığının uyumlu bir parçası haline getirmeye, böylece kendi toplumsal konumunu korumaya, "ebedileştirme" ye çalışıyor.

" İnsan hakları"nın, "özgürlük"ün, insanlığın bugünkü gelinen noktasındaki meşru niteliği ile, burjuvazi tarafından mutlaklaştırılmak istenen niteliğinin birbirine karıştırılması siyasetten kültür-sanata varıncaya kadar her alanı kapsamaktadır. Oysa bu iki yön burjuva toplumun geliştirdiği ve bu toplumla birlikte özel bir anlam kazandığı halde, eş anlamlı değildir. Birincisi, ilerlemenin yolunu açık tutmak için inkarını da içinde taşırken, insanlığın yolunu komünizme bağlarken; ikincisi, insalığın ilerlemesinin yolunu kapatır. Bu savları ileri sürenlerin, Marksizm-Leninizmi dogmatizmle suçlayanlar olması da olayın bir öteki yönüdür. Doğru fikirlerin belli koşullara, belli sınıflara ait olması, bu fikirlerin başka koşullarda da aynı içeriğe sahip olacağı anlamına gelmez. "... Halktan halka, dönemden döneme, iyi ve kötü fikirler öylesine değişir ki, çoğu kez birbirleriyle açıkça çelişirler..." (*Anti-Dühring*, s.175)

Özcesi: " İnsanlığın bilgi hazinesinin ürünü" olan, marksist teori ve kültürün insanlığın gelişmesi, daha ileriye gitmesi açısından taşıdığı önemi vurgulamaya devam edeceğiz. Sanat ve edebiyat alanında bu kültürün mücadelesini vereceğiz. Sanat ve edebiyatın, şiir, roman, tiyatro, sinema... gibi çeşitli dallarını ayrı ayrı irdelemeye, olumlu-olumsuz yanlarını ayrıklayarak, sınıf mücadelesine omuz vermeye çalışacağız. Bu bağlamda, sanat ve edebiyat emekçilerinin, gerçek aydınların; Marksizm-Leninizmin bayrağı altında toplanmalarına katkıda bulunmak faaliyet ve çabalarımızın esas yönü olacaktır. Gücümüz ve olanaklarımız ölçüsünde, yılmadan bu mücadeleyi sürdürmeye kararlıyız.

Modern revizyonistler burjuvaziyle elele

Devrimci proletarya ve onun kendini ve insanlığı kurtaracak olan sınıf öğretisi Bilimsel Sosyalizme karşı sürdürülen saldırıların tarihte misli görülmemiş "derinlikte ve genişlikte" olduğu bir dönemi yaşıyoruz. Kendi iç dalaşmalarına karşın, Marksizm-Leninizme kin kusmada, iftira etmede, dolaylı ya da dolaysız eylem birliğine ulaşan uluslararası sermaye çevrelerinin ve bürokrat burjuvazinin en geniş "cephesi" ile karşı karşıya bulunuyoruz. Düşmanlarımız, ortak düşmanları olan marksist-leninistlere karşı din ve dil birliklerini kurmuşlar, tüm cephelerde birden saldırılarını artırmışlardır.

Özelde işçi sınıfının, uzak vadede ise insanlığın, sınıf farklılıklarından ve bu farklılıkların neden olduğu tüm toplumsal haksızlıklardan, engellerden kurtulma çaba ve umutlarını boşa çıkartmak; proletarya ve insanlığı, kapitalist köleliğin cenderesinde ilelebet tutabilmek için tüm alanlarda birden "derinleştirerek" ivme kazandırılan bu saldırılar; SSCB ve öteki ülkelerdeki kapitalizme geri dönüşün pratiği ile de desteklenince daha bir tahripkar olmaktadır. Faşistinden gericisine, dincisine, sosyaldemokratından revizyonistine varıncaya kadar, tüm sınıf düşmanları tarafından, özellikle de SSCB örneği, dünya proletaryasına, ezilen emekçi halklara hemen her fırsatta hatırlatılarak, sosyalizm mücadelelerinin sonuçta hiçbir işe yaramadığı; öyleyse, boşuna mücadele etmemeleri gerektiği tekrar tekrar vurgulanmakta, sınıf mücadelesinin proletarya diktatörlüğüne vardırılmasının yolu tıkanmak istenmektedir. Proletarya ve ezilen emekçi halklara, burjuvazinin "ilahi" adaletine güvenmekten ve sığınmaktan başka seçeneklerinin olmadığı telkin edilmektedir.

Öteden beri süren bu hayasız saldırılar, Gorbaçov yönetimiyle birlikte kendini "yeniden yeni kılıklar" altında üretmiş, boyutlarını ve müttefiklerini olabileceği kadar genişletmiştir. "Daha insancıl, ayrımsız, herkesin kabul edebileceği bir Marksizm-Leninizm" tartışmasını Stalin'in şahsında başlatarak, asıl amaçlarına ulaşmak istemektedirler. Stalin'in "kaba, zorbaca uygulama"larına karşı başlatılan bu saldırılar, kısa zamanda öz amacını elevermiştir. Onlar böyle yapmakla, aynı zamanda proletaryayı ve insanlığı daha geri mevzilere itmiş de oluyorlar. Proletaryayı saldırıdan savunmaya geçmeye zorluyorlar. Marksizm-Leninizmin de burjuva ideolojisinden farklı olmadığını, öyleyse kürkçü dükkanına dönmek yerine kürkçü dükkanında kalmanın faydalarını saymakla bitiremiyorlar. Yanılıyorlar! Ne onlar kürkçü dükkanın kalıcı sahipleridir; ne de işçi sınıfı derisinin yüzülmesi için bu dükkanın daim müşterisidir. Kapitalizme bu geri dönüş, sınıflar arasındaki mücadelenin geçici olarak burjuvazi lehine sonuçlanmasından başka bir şey değildir. Proletarya bundan kendine gerekli olan dersleri alacak, işi daha sıkı tutacaktır. Yılgınlık, umutsuzluk, uzlaşma Marksizm-Leninizmin içinde değil, dışındadır. Uzlaşmanın, teslimiyetin olduğu yerde, boşuna aramayın, Marksizm-Leninizm yoktur.

Marksizm-Leninizm kendi tarihi boyunca burjuvaziyle uzlaşmamıştır. Tersine o, burjuvaziye karşı sürekli bir savaşın içinde olmuştur. Burjuvazinin aç gözlülüğünü, bencilliğini, proletarya ve insanlığa artık sömürü ve zorbalıktan, ayaklarına dolanmaktan başka verebileceği hiçbir şeyinin kalmadığını, tüm çıplaklığıyla gözler önüne serdi. Burjuvazi varolduğu sürece de bunun böyle kalacağını, kısmi değişikliklerin proletaryaya asla yetmeyeceğini, bizzat burjuva toplumun verileriyle kanıtladı. İnsanlığı, kapitalist kölelik ilişkilerinin boyunduruğundan yalnız ve yalnız proletaryanın kurtaracağını, bunun dışında hiçbir toplumsal gücün, yol ve yöntemin kapitalizmin egemenliğine son veremeyeceğini, o seçkin entellektüel anlatımıyla tanıtladı. Proletaryanın, burjuvazinin mezar kazıcısı olduğunu vurgulamakla kalmadı; O, proletaryanın sonuçta kendini de bir sınıf olarak tarih sahnesinden kaldıracağını ve böyle yapmakla, insanlığı tam bir özgürlüğe, sınıfsız, sınırsız bir özgürlüğe ulaştıracağını da gösterdi. Bu insanal amaca varmanın yolunun ise proletarya diktatörlüğünden geçtiğini, sınıflar arasındaki mücadelenin bundan başka hiçbir şekilde sonuçlanamayacağını gösterdi.

Gorbaçov ve onun uluslararası hempalarının kurnazca "yeni" boyutlar getirdikleri saldırıların, öncellerinin aynısı olduğunu anlamak için çok çaba sarfetmek gerekmiyor: Marksizmin ABC'sini bilen sıradan bir insan bile, onların tüm bu fikirlerinin eski revizyonist mutfaktan aşırma olduğunu ilk bakışta anlar. Her şey açık ve dünyanın gözleri önünde oluyor. Bürokrat burjuvalar, kendi teorik ve pratik uygulamalarının iflas

faturasını Marksizm-Leninizme çıkartarak, bir taşla iki kuş birden vurmak istiyorlar. Akılları sıra Marksizm-Leninizmi karalıyor, kendilerini aklıyorlar! Dolayısıyla kapitalizmi de aklıyorlar.

Bu alçakça, hiçbir doğruluk temeli olmayan saldırıların en yoğun olduğu ülkelerin başında da Türkiye gelmektedir. Buysa, bir rastlantı değil; proleter devrim dalgasının merkez üstlerinden biri haline gelmeye aday bir ülke olmasından kaynaklanıyor. Sınıflar arasındaki farklılaşmanın devasa boyutlara ulaştığı, çelişkilerin alabildiğine keskinleştiği, her an çatışmaya uygun birortamının olduğu Türkiye'de; devrimi doğmadan boğmak, ya da açık savaş aleni bir biçimde ilan edildiğinde devrimi hedefinden saptırarak zaafa uğratmak, proletarya ve emekçileri, burjuvazinin de kabul edebileceği bir siyasal çerçevede ikamete mecbur etmek içindir.

Marksizm-Leninizmle revizyonizm arasında hiçbir ortak yan olmadı, bundan sonra da olmayacak.. Leninizm, Marksizm devrimin ve sosyalizmin düşmanlarına, revizyonizme karşı savaşın bilimidir. Leninizme inanan biri revizyonizmle asla uzlaşmaz; ama ona karşı durduraksız savaşır.

Dünyada olduğu gibi Türkiye'de de bugün revizyonizmle Marksizm-Leninizmi uzlaştırmaya çalışan, aralarındaki ilke farklılıklarını biçimsel, kabul edilebilir farklılıklara indirgeyen çeşitli devrimci, "sosyalist" grupların, partilerin ve kişilerin teori ve eylemleri, bu saldırılara yataklık görevi görmektedir. Niyetler ne denli iyi, ne denli soylu olursa olsun, sonuçta sosyalizmin karalanmasına katkıdan başka bir anlam ifade etmiyor. Net ve tutarlı bir materyalist dünya görüşüne sahip olmayan bu hareketlerin SSCB ve öteki ülkelerdeki anti-komünist uygulamaları, hala "sosyalizmin kendi içindeki hatalar" olarak görmeye ve göstermeye devam etmeleri, Marksizm-Leninizmin düşmanlarının teşhir ve tecrit edilmesimücadelesini zayıflatmaktadır.

Komünizmle bürokrat burjuvazi arasına kalın çizgiler çizmeden; bürokrat burjuvazinin ekonomik, siyasi, ideolojik bunalımını, komünizmin bunalımı gibi göstermeye çalışan ve böylece, komünizm davasını proletaryanın, emekçi halkların beyninden ve yüreklerinden silmeyi başarmak isteyen insanlık düşmanlarının bu faaliyetlerini boşa çıkartmak, proletarya diktatörlüğünün yolunu açmak kesinlikle ve kesinlikle mümkün değildir. Bu gibi anlayışlar, her şeyden önce sahiplerini de eninde sonunda komünizm düşmanlığına götürecektir. Uzlaşmanın sonu teslimiyettir. SSCB'deki ekonomik, siyasi, ideolojik bunalımın nedeni sosyalizmin uygulama hataları değil, ama bürokrat burjuvazi tarafından yaratılmış toplumsal rejimin sosyalizme yabancılığıdır. Proletaryanın onca yıldan sonra sosyalizmden kapitalizme geri dönüşe izin vermeyeceğini söylemek, hem proletaryayı suçlamak, hem de sınıf mücadelesini inkar etmektir; olaya iradi olarak bakmaktır. Böyle bir kavrayış, ne kadar keskin sloganlarla ortaya çıkarsa çıksın, proletarya diktatörlüğünün anlamını hiç mi hiç anlamamıştır. İnsanlık tarihini anlamamıştır.

Bugün, "insan haklarının SSCB'de yeniden ilanı", "özgürlük ve demokrasi"nin yeniden ilanı şeklinde de ifade edilen Gorbaçov reformları, anlamını kendi içinde tamamlamaktan başka bir şey değildir. Komünizm düşmanlarına, kiliseye vb. itibarlarının geri iadesi, faaliyetlerinde özgür olmaları, mülkiyet hakkının tanınması, ve yasalara girmesi, *"...kendi öz köken ve kendi öz temelini tanımaktan başka bir şey..."* değildir. (Marks - *Kutsal Aile*)

"İnsan hakları" üstüne Gorbaçov'un kopardığı gürültüyü destekleyen başını ABD emperyalizminin çektiği uluslararası sermaye, olayın özüne vakıftır. Uluslararası gericiliğin SSCB'deki "hür insan hakları"na geri dönüşe yaklaşımı, onların kimi "radikal" solcularımızdan daha "bilgili ve tutarlı" olduklarının açık göstergesi olması açısından da öğreticidir. Onlar, gelişmesini takdirle karşıladıkları bu hakların "Stalin tarafından" nasıl yokedildiğini insanca "masumiyet"leriyle dünyaya göstermekten, bu bağlamda da Gorbaçov'la birlikte hareket etmekten geri durmuyorlar ve bunu açıkça ilan ediyorlar. Kenan Evren gibi bir "et kafa" bile olayı "takdire şayan" bulabiliyorsa, olay "gizemini" yitirmiştir. "Stalin'den kurtulmanın" aslında Marksizm-Leninizmden kurtulma anlamına geldiğini, tüm bu uygulamalar göstermektedir.

Evet! Stalin, onların algıladığı anlamda "özgür insan niteliği"nin yokedilmesinde proletaryaya önderlik etmiştir. O, Stalin yoldaş, proletaryaya tarih tarafından verilen doğal hakkın kullanılmasında, proletaryaya yol göstermiştir. Proletaryanın bilinçli bir yöneticisi olarak o, bu hakkı; sömürüsüz, sınıfsız, sözcüğün gerçek anlamıyla özgür bir toplum mücadelesinin zorunlu bir gereği olarak kullanmıştır, bencil burjuva çıkarları için değil. Proletaryanın, genel olarak da

insanlığın, sınıf farklılıklarından ve bunun neden olduğu, analık ettiği "iyilik ve kötülüklerden" kurtulmasının önünde engel olan burjuvazinin toplumsal konumuna karşı sonuna dek savaşmak isteyen, sahtekarca değil, gerçekten savaşmak isteyen biri başka nasıl davranabilir ki? Kaldı ki proletarya diktatörlüğü kişi diktatörlüğü de değildir.

Okuyucunun hoşgörüsüne sığınarak, konuya ilişkin Marks'tan dört pasaj akataracağım.

"Oysa, Deutsch-Französische Jahrbücher'de, bu 'özgür insan niteliği' ile bunun 'tanınma'sının, bencil burjuva bireyin ve onun toplumsal durumunun içeriğini, bugünkü burjuva yaşamının içeriğini oluşturan tinsel ve maddi öğelerin gemsiz hareketinin tanınmasından başka bir şey olmadıkları; öyleyse insan haklarının insanı dinden kurtarmadıkları, ama ona din özgürlüğü sağladıkları; onu mülkiyetten kurtarmadıkları, ama ona mülkiyet özgürlüğü sağladıkları; onu yaşamını az ya da çok temiz biçimde kazanma zorunluluğundan kurtarmadıkları, ama tersine ona girişim özgürlüğü sağladıkları, bay Bauer'e açıklanmıştı.

"Modern devlet tarafından insan haklarının tanınmasının, ilkçağ devleti tarafından köleliğin tanınmasından başka birşey anlamına gelmediği tanıtlanmıştı. İlkçağ devletinin doğal temeli, kölelik idi; modern devletin doğal temeli (ise-ç.) burjuva toplum, burjuva toplum insanı, yani ötekine (öbür insanlara-ç.) özel çıkar ve bilincinde olmadığı doğal zorunluluktan başka hiçbir bağla bağlanmış bulunmayan bağımsız insan, çıkara dönük emeğin, kendi öz bencil gereksinmesi ile ötekinin bencil gereksinmesine köleliğidir. Doğal temeli işte bu olan modern devlet, evrensel insan hakları bildirisinde, onu işte böyle tanımıştı. Ve bu hakları modern devlet yaratmamıştı. Kendi öz evrimi ile, eski siyasal engelleri aşmaya götürülen burjuva toplumunun ürünü olan modern devlet, kendi başına, insan haklarını ilan ederek, kendi öz köken ve kendi öz temelini tanımaktan başka bir şey yapmıyordu." (*Kutsal Aile*, 174-175)

Devam edelim.

"...modern dünyada, her birey aynı zamanda hem köle hem topluluk üyesidir. Ama burjuva toplumun köleliği, görünüşte, en büyük özgürlüğü oluşturur; çünkü birey, kendi yaşamının, örneğin mülkiyet, sanayi, din vb. gibi kendisine yabancılaşmış öğelerinin anarşik hareketini kendi öz özgürlüğü olarak gördüğünden, görünüşte bireysel bağımsızlığın gerçekleşmesidir bu kölelik, ve bu hareket de artık genel bağlara, insan tarafından yöneltildiğinden daha çok bağlı değildir. Bu sözde özgürlük, tersine, onun köleleşme ve insan dışılığının gerçekleşmesi anlamına gelir. Hukuk, burada ayrıcalığın yerini almıştır."

"Öyleyse işte sadece burada, özgür teori ile ayrıcalıkların pratik geçerliliği arasında çelişki görülmediği; tersine ayrıcalıkların pratik ortadan kalkışının: özgür sanayiin, özgür ticaretin vb., 'özgür teori'ye karşılık düştükleri; hiç bir ayrıcalıklı tekelciliğin kamu durumu karşısında dikilmediği; Eleştiri tarafından sergilenen çelişkinin aşılmış bulunduğu burada, işte sadece burada, eksiksiz modern devlet vardır." (*Kutsal Aile*, s.179)

İşte, emperyalist burjuvazi, uluslararası her türlü gericilik ve modern revizyonizmi aynı noktada, M-L'nin "insan hakları"nı ortadan kaldırdığı noktasında buluşturan; masum "insan hakları"nın içyüzü, gerçek anlamı. SSCB de bugün, din özgürlüğünün, özel mülk sahibi olma özgürlüğünün, Marksizm tarafından ne anlama geldiği böylesine açıkken, kimi "radikal" solcularımızın hala direnmeye devam etmelerini "anlamak" mümkün değildir! Onlar, Gorbaçov'a karşı, Gorbaçov'un toplumsal varlığını, Gorbaçov'un teori ve eylemlerini belirleyen sosyal varlığını savunarak mücadele ediyorlar!

Özetlersek: Devrimci proletarya ve onun sınıf bilimi Marksizm-Leninizme karşı "kutsal" ittifak sağlanmış, tam bir seferberlik ilan edilmiştir. Aşağıdan yukarıya, yumuşaklıktan sertliğe varıncaya kadar yüzlerce yöntem, ülkelerin kendi iç koşullarına uygun bir tarzda, eskileriyle de birleştirilerek yürürlüğe sokulmuştur. Emek düşmanı, insanlık düşmanı burjuva ideologları ve revizyonistler; dogmatizm düşmanı olan komünist bilimi dogmalar yığını bir öğreti gibi göstererek, sınıfı ve insanlığı kapitalist rejimin "çok sesliliği"ne, "özgürlüklerine" ikna etmeye çalışmaktalar.

Tüm bu saldırılar göstermektedir ki, Marksizm-Leninizm dünya proletaryasının, ezilen halkların, gelişmek isteyen insanlığın derin sempatisine sahiptir. Burjuvazi Don Kişot değil, hayali şeylerle savaşmıyor. O, kendi köhne egemenliğine son verecek tek güç olan, proletarya ve onun

(Devamı s. 6'da)

Halk Cumhuriyetinden burjuva cumhuriyete!

C. Kaynak

23 Ekim '89 günü Macaristan'da bir "Cumhuriyet" daha ilan edildi. 4. Cumhuriyet diyorlar! Oldukça "sembolik" bir güne tesadüf ettirilen ilan töreninde kısa bir konuşma yapan geçici başkan Matyas Szörus, kiliselerden yükselen çan sesleri ve "Kahrolsun Komünizm!" çığlıkları arasında, Macaristan'ın Perestroyka'yı da Glasnost'u da herkesten önce son kertesine vardırdığını, çok özlü ifadeler ve büyük bir gururla dünya kamuoyuna açıkladı.

"Bu günden itibaren ülkemizin devlet biçimi - burjuva demokrasisi ve demokratik sosyalizmin değerlerinin eşit birleşimine dayanan- Macar Cumhuriyetidir." Bu ideolojik tanımdan sonra geçici başkan giderayak bu "eserin" Macar tarihindeki yerini de şu şekilde tespit ettiklerini açıkladı: "Geçmişte ülkemize demokrasiyi sokma çabası göstermiş olanların anısını şu 20. asrın sonunda kutlamak zorundayız. Mihaly Karolyi, Zoltan Tildy, İmre Nagy, ...işte, onların eylemlerinin ruhu doğrultusunda 4. Cumhuriyetin meşru temellerini atmış olduk."

Yeni cumhuriyete ilham kaynağı teşkil edenlerin kimler olduğuna biraz sonra değineceğiz. Ancak, hemen şunu belirtelim ki, bu güne kadar Macaristan'da çok cumhuriyet kuruldu, sayıları mahasebelere göre değişiyor. Açıkça görülen odur ki nihai kimliklerine kavuşan revizyonist şefler kendilerine özgü bir Macar tarihi yazacaklar. Ülke tarihinde bugüne kadar toplam 6 kez cumhuriyet ilan edildi. Bunlardan işlerine gelmeyen ikisi inkar edilince, yaşanmış tarih inkar ediliyor! Son icat dördüncü sıraya düşüyor.

İnkar edilen tarih!

Macar tarihinde yaşanmış iki tarihi kesit yok sayılıyor, inkar ediliyor. Bunların ortak özelliği, tesadüf olmasa gerek!, komünistlerin önderliğinde ilan edilmiş cumhuriyetler olması. Tarihe "Macar Devrimi" veya "Macar Komünü" diye geçmiş bir olay var! Şubat 1919'da Macar işçi sınıfının ayaklanmasından sonra şimdiki burjuva çıraklarının ilham kaynağına dönüşen Mihaly Karoly önderliğindeki cumhuriyete son verildi. İktidarı ele geçiren komünistler Bela Kun önderliğinde 21 Mart 1919 günü Macar Sovyetleri Cumhuriyetini kurdular. Sanayiyi ve büyük toprak mülkiyetini kamulaştıran yeni iktidarın hazırladığı anayasa ile yasama erki işçi-köylü -asker sovyetlerinin oluşturduğu ulusal meclise devredilirken, yürütme erkini de Bela Kun'un yönettiği halk Komiserleri devrimci yürütme konseyi üstlendi.

Emperyalistleri ve tüm Avrupa gericiliğini telaşlandıran Macar Komünü kısa sürede abluka altına alındı. Ekim Devriminden sonra böyle bir örneğin orta Avrupa'da yeşermesi büyük bir tehlikeydi. Emperyalizm bir yandan Romanya ve Çekoslovakya ordularını Macar Komünü üzerine sürerken, öte yandan içerdeki işbirlikçilere gerekli desteği verdiler. Ve Macar Komünü 133 gün süren kısa bir varlıktan sonra kanla boğuldu. Fransa subaylarının teşvik ettikleri ve destekledikleri amiral Miklos Horthy'nin tesis ettiği karşı devrimci faşist düzen aralıksız 1944 yılı Aralık 22'sine kadar ayakta kaldı. Bu süre zarfında Hitler ve Mussollini arasında ittifak mekikleri dokuyan Macar faşistleri, Aralık 1944'de Kızıl Ordu Budapeşte'yi kuşatınca son nefeslerini almak için tası tarağı toplayıp Berlin'e, Hitler'in kırılmış kanatları altına sığındılar.

İnkar edilen ikinci tarih kesiti daha ilginç, şimdiki burjuvaların içinden süzülüp çıktıkları bir dönem. 25 yılı aşkın bir süre devam eden faşist diktatörlük koşullarında, ki buna faşist Nazi işgali de eklenerek doruk noktasına ulaştı, komünistler çok zor şartlarda yaşam savaşı verdiler, ağır kayıplar verdiler, ölümle burun buruna yaşadılar, fiziki olarak elendiler. Bunu burjuva tarihçileri ve gözlemcileri bile aynen kabul ediyorlar. Anti-emperyalist anti-faşist direniş hareketi içinde çok aktif rol oynamalarına rağmen komünistlerin nicel zayıflığı onlar için büyük bir dezavantajdı. 22 Aralık 1944'de Debrecen'de kurulan ilk geçici ulusal cephe hükümetinde komünistlere sadece üç bakanlık verildi.

Fakat uluslararası ortam, objektif koşullar komünistlerden yanaydı. Bu objektif koşulları belirleyen ana faktör sosyalizmin zaferiydi. Bu yüz karası savaştan alının akıyla çıkan tek ideolojik-politik güç o idi. Kızıl ordu sadece sosyalizmin ana vatanını savunmakla, ona göz kamaştırıcı bir zafer kazandırmakla yetinmemiş, üstelik geçtiği yerde gördüklerine de yardım elini uzatmış, kurtarmıştı. Macar komünistlerinin, yurtseverlerinin çabalarının düzeyi ne olursa olsun bu ülkeyi faşizimden arındıran, Nazi işgalinden kurtaran asıl güç sosyalizmin kızıl ordusudur. Şimdi, revizyonistlerin, kapitalistlerin eşgüdümlü sürdürdükleri ve son hızını almış karalama kampanyasının gücü hiç bir zaman bu tarihe mal olmuş gerçeğin üstesinden gelemeyecektir.

Kurtuluşu izleyen yıllarda Macaristan'da kurulan karma koalisyon hükümetlerinde komünistler azınlıktaydılar ama buna rağmen bu hükümetler radikal tedbirler alabilmişlerdir. Örneğin 15 Mart 1945 tarihli ve İmre Nagy'nin (!) imzaladığı toprak reformu yasasıyla radikal bir toprak reformu gerçekleştirildi. Büyük bankalar, karteller devlet kontrolüne alındı, elektrik ve petrol işletmeleri devletleştirildi, 26 Haziran 1946'da maden ocakları ve sigorta şirketleri aynı akibete uğradılar.

Eğilim olarak komünist partisinin programına yatkın olan bu başlangıç politikasının sağladığı dinamizm onun güçlenmesine de yol açtı. Komünist partisi, süreç içinde, objektif ortamın da verdiği ivme ile ülke yönetimindeki etkisini yaygınlaştırarak önemli ölçüde denetimi ele geçirdi. Onun, o dönemde, ülke yönetiminde giderek çekici motor gücü rolünü kazanması sosyal demokrat partinin ona gittikçe yanaşmasını gündeme getirdi ve Haziran 1948'de birleşilerek Macaristan İşçi Partisi oluşturuldu. Bu birleşmenin sağlıklı olup olmadığı konusu ilkeler ve tarihsel sonuçlar ışığında tartışılabilir. Fakat sonradan varılan sonuçtan hareket edilerek bir değerlendirme yapmanın tam sağlıklı olmayacağını düşünüyoruz. İdeolojik sulanmada birleşmenin belli oranda payı hiç kuşkusuz olmuştur, fakat bunun belirleyici bir rol oynadığı tartışma götürür.

Geçiş dönemi olarak değerlendirilen ve aynı zamanda komünist partisinin etkinliğinin pekişme süreci olan bu dönem, 20 Ağustos 1948'de Macaristan Halk Cumhuriyetinin kurulmasıyla farklı bir aşamaya yükseldi ve o dönemden itibaren Macaristan'da daha ciddi sosyalist kazanımlar elde edilmeye başlandı. 1945 ile 1948 arası gerçekleştirilen reformlar daha da yaygınlaştırılarak 1949'dan itibaren tarım kollektifleştirildi, devlet ve din ilişkileri ayrıştırıldı, yüzden fazla işçi çalıştıran işletmeler kamulaştırıldı... Yazılmasına başlanan yeni Macaristan "tarihinden" çıkartılan bu kesit 4 Temmuz 1953 tarihinde Rakosi'nin görevden alınıp yerine İmre Nagy'nin getirilmesiyle noktalandı.

Yeni Macar "Cumhuriyetinin" ilham kaynaklarını teşkil eden geçmiş deneyimler hakkında söyleyeceklerimiz pek uzun olmayacaktır. Birinci emperyalist savaşın yükü altında çöken Macar monarşisinden iktidarı bir darbe ile koparan Kont Mihaly Karolyi'nin derme-çatma burjuva liberalizmi Macar işçi sınıfının ayaklanmasıyla daha 1. yılını dahi doldurmadan iflas etti. 16 Kasım 1918'de ilan ettiği cumhuriyet de ancak o kadar dayanabildi, yani bir kaç ay. Ve yukarıda bahsettiğimiz Macar Komünü patlak verdi.

İkinci ilham kaynağı olarak keşfedilen Zoltan Tildy'nin Cumhuriyeti ise Şubat 1946'da İkinci emperyalist savaştan sonra ilan edilmişti. Komünistlerin, o dönem, güçlerinin henüz çok zayıf olduğunu hatırlatmıştık. Kasım 1945 genel seçimlerini % 54 oranında oyla toprak sahipleri kazandılar, ve başına geçici olarak, papaz Zoltan Tildy'yi getirdikleri bir köylü cumhuriyeti ilan ettiler. Tarih bu burjuva görünümlü köylü cumhuriyetini yıkma görevini de komünistlere nasip etti. Bir yandan dönemin niteliklerine ayak uydurmak için bazı ciddi reformları gerçekleştirirlerken öte yandan egemenliklerini pekiştirmek için türlü numaralar yapmaktan geri durmayan kundakçı yeni cumhuriyetçiler, Macaristan işçi sınıfı ve onun partisinin baskısı karşısında kısa sürede dağıldılar. Düzenledikleri komplolar açığa çıkınca herbirisi kapağı bir tarafa attı, hükümet başkanı Ferenc Nagy İsviçre'den dönmedi bile !

Bu "asil" soy ağacının üçüncü ve son halkası, İmre Nagy! 1956 Macaristan karşı devriminin şefi. Bu şahsiyetin ünü Macar tarihine sığmadığı için ona başka bir düzeyde değinmek zorundayız.

Kapitalist restorasyon

Bir çok Doğu Avrupa ülkesi gibi Macaristan da, dış etkenlerin ağır bastığı, ikinci emperyalist savaşı izleyen çok özel ve özgün koşullarda sosya-

lizmin yörüngesine girdi. Sonuçlardan hareket etmiyoruz, ama objektif ve bilimsel bir yaklaşımla değerlendirildiğinde, sosyalist kazanımların düzeyi ne olursa olsun, Macaristan'da marksist anlamda bir sosyalist devrim olmamıştır.Bu bir eleştiri değildir! Eski toplumsal yapı tüm bileşenleri ile birlikte (ideolojik, ekonomik, sosyal, kültürel, ...) tamamen dağılmadan ve dağıtılamadan, göreceli ve kısmı tarzda yeni bir yapı oluşturulmaya çalışılmıştır. Macar işçi sınıfının, terimin tam anlamıyla, bir iktidar alternatifi olarak henüz örgütlenemediği bir ortamda tarihin hızlı akışı, iradeden bağımsız olarak, böyle bir inşayı gündeme getirmiş, kaçınılmaz kılmıştır.Macaristan'da veya başka benzer ülkelerde tarihin dayattığı sosyalizmi inşa görevi karşısında iç koşulların yetersizliği telafi edilebilirdi. Çünkü onların safına katıldığı sistemin ağırlık merkezi, anavatanı onları koruyabilecek güce sahipti. Eğer Sovyetler Birliği'nde yaşananlar yaşanmasaydı, geriye dönüş olmasaydı, Doğu Avrupa'da yaşananların hayat görme payı oldukça az olurdu.

Dolayısıyla kapitalist restorasyonun reçetesinin Moskova'da yazılması her şeyi kolaylaştırdı. SSCB'de modern revizyonizmin neden ve nasıl iktidar olduğunu tartışmayacağız, işin mihenk taşı odur ve ancak onun bilince etraflıca çıkartılmasıyla sorun bir bütünlük içinde kavranabilir. Fakat yaşananlar gün gibi meydanda ve bunun arz ettiği görünüm içinde modern revizyonizmin bir dönüm noktası olduğu apaçık. Şöyle ki, o aynı zamanda bir bitimi ve başlangıcı temsil ediyor; sosyalizmin gelişmesine dur derken kapitalist restorasyon sürecini de başlatmış oluyor.

Revizyonistler, Kremlin'de yönetimi ele geçirmeleriyle birlikte hemen ve açıkça Sovyetler Birliği'nde restorasyona başlayamazlardı, buna cesaret edemezlerdi, karşılarında sosyalizmi fiilen yaşayan bir toplum vardı. SBKP yönetimindekisa süren iç mücadelenin darbeler, komplalar ve tasfiyeler sonucu revizyonistler lehine sonuçlanmasına paralel olarak, benzeri entrikalar öteki partilere de uygulandı. Kruşçev ve avanesi sosyalizmle hesaplaşma mücadelesinde Doğu Avrupa ülkelerini deneme tahtası olarak kullandı, kardeş partileri kendi kirli emellerine suç ortağına dönüştürdü. SSCB ve SBKP prestijini kendine maske ederek başarıya ulaşabildi.

4 Temmuz 1953'te İmre Nagy Macaristan hükümet başkanlığına getirildi. Onu Kremlin dayattı, üstelik bu adamın bir sinmiş sosyal-demokrat olduğunu bile bile. İmre Nagy, 1948'de tarımda başlatılan kollektifleştirmeye karşı çıktığı için kenara atılmıştı. Nagy'nin ilk işi liberal bir dönemin başladığını açıklamak oldu. Kimden cesaret aldı? Tüm karşı devrimcileri af etti ve onların içinde Janos Kadar da vardı, o ki, ömür boyu hapis cezası yemişti! Polonya'da da Gomulka için aynı jest yapıldı. Kruşçev ve (Arnavutluk dışında) işbaşına getirttiği takipçileri Marksizme içerden saldırdılar. Herbirisi keskin birer marksist kesildi daha iyi saldırabilmek için. İmre Nagy "Marksizm-Leninizm'den sapmalara" veryansın etmekle başladı. Ve 1953'de kollektivizme son! Hızlı sanayileşmeye son! Özel sektöre imtiyaz! Tüketim maddelerinin üretimine büyük destek! vb. sloganları ile devam etti. Ne Marksizm!

Macaristan Komünist Partisi ve genel sekreter Rakosi SBKP ile birlikte Titoizme kaşı açık tavır almışlardı zamanında. Kruşçev Tito ile barışınca ve ondan özür dileyince Macaristan'da karşı devrimcilerin yüzü güldü, Janos Kadar başta olmak üzere. Kruşçev'in Tito ile ittifakı komünistlere sırtından vurulmuş bir hançerdi ve çoğu gereken mukavemeti gösteremediler, gösterenler ise fırsat bulundukça fiziki olarak elendiler, üstelik Moskova'da!

Kruşçev kardeş komünist partilerini kendine alet etmek için sahnelediği entrikalarla bu ülkelerdeki izlenen politikaları alt üst edince, ekonomik istikrar bozulduğu, ideolojik sulanma arttığı gibi, karşı devrimci güçler de cesaret aldılar, başkaldırdılar. "Domuz çobanı" nın dünya burjuvazisi nezdinde itibar arayışı için komünizme - Stalin'in şahsında- her saldırısı burjuvazi ve karşı devrimci güçler elinde birer dinamit lokumu oluverdi. Dünya burjuvazisi için büyük bir nimetti bu! Dilediğince kullandı.

Revizyonizm neden olduğu gelişmelerin kontrolünü kaybedince bu defa yine Marksist-Leninist terminolojiye sarıldı ve enternasyonalist dayanışma adına kendi iş başına getirdiği unsurları zor yoluyla denetim altında tutmaya çalıştı. Macaristan'da Kruşçev'in cesaretlendirdiği karşı devrimci güçler saptanan sınırları aştıklarında, sadece nüfuz alanımızın dışına çıkmaya yeltenıyorlar diye müdahale edildi.

Askeri müdahaleden amaç denetim kurmaktı ama gayri iradi olarak da karşı devrimci dalga bastırıldı ve İmre Nagy dahi harcanmak zorunda

kalındı. Fakat oluşturulan yeni düzen keskin laflarla perdelenmiş sinsi bir revizyonist ekibin düzeniydi. Kadar kilise ile arayı dizerek muhalif güçleri, biraz da burnu kırık oldukları için, parti bünyesine toplayarak restorasyon hareketini beraber yürüttü. Bu nedenle Macaristan'da Polonya'daki gibi parti dışında filizlenerek gelişmiş güçlü bir muhalefet ortaya çıkmadı. 1963 yılında 1956 olaylarına fiilen katılan tüm karşı devrimci katiller af edildiler. Tarımda özel mülkiyete büyük imtiyazlar tanındı. 1966 yılında merkez komitesi büyük bir törenle merkezi planlamaya son verdi. Ve pazar ekonomisinin kıstasları temel alınan genel bir ekonomik reform yürürlüğe kondu.

Macaristan sessizce, dikkatlerden uzakta, aşamalı ve evrimci bir tarzda ekonomik ilişkilerini uluslararası mali kuruluşlarla geliştirdi. COMECON'dan 1973'ten itibaren hafifçe uzaklaşarak kapitalizm yolunda emin adımlarla yürüdü geldi. Gorbaçov'un ipleri iyice gevşetmesiyle birlikte hızlanan gelişmeler Macaristan'ı hiç de sarsmadı, zira orada her şey koordineli olarak yürütülmüş ve tamamdı. Geriye kalan bazı biçimsel formaliteleri tamamlayıp öze denk düşen uyum sağlayan bir görünüm kazanacaktı. Macaristan kapitalizmi kesintiye uğradığı düzeyden itibaren yeniden restore etmiş bir ülke artık, sosyalist vb. terimleri kullanmanın hiç de gereği kalmadı ve en uygun olanı da yaptılar.

Gorbaçov'un akibeti

Gorbaçov'un SSCB'de yürürlüğe koyduğu ve gün geçtikçe pekiştirdiği gerek ekonomik gerekse politik reformlar içerik itibarıyla Macaristan'da gerçekleştirilenlerin aynısı. Son hızını almış modern revizyonist dalganın karşısında muhafazakar revizyonistler dayanamıyorlar. Örneğin Doğu Almanya'da Honecker ansızın ve rezil koşullarda Gorbaçov'un da baskısı ile harcandı. Çekoslovakya'da sokak gösterileri gittikçe hızlanıyor. Bulgaristan'da Totor Jivkov reform vaad ederek gelişmeleri sollamak istiyor ama nafile o da gidecek, ve sıra gelecek Romanya'ya, hatta Çin'e.

Ayakta durmaya çalışan ve adı halen "sosyalist" olan bu sistemler ideolojik tutarlılıktan yoksunlar ve melez bir ekonomik yapı üzerinde duruyorlar. Revizyonist yönetimler yıllardır kapitalizmin ilke ve kurallarını bu sistemlere şırınga etti durdu. Bir duraklama safhası yaşıyorlar. Gelişme dinamiğini kaybetmişlerdir. Gorbaçov bu durumdan sıyrılabilmek için süreci hızlandırdı ve bu hareketin başını SSCB'nin çekmesi sürecin mutlaka sonuçlandırılmasını kaçınılmaz kılıyor. Bu süre pek fazla sürmeyecektir, üstelik bu konuda uluslararası düzeyde bir mutabakat mevcut; gelişmelerin kontrolden çıkmamaları için Gorbaçov'a, öndere yardım!

Şu anda sahnede burjuvazi ve onun bir türevi olan revizyonistler var, tek sesle konuşuluyor, monoton bir monolog! Ortalıkta bunlarla boy ölçüşebilecek bir devrimci işçi sınıfı hareketi henüz yok.Bu sürecin kapanmasından sonra heyecanlı ortam başlayacaktır. Kapitalist ülkelerdeki işçi sınıfının ne durumda olduğu meydanda, uyuşturulmuş, köreltilmiş, kaderci kılınmış. Doğu Avrupa işçi sınıfı henüz seyirci konumunda, gelişmeleri izliyor, hatta şoku altında yaşıyor diyebiliriz.

Fakat Doğu Avrupa'nın dünya kapitalist sistemi ile bütünleşme sürecinin tamamlanması neyi çözecektir? Emek-sermaye çelişkisi, sömürülen-sömüren çelişkisi yeniden sahneye fırlamak zorunda ve öyle olmamasının hiç bir nedeni yok. Polonya'da "umut" hükümeti kuruldu, ülkeye dolar yağıyor ama aynı anda sokak çorbası da ilk defa piyasaya çıktı. SSCB'de Gorbaçov durmadan dışardan tüketim maddesi alıyor işçi sınıfının perestroykayı kesintiye uğratmaması için. Bu günlük tedbirlerle ne zamana kadar idare edebilecekler?

Gorbaçov reformlarından bir medet ummak kapitalizmin, eninde sonunda ama mutlaka, tek çıkış yolu olduğunu kabul etmekle eş anlamlıdır. Üstelik kapitalizmin ehlilikte doruk noktasına eriştiği bazı Batı Avrupa ülkelerinde işçi sınıfının içinde yaşadığı maddi koşullar dikkate alınınca Gorbaçov'un reformlarının her halükarda fersah fersah geride kalacakları açıktır.Ayrıca Gorbaçov reformlarının nihai hedefi bugün Macaristan şahsında canlı bir örnek olarak yaşıyor. Ülke nüfusunun % 20'sini aşan kesim sefalet sınırlarının altında bir yaşam düzeyine sahiptir. Hiç şüphesiz SSCB'de süreç Macaristan'dan farklı bazı özgün özellikler arz edecektir; daha yavaş bir tempoda, daha karmaşık ve belki de daha sancılı olacaktır. Ama varacağı yer, Sovyet bürokrat burjuvazisi eğer proletaryanın yeni bir

(Devamı s.23'de)

"ALMANYA PKK DAVASI" DURDURULMALIDIR!

Yaklaşık iki yıldır Almanya'da tutuklu bulunan 19 devrimci Kürt politikacısının yargılanmasına nihayet başlandı.

Kamuoyunda "Almanya PKK Davası" olarak bilinen bu dava, Düsseldorf kentinde özel olarak bu dava için inşa edilen bir mahkeme salonunda görülüyor. Sözkonusu davada, devrimci Kürt devrimcileri Alman ceza yasasının 129/a maddesini ihlal etmekle suçlanıyorlar.

Almanya'da, ilk kez, "yabancı"lar terörist örgüt kurmak, böylesi bir örgüte üye olmak ya da desteklemek gibi fiilleri içeren bir maddeden yargılanıyorlar.

Bugüne kadar, esas olarak doğrudan Alman devletini ve temsilcilerini hedef alan terör eylemlerini kovuşturma ve yargılama ile sınırlı bir işleve sahip olmuş, üstelik yargılanmayı eylemlerin ve eylemi yapanların (örgüt ya da kişi) Almanya merkezli olması koşuluna da bağlamış bu maddenin, durumları hiçbir şekilde bu koşullara uymayan 19 Kürt devrimcisine uygulanması son derece maksatlı ve anlamlıdır.

Ortada ne terör, ne bir terör örgütü, ne de teröristler var. Terör örgütü diye yargılanmak istenen örgüt (PKK), Türkiye Kürdistanı'nda Türk devletine karşı tamamen haklı ve meşru hakları için savaşan devrimci ulusal bir siyasal parti, terörizm diye sunulan şey de, bu örgütün Kürt ulusunu temsilen yürüttüğü ulusal kurtuluş savaşıdır. Yargılanıp mahkum edilmeye çalışanlar ise bu örgütün savaşçılarıdırlar. Dolayısıyla açılan dava, gösterilmeye çalışıldığı gibi bir "terör davası" olmayıp siyasal bir davadır.

Kürtler, ilk kez, bağımsız bir biçimde, kendi kaderini tayin hakkı konusunda söz ve karar sahibi olmak istiyorlar. PKK'nın önderliğinde Türkiye Kürdistanı'nda sürdürülen ulusal kurtuluş mücadelesi de bunu simgeliyor. Emperyalistler ise buna "hayır" diyorlar. Onlar kendi denetimleri dışında, bölgede oluşan statükoda köklü değişikliklere yol açacak denli tehlikeli, devrimci-radikal bir Kürt hareketinin gelişmesini istemiyorlar. Böylesi bir hareketi hem dar anlamda kendi "Kürt politikaları", hem de bölgedeki genel çıkarları bakımından zararlı görüyorlar. Bu nedenle de, PKK'yı ezmek, Kürt özgürlük savaşını boğmak istiyorlar. "Almanya PKK Davası"nın şahsında yaşanan budur.

Avrupa burjuvazisinin, PKK'nın şahsında somutlaşan bütünüyle siyasal içerikli ve amaçlı bir saldırısını anlatan bu davanın kanıtladığı daha genel bir gerçek de şudur: Burjuvazi (ve emperyalistler) çağdaş hiçbir gerçek devrim ve kurtuluş mücadelesine seyirci kalamıyor. Mücadelenin cereyan ettiği alan neresi olursa olsun müdahale ediyor. Bir yerden sonra, müttefiklerinin çıkarlarını savunmayı kendi çıkarlarını savunmak olarak anlıyor ve içiçe geçen bu çıkarların tehlikede olduğu her yere yardıma koşuyor. Verili mücadelenin doğrudan kendisini hedeflememesi bunu engellemiyor. Zira her gerçek devrimin az-çok evrensel bir içerik taşıdığını, taşımak durumunda olduğunu biliyor.

Türkiye bir devrim kuşağının üzerinde duruyor. Dahası devrimin güncel olduğu ülkeler içinde belki de ilk sırayı alıyor. Burjuvazi devrimin kokusunu adeta Türkiye'nin devrimcilerinden önce alıyor. Ve bu nedenle de özellikle bu devrime muazzam olanaklar sunan (rejimi çıkmaza sokup, acze düşürerek, moral etkiler yaratarak vb. vb.) Kürt ulusal devrimci hareketine saldırıyor. Tehlike büyümeden bu olanağı boğmak istiyor.

Güncel olan Türkiye devriminin ve onunla birleşecek bir "Kürt devrimi"nin "ulusal" çerçevede kalmayacağını, son derece enternasyonal bir içerik taşıyacağı, kapsamlı etkiler yaratacağı, yayılıp dünya işçi hareketi ve bölge halkları için bir itilim kaynağı, bir çekim merkezi olacağı gerçeği, emperyalistlerin ve burjuvazinin en büyük korkusunu oluşturuyor. Bu korkuyu şimdiden yok etmek istiyorlar.

"AlmanyaPKK davası"nın şahsında yapılmaya çalışılan da özünde budur.

Bunun için sınır tanınmıyor. Gerçek devrim ve kurtuluşçu güçlerin, kovuşturmaya uğratılması, yargılanmaları ve mahkum edilmeleri için "yasal" gerekçeler bulmak burjuvazi için zor olmuyor. Esasen onların asıl kaygılarını da bu oluşturmuyor ve PKK hakkında açılan bu dava ile bun-

(Devamı s.12'de)

"Batı Almanya PKK Davası"yla ilgili, dava sanıklarından A.Haydar Kaytan'ın görüşlerini yer darlığı nedeniyle kısaltarak yayınlıyoruz. Yazı, PKK yayın organı Serxwebûn'un Eylül 1989 tarihli 93. sayısından alınmıştır.

Ağır suçlamalar karşısında dizlerimiz titremeden dimdik durmasını bileceğiz

Bugün Kürt halkı bağımsızlığı ve özgürlüğü için savaşıyor. Kürt insanı yaşam dayanaklarını tamamen yitirmiş ve sömürgeci egemenliğin kokuşmuş cesedini artık sırtında daha fazla taşımak istemiyor. Düşünen ve gerçekleri kavrayan üyeleri olarak, bizler de halkımızın bu zorunlu özgürlük hamlesinin içinde yer alıyoruz. Kindar egosunu tatmin etmek için silaha sarılmış aşiret intikamcısı değiliz; ulusal kurtuluş savaşçılarıyız.İddia edildiği gibi halkımıza ve başkalarına acı çektirmiyoruz; halkımızın yüzyıllardan beri çektiği acıları dindirmeye çalışıyoruz.

Ancak efendiler,efendiliklerinin sürmesinde ısrar ediyorlar. Kürt halkının sırtından inmek istemiyorlar. Halkımızın köle kalması için bütün olanaklarını harekete geçiriyorlar. Kürt halkının özgürlük atılımını "terörizm", devrimci öncülerini "eşkiya" olarak tanımlıyorlar. Bütün müttefiklerini "terörizm"e karşı tavır almaya ve "teröristler"le savaşmaya çağırıyorlar. Bu çağrı bazı emperyalist Batı Avrupa ülkeleri hükümetlerinden olumlu karşılık buluyor. Sömürgeci Türk Devleti ile aynı dili konuşan bu hükümetler,Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesine karşı düşmanca bir tutum takınıyor; Kürt yurtseverlerine karşı yargı davaları açıyorlar.

Bir Fransız gazetesinin de yazdığı gibi, ne de olsa Kürtlerin omuzları geniştir. Bağımsızlık ve özgürlük gibi soylu değerleri kendi tekellerinde gören ve bu değerleri "uygar Batı"nın tapulu malı sayan herkes, canının istediği kadar bizleri suçlayabilir. Omuzlarımıza "terörizm"den tut da "uygarlık düşmanlığı"na varana değin bir yığın günah yükleyebilir. Bir halk deyişinde, elin ağzının çuvala benzemediği için bağlanamayacağı söylenir. Doğrudur. Bizler de iddia makamının hakkımızda ağır ithamlarla ortaya çıkmasının önüne geçemeyiz. Onun görevi sanık sandalyesine oturtulanları itham etmek, bize düşen görev de haklı davamızı ve kendimizi savunmaktır.

Kürt insanı, vatan topraklarını parçalayarak egemenlikleri altına alan sömürgeci güçler sayesinde, en ağır yükün altındayken bile ayakta kalabilmesini öğrenmişti. Kuşkusuz bizler de kendi insanımızı izleyeceğiz. Hakkımızda ileri sürülen ve somut dayanaklardan yoksun olduğuna inandığımız ağır suçlamalar karşısında dizlerimiz titremeden dimdik durmasını bileceğiz. Uluslararası hukukun ve insan haklarına ilişkin bildirgelerin bize tanıdığı haklardan yararlanarak, halkımızın muşru davasını ve kendimizi savunacağız.En büyük temennim bu hakkımızı kullanırken, beklenmedik kısıtlamalar ve engellemelerle karşılaşmamaktır.

Federal Almanya toprakları üzerinde açılacak bu davanın tarihsel bir önemi vardır. İster kabul edilsin, ister edilmesin, bu zemindeki yargılama tarihsel bir yargılama olacaktır. Yargıçlar kurulunun ve biz tutuklu vatanseverlerin iradesinden bağımsız olan bir gerçektir bu. Kendi payıma taşımam gereken sorumluluğun bilincindeyim. Aynı davada yargılanacağım soydaşlarım ve mücadele arkadaşlarımla birlikte, onurlu ve insani bir davanın tarihsel sorumluluğunu omuzladığımızın farkındayım. Buna karşılık, yargılanacağımız mahkemenin yargıçlar kurulu-na, kendilerine düşen sorumluluğu anımsatma gereğini duymayacağım. Davanın politik karakteri beni böyle bir anımsatmada bulunmaktan alıkoyacaktır. Yine de bizlere Kürt ve Kürdistan gerçekliğinden soyutlanmış bireyler biçiminde yaklaşılmamasını ve sözlerimizin köle bir halkın özgürlük çığlığının bir yankısı olduğunun bilinmesini diliyorum.

Ben Kürt ulusunun bir bireyiyim. Davamızın açılmasına karar verilir de mahkemenin huzuruna çıkarılırsam, köleliğe başkaldırmış özgürlük savaşçısı bir ulusun mensubu olmaktan kıvanç duyduğumu özellikle belirteceğim. Milliyetçi değilim. Vatanımı ve halkımı seviyorum.Dünya halklarının kardeşliğine inanıyorum ve proletarya enternasyonalizminden yanayım. Yine de bazılarının bu sözlerimi tuhaf karşılayacaklarını biliyorum. Politik tutuklu olarak yargılanan bir

egemen ulus devrimcisi savunmasına başlarken, benim sözlerime benzer sözler söyleseydi, eminim ki ben de tuhaf karşılardım. Böyle bir davranışı hiç de gerekli olmayan bir milliyetçilik göstergesi biçiminde tanımlardım. Bir egemen ulus bireyi olarak, ulusal kimliğine ve kişiliğine yöneltilmiş bir saldırıyla karşı karşıya bulunmadığını bildiğim için, yadırgayıcı tutumumun haklı bir dayanağı olurdu.

Ancak, eğer bizim gibi ulusal kimliği ve kişiliği tamamen inkar edilen ezilen bir halktan geliyorsanız; eğer mezar taşlarında bile ulusunuzun adına rastlanmadığı iddia ediliyor ve ulusunuzun adı ölüler arasında bile anılmıyorsa; eğer vatanınızın her karış toprağı işgal ordularının kirli çizmeleri altında çiğneniyor ve siz öz topraklarınız üzerinde bir yabancı muamelesi bile göremiyorsanız; eğer ulusal kültürünüz yok ediliyor ve kültürel değerleriniz egemen ulus kültürünün bir hammaddesi olarak kullanılıyorsa; eğer halkınızın refah ve mutluluk içinde yaşamasına yetecek bütün zenginlikleriniz ülkenizin dışına akıtılıyor, halkınız yoksulluk ve sefalet içinde kıvranıyorsa; eğer eski çağların kölelerine bile reva görülmeyen silik ve hayvani bir yaşam başka seçeneği bulunmayan bir yaşam biçimi olarak halkınıza dayatılıyorsa; eğer süngü ve dipçikle yaratılan korku üzerinde yükselen sömürge hukuku, adalet isteyen herkese cezaevi ve darağacının yolunu gösteriyorsa; eğer sadece Kürt olduğunuzu söylediğiniz için bileklerinize kelepçeler takılıyor ve onur kırıcı işkencelerden geçirildikten sonra aklın alamayacağı cezalara çarptırılıyorsanız; eğer yitirdiğiniz her şeyi yeniden kazanmak istediğiniz için egemenlikleri sarsılan güçler yakanıza yapışıyor ve sizi ananızdan doğduğunuza bin pişman ediyorlarsa; eğer bütün bu insanlık dışı uygulamalara karşın, hala kendi insanlığınızı korumakta kararlıysanız ... o zaman ağzınızdan dökülen bu sözcüklerin derin bir anlamı vardır. O zaman başkalarının size biraz daha anlayışlı davranmalarını beklemeye hakkınız vardır. Çünkü siz ulusal varlığınızı yok etmek isteyen çılgın bir düşman karşısında kutsal yaşam hakkınızı haykırıyorsunuz. Çünkü siz halkınıza dayatılan onur kırıcı bir solucan yaşamını reddediyor ve insanca yaşamanın kavgasını veriyorsunuz. Çünkü siz halkınızın kişiliğinde bütün insanlığa karşı işlenmiş suçlara karşı savaşıyor ve insanlığı yüceltiyorsunuz.

İçinde tutulduğu yaşam koşulları ne denli ağır olursa olsun, eskinin köle insanı yine de kendi kimliği ile tanınır. İnsanlığın tarihsel gelişim sürecinde zorunlu bir durak olan köleci toplum sisteminde, kendi kimliği dışında köleye başka bir kimlik atfedilmez. Günümüzde terörizmi bir devlet politikası haline getiren İsrail yönetimi, Filistin halkının bütün ulusal haklarını gaspetmesine karşılık, "Filistin halkı denilen bir şey tanımıyorum" türünden saçmasapan tezlerle ortaya çıkma gereğini duymaz. Güney Afrika rejimi, egemenliğini ırk ayrımcılığı üzerinde temellendirmiştir. Bu rejim karaderili Afrika insanının "beyaz adam" a hizmet etmekle yükümlü olduğunu savunur. Buna karşın, karaderili Afrikalı'nın ulusal kimliğini inkar etmenin anlamsızlığını bilir. Bu bir yana, iki halk arasındaki deri renginin farklılığı bile, değişik ulusal kimliklerin varlığı konusunda herkese belli bir düşünce verir.

Buna karşılık, Türk sömürgeciliğinin özgül karakteri çok daha değişiktir. Bu sömürgecilik, insanlık tarihinin tanıdığı bütün sömürgecilik türleri arasında en inkarcı olanı, en acımasızı ve en ahlaksızıdır. Böyle bir sömürgeci egemenlik altında tutulan Kürt halkını köle olarak tanımlamak bile zordur. Kürdistan'ın Türk burjuva egemenliği altında bulunan parçasında yaşayan insanlar, gerçekte bir kölenin maruz bırakıldığı uygulamalardan daha alçaltıcı uygulamalarla karşı karşıya bulunmaktadır.

Proletarya devrimleri çağını başlatan büyük Ekim Devrimi'ne damgasını vuran büyük düşün ve eylem adamı V. İ.Lenin'in, onurlu her insanın içtenlikle kabul edeceğine inandığım şu sözlerine dikkat çekmek istiyorum. "Hiç kimse köle doğdu diye suçlanamaz" der Lenin. Daha sonra, köleliğe karşı mücadele edeceği yerde, kendi köleliğine tapınan bir kölenin, haklı olarak her özgür insanda tiksinti ve öfke duyguları uyandıran aşağılık bir asalak ve hayvan olduğunu belirtir. Aynı şekilde dünya proletaryasının seçkin öğretmeni F.Engels de, işgalci güçlerin saldırıları karşısında silaha sarılıp direnmek yerine suskunluğu tercih eden hakların bir "alçaklar ulusu" olarak adlandırılmayı hak ettiklerini söyler. İlerici insanlığın bu iki seçkin dehasının birbiriyle tam bir uyum içinde bulunan bu belirlemeleri, sömürgeciğe karşı mücadelesinde Kürt halkına ışık tutmaktadır.

Ben de köle bir ulusun bireyiyim. Onurdan yoksun olmayan her insan gibi köle olarak yaşamaktan nefret ediyorum. Ne var ki, anamdan köle

olarak doğmuş olmak artık beni utandırmıyor. Çünkü mensubu olduğum Kürt halkı artık köle olarak yaşamayı reddediyor. Türk sömürgecilerinin kendisi için biçtikleri kefeni yırtıyor. Diri diri yatırıldığı mezarda üzerine dökülen betonu parçalayarak ayağa kalkıyor, "Ben ölmedim, ben yaşayacağım" diye haykırıyor. Köleliğe boyun eğmiş bir "alçaklar ulusu" olarak adlandırılmayı kabul etmiyor. İnsanlığın tanıdığı en aşağılık sömürgeci egemenlik karşısında dişini tırnağına takıp direniyor. Bağımsız ve özgür yaşamak için mücadele ediyor.

Kürt ulusunun aydın bir bireyi olarak, kendi köleliğiminin bilincine ulaştığım ilk günden itibaren, köleliğe karşı mücadele yolunu seçtim. Bir ulusal kurtuluş savaşçısı olmayı ve varlığımı halkımın kurtuluş davasına adamayı Türk sömürgecilerinin sundukları yaldızlı bir köleliği tercih ettim. Haklı bir dava uğruna mücadelede kazanılacak en büyük ödülün bir kurtuluş savaşçısının ölümü olduğuna inandım. Adsız bir İsa gibi kendi çarmıhımı omuzuma aldım ve çarmıha gerileceğim "Golgotha Tepesi"ne tırmanmaya başladım. Sırtımdan çarmıhımla yaklaşık onsekiz yıldan beri halkımın kendi cellatlarına karşı yükselttiği ulusal kurtuluş savaşının alevleri arasında bulunuyorum. Bu temelde halkıma, ilerici insanlığa ve çağıma karşı görev ve sorumluluklarımı yerine getirmeye çalışıyorum.

Ben bir komünistim. Proletarya enternasyonalizmine bağlıyım. Uzun bir gelecekte de olsa, komünizm davasının gezegenimizde mutlaka zafere ulaşacağına inanıyorum. Bir komünist olarak, Kürdistan'da kölelik zincirlerinin kırılması ile görev ve sorumluluklarımızın biteceğini kabul etmiyorum. Ancak ben bir komünist olduğum için değil, öncelikle insan olduğum için Türk sömürgeciliğine karşı savaşıyorum. Bu nokta benim için son derece önemlidir. Kendi ülkemin insanının insan olarak adlandırılmaya hak kazanmasının Türk sömürgeci egemenliğine karşı savaşmaktan geçtiği inancındayım. Bu davada Kürdistan ve Kürtlük gerçeğinin bu özgül yanı dikkate alınmak zorundadır. Ciddi her davada olduğu gibi, bu davada da adil kararlara ulaşmanın yolu gerçeklerin yerli yerine oturtulmasından geçecektir. Bu kurallara uyulmaması halinde, görülmekte olan bu dava, yüzyılımızın en trajik davalarından biri olarak tarihe geçecek ve sonuçta hüküm giyecek olanlar sanık sandalyesine oturtulmuş kişiler olmayacaktır.

Birkaç saat karanlık bir orada tutulan bir insan, birdenbire dışarı çıkarıldığında bir süre ışığa alışmakta zorlanır. Binlerce yıldan beri sömürgeci köleliğin kapısız ve penceresiz zindanında tutulan bir halk da, aydınlığa kolay kolay alışamıyacaktır. Bağımsızlığa ve özgürlüğe doğru yürürken, yaşamı öğrenen küçük bir çocuk gibi belki de bazı şeyleri kırıp dökecektir. Belki de çarpık ve uygunsuz adımlar atacak, ama zamanı geldiğinde sağlam ve düzgün adımlar atmasını da öğrenecektir. Yüzyıllarca süre gelen bir karanlığın içinden sıyrılarak kendi aydınlık geleceği için savaşan bir halktan centilmence davranışlar beklemek, ilkokul çağına gelmiş bir çocuktan yüksek matematikte başarı göstermesini dilemekten farksızdır. Halkımız da her şeyi sıfırdan başlayarak öğreniyor. Heceleye heceleye bağımsızlığı, özgürlüğü ve insanlığı öğrenmeye ve uygulamaya çalışıyor. Halkımız için savaşmanın dışında, bütün bu kutsal değerlere sahip olmanın başka bir yolu yoktur. Savaş ise içinde çirkinliği taşır. Onda güzellik aramak boşuna bir çaba olacaktır. Savaşın bazı çirkinlikleri kaçınılmaz olarak bu değerlere de bulaşacaktır. Ama bu böyledir diye savaşmaktan kaçınamayız. Savaşa devam edeceğiz ve zafere ulaştığımız zaman kazandığımız değerlere güzellik de katacağız. Bağımsızlığın en görkemlisini, özgürlüğün insanın başını döndürecek biçimini, demokrasinin en asilini ve insanlığın en güzel çiçeklenişini bir gün kendi ülkemizde mutlaka gerçekleştireceğiz.

Gerçekler oldukları gibi durdukları yerde çoğunlukla gerçek olarak onay görmezler. Toplumda kemikleşmiş hale gelen gerici değer yargıları ve gelenekler gerçeklerin karşısına dikilir. Onların toplumca kabul görmesini engellemeye çalışır. Gerçeklerin inatçı oldukları ve kendilerini mutlaka herkese kabul ettirdikleri söylenir. Ancak, insan unsuru devreye girmeksizin, gerçeklerin inatçılığı ve dayatıcılığı kendiliğinden fazla işe yaramaz. Bunun için bazılarının bu gerçeklere sahip çıkması, onları inanarak savunması ve başkalarına benimsetmek amacıyla durup dinlenmeksizin çalışması gerekir. Ancak insanın bu tür bilinçli çabaları sonucunda gerçekler gerçek olarak adlandırılma hakkını kazanabilir.

Gerçekler kimi zaman kamuoyuna tersyüz edilmiş ve çarpıtılmış olarak yansıtılır. Buna karşın, gerçekleri teryüz etmek veya gerçekler karşısında

körler ve sağırlar gibi davranmak, daha çok ortaçağa özgü olan tutumlardır. Eski dönemlere oranla günümüzde insanlık gerçekler karşısında çok daha duyarlıdır. Yine de bu durum ortaçağı ruhunu diritme heveslilerinin bugün artık varolmadıkları anlamına gelmemektedir.

Ortaçağ Avrupa'sında "dünya dönüyor" dediği için, Galile ölümle burun buruna geldi. Çünkü Galile'nin bu basit açıklaması, gökyüzü tanrısı adına dünyayı Vatikan'dan yöneten yeryüzü tanrılarının işine gelmiyordu. Bu bilimsel açıklama, egemenliklerini bilime kapalı tutulan bir toplumsal zemine dayandıran efendilerin çıkarlarıyla çatıştığı için Galile engizisyonla yargılandı. Vatikan'da oturanlar gerçekleri düşünen kafaları koparmaya ve onları haykıran dilleri kesmeye çalışmakla kendilerince belki bazı önlemler alıyorlardı. Ama dünyanın dönüşünü durduramıyorlardı.

Galile'nin yaşadığı dönemin üzerinden yüzyıllar geçti. O dönemden bu yana Vatikan'ın eski görünümü ve otoritesinden çok şey yitirdiği bir gerçektir. Ama dünya hala dönüşünü inatla sürdürüyor. Bütün insanlığın papanın düşüncelerini paylaştığı söylenemez. Ancak çağdaş insanlık, bilim adamı Galile'nin görüşlerini onaylıyor ve kendisini şükranla anıyor.

Ortaçağ karanlığının parçalandığı dönemin üzerinden uzun yıllar geçti. Ama gözlerini inatla gerçeklere kapatan bazı güçler karşısında, bizler hala dünyanın dönüşüne benzer bir gerçeği kanıtlamak gibi can sıkıcı bir görevle karşı karşıya bulunuyoruz. Gezegenimizde Kürdistan denilen bir ülkenin bulunduğunu, bu ülkede Kürtler adı verilen bir halkın yaşadığını, bağımsız ve özgür yaşama hakkı elinden alınan bu halkın haklı ve meşru bir ulusal kurtuluş mücadelesine atıldığını kanıtlamaya zorlanıyoruz. Bu son derece acı, ancak aynı ölçüde gerçek olan bir olgudur.

Gerçeklerin ortaya konulması ve savunulması, bir çok tehlikeyi göze almayı gerektirir. Bunu çok iyi biliyoruz. Eğer giyotin tarihin hurdalığına atılmamış olsaydı ve engizisyon hala varlığını sürdürseydi, Galile ile birlikte yine aynı sözcükleri haykıracaktık: Evet baylar, dünya dönüyor! Gerçeklerden rahatsız olanlar, haklı ve meşru bir davanın sıra neferleri olduğumuzu görmemezlikten gelebilirler. Halkımızın yükselen özgürlük çığlıklarına kulaklarını tıkayabilirler. Canlarının istediği kadar mücadelemize küfür edebilirler. İsterlerse darağacını ve giyotini yardıma çağırabilirler. Özgürlüklerini diledikleri gibi kullanabilirler. Ancak bütün bu çabalara karşın, Kürdistan'da insanlığı yücelten bir ulusal kurtuluş mücadelesinin yükseldiği gerçeğini yok edemezler.

Bizler adımlarını çağın akışına uydurmaya çalışan insanlarız. Hiç kimse çağımızın gerçeklerine aykırı düşen bir gelişmenin içinde bulunduğumuzu kanıtlayamaz. Herhangi bir devletin yargı organları tarafından yargılanmamız ve mahkûm edilmemiz haksızlığımızın kanıtı olamaz. İnsanlığın gelişim tarihi bizleri doğrulamaktadır. Özgür insanlık mücadelemizin zafer kazanmasından yanadır. Gerçeğin yenilmez gücü bizimle birliktedir. Bu yüzden bu davanın en olumsuz biçimiyle sonuçlanması olasılığı bizleri ürkütemez. Korkmaları gerekenler aslında gerçekleri toprağa gömmek isteyenlerdir. Emile Zola'nın dediği gibi: **"Gerçeği toprağa gömerseniz, yoğunlaşa yoğunlaşa öyle bir patlayıcı güç haline gelir ki, patladığı zaman taş üstünde taş kalmaz. Vaktinden önce ya da sonra bu korkunç yıkımı davet edecek herhangi bir şey yapmaktan kendinizi sakının".**

Ali Haydar Kaytan

Düsseldorf'da yürüyüş

Batı Almanya'da son ayların en aktüel konularından birini de, iki yıl gibi uzun bir süredir hazırlıkları yapılan "Almanya PKK Davası" oluşturdu. Sözkonusu dava ile ilgili mahkemenin başlamasının öncesi ve sonrası Batı Almanya yoğun protestolara sahne oldu.

Bu protestoların en büyüğü 21 Ekimde PKK'nın başını çektiği Devrimci Birlik Platformu ve EKİM'in ortak çağrısı ile gerçekleştirilen ve bazı devrimci örgütlerin desteklediği Düsseldorf yürüyüş - miting oldu. EKİM yürüyüşle ilgili tüm faaliyetlere katıldı. Binlerce protestocunun katıldığı yürüyüş-mitingde devrimci Kürtlerin serbest bırakılması ve haksız yargılamaların durdurulması istendi.

Bir diğer protesto yürüyüşü de 11 Kasımda Bilefeld'de yapıldı. Yürüyüşü PKK, EKİM, TKP/B ve bazı Alman örgütleri ortaklaşa düzenlediler.

Bu içerikli protestoların süreceği belirtiliyor.

Bu arada PKK, davanın sürdüğü mahkeme salonu önünde her hafta gösteriler yapıyor.

(Bahtarafı s.44'de)

Rus sosyal-demokratları için teorinin önemi, çoğu kez unutulan şu üç durumdan ötürü önem kazanmaktadır; birincisi, partimizin sadece oluşum sürecinde olması, özelliklerinin daha yeni belirlenmeye başlaması, ve hareketi doğru yolundan saptırma tehdidinde bulunan devrimci düşüncenin öteki eğilimleriyle henüz hesaplaşmadan uzak oluşuyla. Tersine tam da şu yakın geçmiş, (Akselrod'un uzun zaman önce ekonomistleri uyardığı bir durum olan) sosyal-demokrat olmayan devrimci eğilimlerin yeniden canlanışı ile damgalanmıştır. Bu koşullar altında, ilk bakışta "önemsiz" gibi görünen bir yanılgı en kötü sonuçlara yol açabilir ve ancak burnunun ötesini göremeyenler, hizip tartışmalarını ve görüş ayrılıkları arasındaki en keskin farklılıkları zamansız ya da gereksiz sayabilir, Rus sosyal-demokrasisinin yazgısı gelecek birçok yıllar boyunca şu ya da bu "ayrılığın" güçlenmesine bağlıdır.

İkincisi, sosyal-demokrat hareket, özünde, uluslararası bir harekettir. Bu, sadece ulusal şovenizmle savaşmak zorunda olduğumuz demek değil, genç bir ülkede yeni bir hareketin ancak öteki ülkelerin deneyimlerinden yararlanacak olursa başarılı olabileceği demektir de. Bu deneyimlerden yararlanmak için bunları salt tanımak ya da yalnızca en son kararlarını kopya etmek yetmez. Gerekli olan, bu deneyimleri eleştirici bir tutumla ele almak ve bunları bağımsız olarak sınamadan geçirmektir. Modern işçi sınıfı hareketinin ne büyük ölçüde geliştiğini ve dallandığını kavrayan bir kimse, bu görevi yerine getirmek için nasıl bir teorik kuvvetler yedeğine ve siyasal (aynı zamanda da devrimci) deneyime gerek olduğunu anlayacaktır.

Üçüncüsü, Rus sosyal-demokrasisinin ulusal görevleri, dünyada başka hiç bir sosyalist partinin daha önce karşılaş madışı türdendir. İlerde, halkın tümünün otokrasinin boyunduruğundan kurtarılması işinin bize yüklediği siyasal ve örgütsel görevlere eğilme fırsatını bulacağız. Şu noktada, yalnızca, *öncü savaşçı rolünün ancak en ileri teorinin kılavuzluk ettiği bir parti ile yerine getirilebileceğini* belirtmek istiyoruz. Bunun ne demek olduğunun somut bir kavrayışına sahip olmak için okur, Herzen, Belinski, Çernişevski gibi Rus sosyal-demokrasisinin öncellerini ve yetmişlerin parlak, devrimci yıldızlarını anımsasın; Rus yazınının şimdi kazanmakta olduğu dünya ölçüsündeki önem üzerine kafa yorsun; bir de... ama bu kadar yeter!

Sosyal-demokrat harekette teorinin önemiyle ilgili Engels'in 1874'te söylediklerini aktaralım.Engels, sosyal-demokrasinin büyük mücadelesinin, aramızda olduğu gibi iki biçimini (siyasal ve iktisadi) *değil, teorik mücadeleyi ilk ikisi ile bir tutarak üç* biçimini kabul ediyor. Hem pratik yönden hem de siyasal yönden güçlü hale gelmiş bulunan Alman işçi sınıfı hareketine öğütleri, bugünün sorunları ve anlaşmazlıkları yönünden öylesine öğreticidir ki, uzun zamandan beri kütüphanelerde büyük bir güçlükle bulunabilen Der deutsche Bauernkrieg'e* yazdığı önsözden uzunca bir bölüm aktardığımızdan ötürü okuru sıkmayacağımızı umarız:

"Alman işçilerinin, öbür Avrupa işçilerine göre,başlıca iki üstünlüğü var. Birincisi, Alman işçileri, Avrupa'nın en teorisyen halkına mensupturlar; üstelik, sözümona 'kültürlü' Almanya'da iyiden yitip gitmiş olan teorik anlayışı korumuşlardır. Eğer daha önce Alman felsefesi hele Hegel felsefesi olmasaydı, Alman bilimsel sosyalizmi -olmuş olacak tek bilimsel sosyalizmhiç bir zaman kurulamazdı. İşçilerin teorik anlayışı olmasaydı, onlar bu bilimsel sosyalizmi hiç bir zaman özümlemiş oldukları derecede özümleyemezlerdi. Ve bu üstünlüğün ne kadar büyük bir üstünlük olduğunu, bir yandan, her türlü teoriye karşı, çeşitli sendikaların kusursuz örgütlenişine karşın, İngiliz işçi hareketinin pek bir ilerleme göstermemesinin başlıca nedenlerinden biri olan kayıtsızlık, ve, öte yandan da, prudonculuk tarafından, ilk biçimi içinde Fransızlar ve Belçikalılarda, sonradan, Bakunin eliyle karikatürleştirilmiş biçimi içinde, İspanyol ve İtalyanlarda yaratılan anlaşmazlık ve karışıklık tanıtlar.

"İkinci üstünlük, Almanların, işçi hareketine, zaman bakımından aşağıyukarı en son gelmiş olmalarıdır. Tıpkı teorik Alman sosyalizminin, doktrinlerinin tüm fantazi ve ütopyalarına karşın, bütün zamanların en büyük kafaları arasında sayılan ve bugün doğruluklarını bilimsel olarak tanıtladığımız birçok fikirleri öncelemiş bulunan üç adamın, Saint-Simon, Fourier ve Owen'ın

*Dritter Abdruck, Leipzig 1875, Verlag der Genossenschaftsbuchdruckerei. (*Almanya'da Burjuva Demokratik Devrim*, "Köylüler Savaşı", Sol Yayınları, Ankara 1975. -Ed.)

omuzları üzerinde yükseldiğini hiç bir zaman unutmayacağı gibi, pratik Alman işçi hareketi de, İngiliz ve Fransız (işçi-ç.) hareketinin omuzları üzerinde geliştiğini, onların pahalıya edinilmiş deneylerinden sadece yararlanıp, şimdi o zaman çoğu kaçınılmaz olan yanılgılarından kaçınılabildiğini hiç bir zaman unutmamalıdır. İngiliz trade-unionları ile Fransız siyasal işçi mücadelelerinin geçmişi olmasaydı, hele Paris Komünü tarafından verilen devsel atılım olmasaydı, bugün hareketin neresinde olurduk?

"Alman işçilerinin, durumlarının üstünlüklerinden, az görülür bir kavrayışla yararlanmasını bildiklerini kabul etmek gerekir. Bir işçi hareketi varolalı beri, mücadele, ilk kez olarak, -teorik, siyasal ve pratik-iktisadi (kapitalistlere karşı direnç)- üç yönü içinde, uyum, başlantı ve sistematik bir biçimde yürütülmüştür. Alman (işçi-ç.) hareketinin yenilmez gücü, işte, deyim yerindeyse, bu tek merkezli (concentrique) saldırıdadır.

"Bir yandan, elverişli konumları nedeniyle, öte yandan İngiliz (işçi-ç.) hareketinin adasal özellikleri ve Fransız (işçi-ç.) hareketinin zorla bastırılması sonucu, Alman işçileri, şimdilik proleter mücadelenin ön safında yer almış bulunuyorlar. Olayların, bu şeref yerini ne kadar zaman onlara bırakacağı önceden söylenemez. Ama, bu yeri tuttukları sürece, görevlerini, gerektiği gibi yerine getireceklerdir, bunu ummak gerek... Bunun için, tüm mücadele ve ajitasyon alanlarındaki çabalarını bir kat daha arttırmalıdırlar. Önderlerin görevi, özellikle, bütün teorik sorunlar üzerinde gitgide daha çok bilgi edinmek, günü geçmiş dünya görüşlerinin geleneksel lakırdılarının etkisinden kendilerini gitgide daha çok kurtarmak, ve sosyalizmin bir bilim durumuna geldiğinden bu yana, bir bilim olarak yürütülmek, yani irdelenmek isteğini hiç mi hiç unutmamak olacaktır. Buna göre, böylece kazanılan gitgide daha açık görüşleri, işçi yığınları arasında artan bir çabayla yaymak, ve parti ve sendikalar örgütünü gitgide daha güçlü bir biçimde sağlamlaştırmak önem kazanacaktır.

...

*"Eğer Alman işçileri böyle davranmakta devam ederlerse, hareketin başında yürüyeceklerdir demiyorum -sadece herhangi bir ulus işçilerinin hareketin başında yürümeleri, hareketin yararına değildir-, ama savaş çizgisi üzerinde şerefli bir yer tutacaklar ve, hesapta olmayan ağır sınavlar ya da büyük olaylar, onlardan daha çok cesaret, daha çok karar ve daha çok enerji istediği zaman, pusatlanmış ve hazır olacaklardır."**

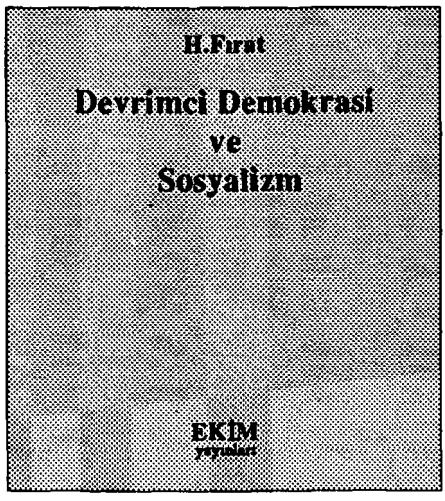
Engels'in sözlerinin kehanet olduğu çıktı ortaya. Birkaç yıl içerisinde Alman işçileri, Sosyalistlere Karşı Yasa biçiminde beklenmedik çetin sınavlarla karşı karşıya geldiler. Ve bu sınavları savaşa hazır halde karşıladılar ve bundan zaferle çıkmayı başardılar.

Rus proletaryası çok daha çetin sınavlardan geçmek zorunda kalacaktır; onun savaşmak zorunda kalacağı canavar yanında, anayasal bir ülkedeki anti-sosyalist yasa ancak bir cüce olarak kalır. Tarih bizi şu anda herhangi başka bir ülkenin proletaryasının karşı karşıya kaldığı bütün *ivedi* görevlerin *en devrimci*si olan bir görevle karşı karşıya getirmiştir. Bu görevin yerine getirilmesi, yalnızca Avrupa gericiliğinin değil, (şimdi denebilir ki) Asya gericiliğinin de bu en güçlü kalesinin yıkılması, Rus proletaryasını, uluslararası devrimci proletaryanın öncüsü yapacaktır. Ve biz, bin kez daha geniş ve daha derin olan hareketimizi, aynı fedakar kararlılık ve tutkuyla başlatacak olursak, öncellerimizin, yetmişlerin devrimcilerinin, kazanmış bulundukları bu onurlu unvanı elde edeceğimize güvenme hakkına sahip olacağız.

Ne Yapmalı? (I.Bölüm, s:32-37), Sol Yayınları, I.Baskı

---

*Bkz: Friedrich Engels, Almanya'da Burjuva Demokratik Devrim, "Köylüler Savaşı", Önsöz, Sol Yayınları, Ankara 1975, s.30-32-Ed.

Teorik mücadelenin önemi konusunda Engels

V.İ.Lenin

"Dogmacılık, doktrincilik" "partinin kemikleşmesi -düşüncenin zincire vurulmasının sonucu olan kaçınılmaz ceza-" bunlar *Raboçeye Dyelo*'daki "eleştiri özgürlüğünün" şövalyece savunucularının silaha sarıldıkları düşmanlardır. Bu sorunun gündeme alınmasından pek memnunuz ve sadece bir başka sorunun da eklenmesini öneririz:

Peki yargıçlar kimlerdir?

Önümüzde iki yayıncı duyurusu var. Biri, "Yurtdışı Rus Sosyal-Demokratlar Birliğinin Yayın Organının Programı -*Raboçeye Dyelo*" (*Raboçeye Dyelo*, n: 1'den yeniden basılmış) ve öteki, "Emeğin Kurtuluşu Grubunun Yayınlarının Yeniden Başlayacağı Duyurusu". Her ikisi de 1899 tarihini, "marksizmin bunalımı" nın uzun süreden beri tartışma konusu olduğu bir tarihi taşıyor. Peki ne buluyoruz? Birinci duyuruda bu olayla ilgili herhangi bir değinmeyi ya da bu sorunla ilgili olarak bu yeni organın benimsemek eğiliminde olduğu konuma ilişkin belirli bir ifadeyi boşuna aramış olacaşız. Bu programda olsun, Yurtdışı Birliğin 1901'deki Üçüncü Kongresinde benimsenmiş olan ek kararda olsun (*İki Konferans*, s.15-18), teorik çalışma konusunda ve şu anda karşı karşıya bulunduğu ivedi görevler konusunda tek bir sözcük söylenmemektedir. Bütün bu zaman boyunca *Raboçeye Dyelo*'nun yazıkurulu, bu teorik sorunları, bu sorunlar bütün dünyadaki sosyal-demokratların zihinlerini karıştıran sorunlar olmasına karşın, görmezlikten gelmişlerdir.

Öteki duyuru ise, tersine, her şeyden önce son yıllarda teoriye karşı azalan ilgiye parmak basıyor, "proletaryanın devrimci hareketinin teorik yönüne uyanık bir dikkat" gösterilmesini ısrarla istiyor, ve hareketimiz içindeki "bernştaynci ve öteki karşı-devrimci eğilimleri amansızca eleştirmeye" çaşırıyor. *Zarya*'nın bugüne kadarki sayıları bu programın nasıl yürütülmekte olduşunu göstermektedir.

Böylece, görüyoruz ki, düşünce kemikleşmesine vb. karşı üst perdeden söylenen sözler, teorik düşüncenin gelişmesi konusundaki ilgisizliği ve çaresizliği gizlemektedir. Rus sosyal-demokratlarının durumu, genel olarak Avrupa'daki (çok önceleri Alman marksistleri tarafından da belirtilen) bir olguyu, yani o pek övülen eleştiri özgürlüşünün bir teorinin yerine bir başkasının konması demek olmayıp, her türlü bütünleşmiş ve işlenmiş teoriden özgür olmak anlamına geldiğini; seçmecilik ve ilke yoksunluğu anlamına geldiğini açıkça göstermektedir. Hareketimizin gerçek durumuyla azçok tanışıklığı olanlar, marksizmin geniş bir biçimde yaygınlaşmasının yanında, teorik düzeyin belli ölçüde düşmekte olduğunu görmemezlik edemezler. Pek çok insan, çok az bir teorik eğitimle, hatta hiç eğitilmeden, hareketin pratik önemi ve pratik başarıları yüzünden, harekete katılmışlardır. Bundan *Raboçeye Dyelo* 'nun, bir zafer havasıyla Marx'ın şu sözlerini aktarırken nasıl patavatsız olduğunu değerlendirebiliriz: " İleriye doğru atılan her adım, her gerçek ilerleme, bir düzüne programdan daha önemlidir."* Teorik kargaşalık döneminde bu sözcükleri yinelemek tıpkı bir cenazede yaslılara "gözünüz aydın!" demeye benzer. Üstelik Marx'ın bu sözleri, içerisinde ilkelerin formülasyonundaki seçmeciliği *şiddetle mahküm ettiği*, Gotha Programı konusunda yazdığı mektuptan alınmıştır. Eğer birleşmek zorundaysanız, diye yazıyordu parti liderlerine Marx, hareketin pratik amaçlarını karşılayacak anlaşmalara girin, ama ilkeler konusunda herhangi bir pazarlığa izin vermeyin, teorik "ödünler" vermeyin. Marx bu düşüncede idi, ve hala aramızda -onun adına- teorinin önemini küçümseme yolunu arayan kimseler var!

Devrimci teori olmadan, devrimci hareket olamaz. Moda halinde oportünizm övgüsünün, pratik eylemin en dar biçimlerine delicesine bir kapılmayla elele gittiği bir zamanda, bu düşünce üzerinde pek güçlü olarak direnilemez. Ancak

(Devamı s.42'de)

*K.Marx, F. Engels, *Gotha ve Erfurt Programlarının Eleştirisi.* "W.Bracke'ye Metnin Sunuluşunda Marx Tarafından Yazılan Mektup-5 Mayıs 1875", Sol Yayınları. Ankara 1976, s.20. -Ed.